

Т О М А С Х А Р И С

МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА

ПРОЧУТИЯТ РОМАН НА УЖАСА,
ПОСЛУЖИЛ ЗА ОСНОВА
НА ЕДНОИМЕННИЯ ФИЛМ

Историята на двама масови убийци: единият – блестящ психиатър и изтънчен садист, другият – перверзен психопат, който одира жертвите си.

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • МЕДИУМ 999 & ИВАН ВАЗОВ

ТОМАС ХАРИС
МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА

Превод: Жечка Георгиева

chitanka.info

ТОМАС ХАРИС започва кариерата си като журналист по въпросите на престъпността в САЩ и Мексико, работи известно време в „Асошейтед прес“ в Ню Йорк. Автор е на три бестселъра. Първият от тях, „ЧЕРНА НЕДЕЛЯ“, излиза през 1973 г. и е филмиран четири години по-късно от режисьора Джон Франкенхаймър. В „ЧЕРВЕНИЯТ ДРАКОН“ (1981) за първи път се появяват образите на Специалния агент на ФБР Джек Крофорд и психиатъра-канибал д-р Лектър. Стивън Кинг определя този нашумял трилър като „най-добрия роман за широка публика, излязъл от печат в Америка след «Кръстникът»“. Той е филмиран от Майкъл Ман през 1986 г. под заглавието „Ловец на хора“. Най-големият успех на Харис досега е „МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА“ (1988), който месеци наред оглавява листата на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Както и „Червеният дракон“, това е кървав психотрилър, който нахлува в най-мрачните дебри на човешкото съзнание. На фона на непрестанно нарастващо напрежение масови убийци дебнат поредните си жертви, а ФБР се опитва да предотврати престъпления, които по своята чудовищност надминават и най-сладкостичната човешка фантазия. Ето какво пише за тази книга Роалд Дал, авторът на „Разкази с неочакван край“: „Прекрасна е, най-добрата, която съм чел от много време насам. Слава Богу, че най-сетне имаме роман с истински сюжет — изтънчен, ужасяващ и великолепен. Той несъмнено превъзхожда всичко, което е излязло през тази година.“ — „Мълчанието на агнетата“ е филмиран от Джонатан Дем и получи през 1991 г. наградата за най-добра режисура на Международния Кинофестивал в Берлин. В момента Томас Харис пише своя четвърти роман.

В памет на моя баща

*Ако аз, тъй да кажа по човешки, се борих
със зверовете в Ефес, то каква полза за мене,
щом мъртви не възкръсват?*

Първо послание на
Свети апостол Павла до
коринтяни

*Защо да се вирам в глава мъртвешка върху
пръстен, щом нося същата на рамене си?*

Джон Дън,
„Молитви“

ПЪРВА ГЛАВА

Отделът на ФБР по поведенческа психология на серийните убийства се намира на най-долния, полуприземен етаж на сградата в Куонтико^[1]. Кларис Старлинг пристигна там зачервена, тъй като дойде от стрелбището тичешком. В косата и имаше стръкчета трева, а униформеното яке беше изплескано със зелено от моравата, където беше залягала при учебната стрелба.

В преддверието нямаше никой и тя побърза да се пооправи, като се вираше в отражението си в стъклената врата. Знаеше, че и без да се докарва много, щеше да изглежда добре. Ръцете и миришеха на барут, но за миене нямаше време — Крофорд, началникът на отдела, изрично беше подчертал, че я вика незабавно.

Джак Крофорд беше съвсем сам в задръстеното с вещи помещение. Стоеше до нечие бюро и разговаряше по телефона, така че за пръв път от година насам тя можа да го огледа от главата до петите. Това, което видя, я разтревожи.

Обикновено Крофорд имаше вид на инженер на средна възраст, който се поддържа в добра форма, след като активно е играл бейзбол в университета. А сега беше изпосталял, яката на ризата му стоеше халтаво на врата, а под зачервените му очи имаше подпухнали торбички. Всеки, който четеше вестници, знаеше, че чергата под краката на неговия отдел гори. Старлинг се надяваше Крофорд да не е пил. Това би влязло в пълно противоречие с представата и за него.

Крофорд завърши разговора си с едно рязко „не“. Сетне измъкна досието и изпод мишницата си и го отвори.

— Старлинг, Кларис М. Добро утро.

— Здравейте.

Усмивката и беше учтива, но само толкова.

— Нищо страшно не е станало. Надявам се повикването да не те е разтревожило.

— Не, не е.

Което не отговаряше напълно на истината.

— От преподавателите ти научих, че се справяш много добре и си сред първите по успех.

— Надявам се да е така. Официално нищо не са съобщили.

— От време на време ги питам как се развиваш.

Старлинг се изненада — беше отписала Крофорд като двулично копеле.

Запозна се със специалния агент Крофорд, когато той изнасяше лекции в университета на щата Вирджиния. Високото равнище на неговите семинари по криминология бе една от причините, които я доведоха във Федералното бюро. Когато издържа изпита за Академията, му написа писъмце, но отговор не получи и през трите месеца, докато учеше в Куонтико, той не прояви никакъв интерес към нея.

Старлинг не беше от хората, които молят за услуги, или натрапват приятелството си, но все пак беше озадачена и натъжена от поведението на Крофорд. А ето, че сега, лице в лице с него, тя със съжаление забеляза, че той отново и е станал симпатичен.

Нещо явно не беше на ред с този човек. Крофорд излъчваше необикновен ум наред с интелигентността си и Старлинг го бе открила дори в усета му за цветовете и материите на дрехите, които все пак се вписваха в стандартното облекло, характерно за агентите на ФБР. И сега изглеждаше спретнат, но някак си занемарен като че плесенясал.

— Появи се една работа, та се сетих за теб — продължи той. — Всъщност не точно работа — по-скоро интересно поръчение. Махни нещата на Бери от онзи стол и седни. Тук си писала, че след завършването на Академията имаш желание да постъпиш направо в нашия отдел.

— Така е.

— Занимавала си се доста със съдебна медицина, но нямаш опит в полицейската работа, а ние изискваме най-малко шестгодишен стаж.

— Баща ми беше шериф и познавам този начин на живот.

Крофорд се усмихна едва-едва.

— Не могат да ти се отрекат обаче двете дипломи по психология и криминология и... Колко пъти си работила през лятото в психиатрична болница? Два?

— Два.

— Разрешителното ти за психоаналитик валидно ли е още?

— Срокът му изтича след две години. Получих го преди вашите лекции в университета на Вирджиния, когато още няхах намерение да се занимавам с това.

— А сетне вече нямаше как да продължиш...

Тя кимна.

— Все пак извадих късмет и успех да завърша курсовете по съдебна медицина. Така можех да работя в лабораторията, докато се отвори място в Академията.

— Писа ми, че искаш да дойдеш тук, ако не се лъжа, а аз май не ти отговорих — всъщност със сигурност не ти отговорих. А трябваше.

— Не ви е било само това до главата.

— Чувала ли си за ПЗООП?

— Знам, че е Програмата за залавяне на особено опасни престъпници. В служебния бюлетин писаха, че работите върху някаква база данни, но още не сте приключили.

Крофорд кимна.

— Разработихме един въпросник. Отнася се за всички известни съвременни серийни убийци. — Той и подаде купчина листа в папка. — Единият раздел е за следователите, вторият е за оцелелите жертви — ако изобщо ги има. Сините са за убиеца — да отговори, ако желае, а розовите са поредица от въпроси, които изследователят задава на убиеца, като отбелязва не само отговорите, но и реакциите му. Голямо писане пада.

Голямо писане. Кларис усети как нещо в нея се стегна — замириса и на предложение за работа, най-вероятно досадно и продължително вкарване на данни в някоя нова компютърна система. Много и се искаше да се добере до каква да е работа в този отдел, но от друга страна, и беше добре известно каква съдба очаква жена, веднъж уловена на секретарската въдица — измъкване няма. Предстоеше и да избира, а тя не искаше да сгреши.

Крофорд я чакаше да каже нещо — изглежда, беше задал въпрос. Старлинг се напрегна да го възстанови в паметта си:

— Какви тестове си използвала? Интересува ме многофазовият, който разработиха в Минесота^[2], и на Роршах^[3].

— С многофазовия съм работила, но с Роршах — никога. Прилагала съм и тематичния аперцептивен тест, а на деца съм давала Бендер-Гещалт^[4].

— Лесно ли настръхваш от ужас, Старлинг?

— Засега не съм забелязала такова нещо.

— Интересувам се, защото разпитахме всичките трийсет и двама серийни убийци, които сега държим в затвора. Въз основа на данните в компютъра се опитахме да изградим психологичен профил на неразгаданите случаи. Много от убийците се съгласиха да ни сътрудничат — мисля, че повечето го правят, за да се самоизтъкнат. Двайсет и седем участваха в проучването. Четирима са осъдени на смърт и са подали молби за обжалване на присъдите, така че отказаха да говорят — нещо обяснимо. Ала има един, до когото най-много искам да се добера и който засега мълчи като риба. Молбата ми е утре да отидеш при него в психиатрията и да си опиташ късмета.

Кларис Старлинг усети радостно примиране в гърдите, но и някакво тревожно предчувствие.

— Кой е обектът?

— Психиатърът, доктор Ханибал Лектър — отвърна Крофорд.

Кратко мълчание последва произнасянето на това име — както винаги, когато присъстващите бяха цивилизовани човешки същества.

Старлинг погледна Крофорд в очите — неподвижна, скована.

— Ханибал Канибала — изрече тя.

— Да.

— Ами... да, добре, съгласна съм. Но не мога да не се запитам защо се спряхте на мен.

— Главно защото си ми на разположение. Не очаквам, че той ще се съгласи да сътрудничи. Вече отказа веднъж, но тогава го запитахме чрез посредник — директора на болницата. Трябва обаче да отбележа, че наш правоспособен психоаналитик е бил при него и лично го е помолил. За това си имаме причини, които не те засягат. А нямам свободен човек в отдела.

— Знам, че сте задръстени от работа — заради Бъфало Бил^[5] и станалото в Невада.

— Точно така. Познатата стара история — все не стигат хора.

— Споменахте, че искате да отида при него утре. Значи бързате. Има ли това нещо общо с текущо разследване?

— Не. За жалост.

— Ако ми откаже, искате ли все пак да му изготвя психологически портрет?

— Не. Затънал съм до гуша в преценки за неконтактността на доктор Лектър и всичките до една са различни.

Крофорд изсипа в дланта си две хапчета витамин С и ги разбърка в чаша вода, за да ги изпие.

— Нелепо е в крайна сметка — продължи той. — Лектър е психиатър и сам пише за специализирани издания, при това изключителни статии, но никога за собствените си малки аномалии. Веднъж се направи, че сътрудничи в едни тестове на директора на болницата, Чилтън, и седя сума ти време с апарат за измерване на кръвното налягане, закачен за пениса, докато разглеждаше снимки на разни катастрофи. След това Лектър първи публикува психо-портрет на Чилтън, та го направи за смях на кокошките. Води сериозна кореспонденция със студенти по психиатрия по въпроси, които нямат отношение към неговия случай, и толкоз — с друго не се занимава. Ако откаже да разговаря с теб, искам просто да ми докладваш как изглежда, каква е килията му, какво върши. Местната атмосфера, така да се каже. Отваряй си очите на четири за журналистите, които се мотаят наоколо. Нямам предвид истинските, а от долнопробните клюкарски вестничета. Те си падат по Лектър дори повече, отколкото по кралското английско семейство.

— Не бяха ли му предложили от такова издание петдесет хиляди за негови готварски рецепти? Нещо ми се върти из ума — рече Старлинг.

Крофорд кимна.

— Убеден съм, че „Националният сплетник“^[6] има подкупен човек в болницата и ще научат за посещението ти веднага щом го уредя.

Крофорд се наклони към нея, докато разстоянието между лицата им се сведе до половин метър. Тя се взря в половинките очила и торбичките под очите му. Дъхът му миришеше на антисептична течност за гаргари.

— А сега искам цялото ти внимание, Старлинг. Добре ли ме чуваш?

— Да, сър.

— Бъди крайно предпазлива с Ханибал Лектър. Доктор Чилтън, който оглавява психиатричната болница, ще ти разясни подробно как да общуваш с него. Не се отклонявай от указанията му. Не се отклонявай от тях нито на йота и за нищо на света. Ако Лектър изобщо те удостои с вниманието си, то ще е, за да научи нещо за самата теб. Със същото любопитство, с което змията изучава птиче гнездо. Ние с теб много добре знаем, че в подобни разговори се разменят най-различни реплики, но не му давай сведения за себе си. В главата му не бива да има никакви лични подробности за теб. Знаеш какво направи с Уил Грeъм.

— Четох за това.

— Изкорми го с нож за рязане на линолеум, когато Уил отиде да го арестува. Истинско чудо е, че оживя. А Червения дракон спомняш ли си? Лектър успя да насъска Франсис Долархайд срещу Уил и семейството му. Благодарение на Лектър лицето на Уил прилича на рисувано от Пикасо. В лудницата пък разкъса една от медицинските сестри. Върши си работата, но нито за миг не забравяй що за човек е.

— А що за човек е? Вие знаете ли?

— Знам, че е чудовище. Извън това нищо не се знае със сигурност. Може би ти ще научиш повече. Не съм извадил името ти наслуки от шапка с късмети, Старлинг. В университета ти ми зададе няколко интересни въпроса. Ако докладът ти е ясен, сбит и смислен, ще го покажа и на Директора. От мен зависи. Освен това го искам на бюрото си до девет часа сутринта в неделя. Това е всичко, Старлинг. Действуй според указанията.

Крофорд и се усмихна, ала в очите му нямаше живот.

[1] Малко градче в северната част на Вирджиния, близо до столицата Вашингтон, където се намира важна база на морските пехотинци. На територията на базата е и Академията на ФБР. — Б. пр.

↑

[2] Клиничен тест за изследване характера на личността. — Б. пр. ↑

[3] Роршах, Херман (1884–1922) — швейцарски психоаналитик, автор на прочутия тест, наречен на негово име, при който субектът описва какво „вижда“ в серия от десет симетрични мастилени петна,

като по този начин разкрива определени страни от своята личност. — Б. пр. ↑

[4] Клинични проективни тестове за изследване на мотивацията и характера на личността. — Б. пр. ↑

[5] Прякор на Уилям Коуди (1846–1917), прочут в миналото американски разузнавач сред индианците, занимавал се и с много други дейности, една, от които била да снабдява строителите на железопътни линии с бизонско месо. — Б. пр. ↑

[6] Приблизителен превод на. National Tattler, един от най-четените сензационни жълти вестници в САЩ. — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Доктор Фредерик Чилтън, петдесет и осем годишният директор на Балтиморската болница за психически болни престъпници, седеше зад голямо писалище, по което нямаше остри или твърди предмети. Част от персонала на болницата го наричаше „крепостния ров“. Друга част от персонала не знаеше какво значи „крепостен ров“. Когато Кларис Старлинг влезе в кабинета на доктор Чилтън, той не стана от мястото си.

— Тук сме посрещали доста полицаи, но не помня някой да е бил толкова привлекателен — каза той.

Кларис отдаде мазното му ръкостискане на брилянтина в косата, която от време на време пригладдаше. Тя първа изтегли ръката си.

— Госпожица Стърлинг, нали? — продължи докторът.

— Старлинг докторе. С „а“. Благодаря ви, че ми отделихте време.

— Значи Федералното бюро опря до момичета. — Той оголи в усмивка зацапаните си с никотин зъби.

— Бюрото непрекъснато се усъвършенства, доктор Чилтън. Това не може да му се отрече.

— Ще останете ли в Балтимор? Ако човек познава града, и тук може да се позабавлява не по-зле, отколкото във Вашингтон или Ню Йорк.

Тя извърна очи, за да си спести усмивката му, и веднага си даде сметка, че е схванал колко я отвращава.

— Не се съмнявам, че градът е прекрасен, но трябва да се срещна с доктор Лектър и още днес следобед да се върна за доклад.

— Мога ли да ви потърся във Вашингтон, ако се наложи...

— Разбира се, ще бъде мило от ваша страна. Тази операция се ръководи от специалния агент Джак Крофорд. И чрез него винаги можете да се свържете с мен.

— Ясно. — Страните на доктора се осеяха с розови петна, които контрастираха неприятно с неестествения червеникавокафяв цвят на косата му. — Бихте ли ми показали служебната си карта?

Остави я да стои права, докато разглеждаше бавно документите. Накрая и ги върна и се изправи.

— Няма да се бавим. Елате с мен.

— Доколкото разбрах, трябва да ме инструктирате, доктор Чилтън.

— Ще го направя пътем. — Той заобиколи бюрото, загледан в ръчния си часовник. — След половин час съм на обяд.

По дяволите, трябваше да вникне по-добре и по-бързо в същността му. Може пък да не е чак толкова гадно копеле. Нищо чудно да знае нещо, което да и бъде от полза. Какво щеше да и навреди да се остави да я поухажват, колкото и да не и беше присъщо?

— Доктор Чилтън, срещата ми с вас е определена за сега. Беше насрочена за час, който ви е удобен, за да ми отделите малко време. Може да се наложи да сверя с вас някои от отговорите на Лектър.

— Много се съмнявам. Ах, да, трябва да се обадя по телефона. Ще ви настигна в коридора.

— Бих искала да оставя тук палтото и чадъра си.

— Оставете ги навън. Дайте ги на Алън, той ще се погрижи за тях.

Алън беше облечен в подобна на пижама униформа, каквато носеха и пациентите. Бършеше пепелниците с крайчето на ризата си. Докато поемаше палтото от Кларис, издуваше бузи с език.

— Благодаря — каза тя.

— Моля. Колко често серете?

— Какво казахте?

— Дъ-ъ-ъ-ълго ли излиза лайното?

— Сама ще си закача нещата.

— На вас жените поне нищо не ви пречи — можете да се наведете и да го гледате как си променя цвета, щом влезе в допир с въздуха. Правите ли го? Не ви ли се струва в такива моменти, че имате дълга кафява опашка? Той не пускаше палтото и.

— Доктор Чилтън каза веднага да влезете при него.

— Не съм казал толкова нещо — обади се докторът. — Прибери палтото, Алън, и да не излизаш никъде, докато ме няма. Чу ли? Имах

си секретарка, но съкращенията в бюджета ме лишиха от нея. Сега момичето, което ви посрещна, само пише на машина три часа на ден, за останалото използвам Алън. Къде изчезнаха всички хубави секретарки, госпожице Старлинг? Въръжена ли сте? Очилата му проблеснаха.

— Не, не съм.

— Може ли да прегледам съдържанието на чантата и куфарчето ви?

— Показах ви документите си.

— Там пише само, че сте студентка. Ако обичате да ми покажете всичките си вещи.

Кларис Старлинг сбърчи нос, когато първата тежка стоманена врата хлопна зад гърба и. Резето се залости. Чилтън вървеше на няколко крачки пред нея по боядисания в казионно зелено коридор, обвеян от дезинфекционни миризми и тръшкане на врати в далечината. Старлинг се сърдеше на себе си, задето допусна Чилтън да пребърка чантичката и куфарчето и затова се опита да овладее гнева си и да се съсредоточи. Успя. Усети силата на самоконтрола под краката си като сигурно дъно от речни камъчета в стремглав поток.

— Лектър ни носи само главоболия — рече Чилтън през рамо. — На санитаря му трябва поне десет минути на ден само за да маха телчетата от списанията, които получава. Опитахме да спрем или поне да намалим броя на абонаментите му, но той написа оплакване и съдът го подкрепи. Личната му кореспонденция беше огромна. Слава богу, че понамаля, откакто го засенчиха други чудовища. По едно време имах чувството, че всеки скапан студент, който пише дисертация по психология, иска да вмъкне в нея нещо от Лектър. Специализираните списания още го печатат, но само заради извратеността на текстовете му.

— Статията му върху пристрастеността към хирургическата намеса, която четох в „Клинична психиатрия“, не беше лоша — обади се Старлинг.

— Така ли смятате? Ние пък си мислехме, че ще изследваме самия Лектър. Ето прекрасна възможност, викахме си, да направим едно колосално проучване — толкова е трудно да се попадне на жив екземпляр.

— Екземпляр от какво?

— Ами чист социопат, защото той несъмнено е такъв. Но е крайно непроницаем и прекалено образован, за да се поддаде на стандартните тестове. А пък ако знаете как ни мрази! Мен ме има за своя Немезида. Крофорд трябва да е много хитър, щом е решил да ви използва.

— Какво имате предвид, доктор Чилтън?

— Млада жена, която да „погъделичка“ Лектър. Нали така се изразявате? Той не е виждал жена от години — освен, ако не е зърнал случайно някоя от чистачките. Поначало в тази част на болницата не пускаме жени. Само неприятности носят в заведения като нашето.

Еби си майката, Чилтън.

— Аз съм завършила със златен медал Университета на щата Вирджиния, докторе, а не школа за сваляне на мъже.

— В такъв случай ще съумеете да запомните правилата: не се пресягайте през решетките, дори не се докосвайте до тях. Не му подавайте нищо освен мека хартия. Никакви писалки, никакви моливи. Той си има собствени флумастери. По листата не трябва да има телчета, кламери или карфици. Всичко се предава и ви се връща през плъзгащата се поставка за храна. Изключения никакви. Не приемайте нищо, което ви подава през преградата. Разбирате ли ме?

— Да.

Бяха минали през още две врати. Дневната светлина остана зад гърба им. Прекосиха отделенията, в които пациентите можеха да общуват помежду си, и стигнаха дотам, където нямаше нито прозорци, нито общуване. Лампите в коридорите бяха скрити зад яки решетки, като в машинните отделения на корабите. Доктор Чилтън спря под едната. Когато шумът от стъпките им заглъхна, Старлинг долови нейде иззад стената обезобразен от крещене глас.

— Лектър никога не напуска килията без подсилена усмирителна риза и намордник — продължи Чилтън. — А сега ще ви кажа защо. Беше най-примерният пациент първата година и мерките по охраната му леко се поохлабиха — това беше при предишната администрация на болницата, сама разбирате. Следобед на осми юни седемдесет и шеста година се оплакал от болки в гърдите и го откарали в лечебницата. Свалили усмирителната риза, за да му направят по-лесно

електрокардиограма. А когато сестрата се навела над него, ето какво и сторил. — Чилтън подаде на Старлинг снимка с пооръфани краища.

— Лекарите успяха да спасят само едното и око. През цялото това време Лектър бил скачен към уредите и мониторите. Счупил и челюстта, за да се добере до езика, а дори в момента, в който го поглъщал, пулсът му не се вдигнал над осемдесет и пет.

Старлинг не можеше да прецени, кое я отвращава повече — фотографията или лакомият поглед на Чилтън, докато изучаваше реакцията и. Заприлича и на прежадняло пиле, което кълве сълзи от лицето и.

— Ето тук го държа — натисна лекарят копчето до тежка двойна врата с армирано стъкло.

Едър санитар ги поведе напред към отделението. Старлинг взе решение, което съвсем не и беше лесно, и спря след няколко крачки.

— Доктор Чилтън, ние наистина държим много на резултатите от тези тестове. Щом доктор Лектър ви има за враг номер едно, може би ще ми провърви повече насаме с него. Как смятате?

Бузата на Чилтън потръпна.

— Нямам нищо против, но можехте да ми го кажете, докато бяхме още горе в кабинета. Щях да изпратя някой санитар да ви придружи, а не да си губя времето.

— Щях да ви го кажа още там, ако ме бяхте инструктирали.

— Едва ли ще се видим пак, госпожице Старлинг. Барни, щом си свърши работата с Лектър, извикай някой да я изпроводи.

И си тръгна, без да я погледне повече.

Тя остана с огромния апатичен санитар, безшумния часовник зад гърба му и теленото шкафче с нервопаралитичен спрей, усмирителна риза, специален намордник и пистолет за впръскване на транквилизатор. На стената беше закачено нещо като вила с дълга дръжка и двузъбник, с който да приковават за стената буйстващите пациенти.

Санитарят я наблюдаваше.

— Доктор Чилтън предупреди ли ви да не се докосвате до решетките?

Гласът му беше едновременно писклив и дрезгав.

— Да.

— Добре тогава. Килията му е последната отдясно, трябва да минете покрай всички други. Движете се в средата на коридора и на нищо не обръщайте внимание. Ето, занесете му днешната поща. — Санитарят сякаш леко се забавляваше с някаква своя мисъл. — Слагате я върху подноса и го бутате навътре. Ако трябва да го изтеглите, има въженце. Той не може да се пресегне и да ви стигне, всичко е изчислено. Подаде и две списания, чиито нескрепени с нищо страници почти се изсипаха в ръцете и, три вестника и няколко разпечатани писма.

Коридорът беше дълъг около двайсет и пет метра, с килии от двете страни. Някои бяха облицовани отвътре с мека материя, с тесни дълги прозорчета в центъра на вратата, като в средновековна кула. Други бяха стандартни затворнически килии преградени от решетки, гледащи към коридора. Кларис Старлинг усещаше с цялото си същество мъжете в килиите, ала се опитваше да не поглежда към тях. Почти беше прекосила половината коридор, когато един глас просъска:

— Надушвам пътката ти.

Тя с нищо не показа, че е чула, и продължи напред.

В последната килия светеше. Кларис се долепи до лявата стена на коридора, за да вижда вътре, докато се приближава, защото знаеше, че потракването на токчетата издава появата и.

ТРЕТА ГЛАВА

Килията на доктор Лектър беше на разстояние от останалите и гледаше само към вратата на един килер в отсрещната стена на коридора. Още нещо я отличаваше от другите килии. Предната и стена представляваше желязна решетка, но от вътрешната и страна, на разстояние, по-голямо от протегнатата ръка, имаше втора преграда — яка найлонова мрежа, опъната от пода до тавана и от едната стена до другата. Отвъд мрежата Старлинг зърна завинтена към пода маса, отрупана с книги в меки подвързии и купища хартия, и стол с права облегалка, също занитен здраво за пода.

Самият доктор Ханибал Лектър се беше изтегнал на койката и четеше италианското издание на „Воуг“ с липсващи телчета. В дясната си ръка държеше отделните страници, а с лявата ги отмяташе една по една и ги слагаше до себе си. На лявата си ръка доктор Лектър имаше шест пръста.

Кларис Старлинг спря на известно разстояние от решетката.

— Доктор Лектър!

На нея лично гласът и прозвуча спокойно.

Той вдигна очи от четивото си.

В течение на една напрегната секунда на Кларис и се стори, че погледът му бучи, но това бе всъщност бученето на собствената и кръв.

— Името ми е Кларис Старлинг. Мога ли да разговарям с вас? Вежливостта присъстваше недвусмислено в равния тон, с който изрече тези думи.

Доктор Лектър се позамисли, притиснал пръсти до свитите си устни. После, когато прецени, че на него му се иска, се надигна, тръгна не принудено напред към стената на клетката и спря досами найлоновата мрежа, без да я поглежда, сякаш той сам избираше разстоянието.

Кларис видя, че е дребен и спретнат. В ръцете му разпозна жилавост и сила, каквито притежаваше и тя самата.

— Добро утро — произнесе психиатърът, сякаш бе отворил външната врата на жилище. В тембъра му на образован човек прозвуча леко метално стържене, вероятно поради рядка употреба.

Очите му бяха кестенови и отразяваха светлината на червени точки. Понякога тези светлинни точки бяха като искри в центъра на неговото същество. Погледът му обгърна Старлинг без остатък.

Тя се приближи към решетките на добре премерено разстояние. Косъмчетата по ръцете и настръхнаха.

— Докторе, срещаме известни затруднения при изработването на психологически портрети. Дошла съм да ви моля за помощ.

— Трябва да сте от отдела за психологически изследвания в Куонтико. Предполагам, че сте от екипа на Джак Крофорд.

— Да.

— Мога ли да видя документите ви за самоличност?

Кларис не очакваше това.

— Аз ги показах вече... в канцеларията.

— Искате да кажете, че сте ги показали на доктора на медицинските науки Фредерик Чилтън.

— Да.

— А той показа ли ви своите?

— Не.

— Професионалните му документи не представляват никакъв интерес, вярвайте ми. Имахте ли щастието да се запознаете с Алън? Прелестно същество, какво ще кажете? С кого от двамата бихте предпочели да общувате?

— Общо взето, с Алън.

— Може да сте журналистка, която Чилтън е пуснал при мен срещу заплащане. Затова смятам, че имам право да искам да се легитимирате.

— Добре.

Тя протегна към решетките картата си за самоличност във вакуумна обвивка.

— Не виждам от такова разстояние. Ако обичате да ми я подадете през процепа.

— Не мога.

— Защото е твърда.

— Да.

— Повикайте Барни.

Санитарят дойде и се позамисли.

— Добре, доктор Лектър, ще позволя да ви я предадат, но ако не я върнете веднага щом кажа, ако се наложи да безпокоим всички и да ви връзваме, за да я вземем обратно... много ще се ядосам. А ядосам ли се, ще се наложи да стоите овързан, докато ми мине и отново се настроя добре към вас. Ще ви храним през тръбичка, ще ви сменяме гащите два пъти дневно и прочие — знаете как стават тези работи. И пощата няма да ви я предавам цяла седмица. Ясно ли е?

— Разбира се, Барни.

Картата се плъзна в подноса и доктор Лектър я поднесе към светлината.

— Стажантка? Тук пише „стажант на ФБР“. Джак Крофорд ми е изпратил стажантка?

Той почука с картата по ситните си бели зъби и вдъхна мириса и.

— Доктор Лектър — подкани го Барни.

— Да, разбира се.

Той върна картата в подноса и Барни я издърпа.

— Да, все още се обучавам в Академията потвърди Кларис, — но тук не става дума за ФБР, а за психология. В разговора ни ще можете да прецените сам доколко съм компетентна.

— Хм — изсумтя доктор Лектър. — Ловко се измъквате. Барни, как смяташ — ще можем ли да предложим стол на госпожица Старлинг?

— Доктор Чилтън не спомена нищо за стол.

— А твоето възпитание не ти ли подсказва нещо?

— Желаете ли стол? — попита я Барни. — Не е проблем, само че той никога... Всъщност никой не е искал досега да се застои дълго при него.

— Да, благодаря — отвърна Старлинг.

Барни изнесе от заключеното килерче срещу килията сгъваем стол, нагласи и го и ги остави сами.

— А сега — рече доктор Лектър, след като седна зад масата си с лице към нея, — какво ви каза Мигс?

— Кой?

— Мигс от килията в началото на коридора. Нещо ви изсъска. Какво беше?

— Каза ми: „Надушвам пътката ти.“

— Ясно. Аз лично не съм в състояние да го сторя. Използвате крем за лице „Евиан“, понякога се парфюмирате с „Л’ер дю тан“, но не и днес. Днес със сигурност не сте си слагали парфюм. Как се почувствувахте от думите на Мигс?

— Настроен е враждебно, макар да не знам защо. Неприятно. Когато си настроен зле към хората, и те ти отвръщат със същото. Кръгът се затваря.

— Вие настроена ли сте враждебно към него?

— Изпитвам съжаление, защото е разстроен психически. А иначе ми е безразличен. Как разбрахте за парфюма?

— Лъхна от чантата ви, когато я отворихте, за да извадите картата. Чантата ви е много хубава.

— Благодаря.

— Дошли сте с най-хубавата си чанта, нали?

— Да.

Така си беше. Доста време спестява пари за тази всекидневна чанта класически модел и това беше най-скъпата вещ, която притежаваше.

— Много е по-качествена от обувките ви.

— Един ден ще я настигнат.

— Не се съмнявам.

— Ваши ли са рисунките по стените, доктор Лектър?

— Нали не мислите, че вътрешен архитект е оформял интериора ми?

— Тази над умивалника представлява някакъв европейски град, нали?

— Флоренция. Палацо Векио и Катедралата, погледнати откъм Белведере.

— По памет ли сте рисували? Всички тези подробности?

— Паметта, госпожице Старлинг, е всичко, което имам. Тя ми замества гледката от прозореца.

— А другата е разпятие, нали? Но кръстът в средата е празен.

— Голгота след свалянето на телата. Цветна креда и маркери върху опаковъчна хартия. Ето какво е получил всъщност разбойникът, комуто обещаха небесен рай, след като отведо пасхалния агнец.

— Какво по-точно?

— Потрошили му краката, естествено, също като на неговия другар, дете се присмял на Христос. Нима до такава степен не сте запозната с Евангелието според свети Йоан? Погледайте Дучо в такъв случай — той рисува много точно разпятията. Как е Уил Греъм? Как изглежда?

— Не познавам Уил Греъм.

— Знаете кого имам предвид. Протежето на Джек Крофорд преди вас. Как изглежда в лице?

— Никога не съм го виждала.

— Това се нарича „разчупване на леда чрез въвеждане на общи познати“, госпожице. Нали нямате нищо против?

Няколко мига пулсиращо мълчание, след което тя се хвърли с главата напред.

— Аз също мога да дам принос към размразяването. Донесла съм тук...

— Не, не. Неинтелигентен и погрешен ход. Никога не използвайте остроумие, за да продължите чужда мисъл. Знайте, че проумяването на остроумна забележка и отвърщането с подобна подтиква обекта ви към бърза мисловна дейност, която вреди на създаването се настроение. А ние ще продължим върху основата на вече създаденото настроение. Дотук се справихте добре — бяхте любезна и реагирахте добре на моята вежливост, изградихте връзка на доверие, като не скрихте смуцаващата истина относно Мигс, а сетне оплесквате всичко със зле преценено във времето гмуркане във вашия въпросник. Така не бива.

— Доктор Лектър, вие сте опитен психиатър. Смятате ли ме за толкова глупава, че да се опитвам да ви играя етюди със създаване на подходящо настроение? Не ме подценявайте толкова. Аз ви моля да отговорите на въпросите и от вас зависи дали ще го сторите. Какво ви струва да хвърлите едно око?

— Госпожице Старлинг, чели ли сте някои от последните научни разработки на отдела за масови убийства?

— Да.

— Аз също. ФБР най-глупаво отказа да ми праща полицейския бюлетин, но аз си го набавям чрез антиквари, както впрочем и други научни публикации. Та те разделят извършителите на серийни

убийства на две групи — организирани и дезорганизирани. Как ви се вижда това?

— Това е... елементарно. Те явно...

— Всъщност искате да кажете, че е опростенческо. По същество психологията като наука е направо инфантилна, госпожице, а начинът, по който се практикува в отдела за серийни убийства, може да се приравни към френологията.^[1] Психологията не получава добър изходен материал. Идете в кой да е колеж и надникнете в катедрата им по психология. Ще видите случайно попаднали хора с психически отклонения. Далеч не най-добрите мозъци в заведението. Организирани и дезорганизирани — това трябва да е хрумнало на някой малоумен.

— Вие как бихте променили тази класификация?

— Не бих я променял.

— Като казахте публикации, та се сетих — четох вашите върху пристрастеността към хирургически операции у някои индивиди, както и за левите и десни лицеви изражения.

— Да, първокласни са.

— Това е и моето мнение, както и на Джак Крофорд. Той ми препоръча да ги прочета. Това е една от причините, поради която толкова му се иска вие да...

— На стойка Крофорд много му се иска? Трябва да е страшно зает, щом прибегва до услугите на студенти.

— Така е, и би искал...

— Зает е с Бъфало Бил...

— Предполагам.

— Не. Не „предполагате“. Знаете много добре, че е зает до гуша с Бъфало Бил. Хрумна ми, че Крофорд ви е пратил всъщност да ме питате нещо по този повод.

— Не.

— Значи не се опитвате по обиколен начин да стигнете до въпроса?

— Не, дойдох, защото ни трябва вашето...

— А вие какво знаете за Бъфало Бил?

— Никой почти нищо не знае.

— Всичко ли може да се научи от вестниците?

— Мисля, че да. Не съм чела никакви поверителни материали по това дело, моята работа е...

— Колко жени е употребил Бъфало Бил?

— Досега полицията е открила пет.

— И всички с одрани кожи?

— Да, частично.

— Вестниците не обясняват името му. Знаете ли защо го наричат Бъфало Бил?

— Да.

— Защо?

— Ще ви кажа, ако погледнете въпросника.

— Ще го погледна, но нищо повече. Та защо му викат така?

— Всичко е започнало като лоша шега в отдела за убийства на Канзас Сити.

— Е, и?

— Нарекли го така, защото одира кожата на жертвите си.

Старлинг установи, че чувството и на уплаха се е сменило с неудовлетвореност от самата себе си. Предпочиташе уплахата.

— Дайте ми въпросника.

Тя пъкна синята част на формуляра в подноса. Седеше неподвижно, докато доктор Лектър го запрелиства. После той го върна обратно.

— Ех, госпожице Старлинг, допускате ли, че ще ми направите дисекция с този тъп малък инструмент?

— Не. Допусках, че ще ни дадете някакви сведения, за да напреднем с проучването.

— И от какви съображения бих го направил?

— ОТ любопитство.

— Към какво?

— Към самия себе си. Към това, в което сте се превърнали.

— В нищо не съм се превърнал. Аз просто съществувам такъв, какъвто съм. Не можете да ме сведете до поредица от чужди влияния. Отказали сте се от понятията добро и зло и сте ги заменили с науката за човешко поведение. Обули сте всичко в гащите на моралното достойнство — никой за нищо не е виновен сам. Погледнете ме, госпожице Старлинг — олицетворявам ли аз злото? Можете ли да го твърдите? Аз ли съм злото, госпожице Старлинг?

— Смятам, че поведението ви е било разрушително, а за мен това е същото.

— Значи злото е просто разрушително? В такъв случай мусоните са зли. Само дете не е толкова просто. На всичко отгоре съществуват огън, градушка... Това, което наричат природни бедствия.

— Преднамереното...

— За разтуха колекционирам срутвания на църкви. Чухте ли за последното в Сицилия? Чудничко! Фасадата рухнала върху шейсет и пет баби по време на литургия. Това зло ли е? И ако е така, чие дело е? Ако Той горе съществува, сигурно добре се забавлява, госпожице. Тифът и лебедите са рожба на един и същ създател.

— Не мога да ви дам обяснение, докторе, но знам кой може.

Той я накара да замълчи, като вдигна предупредително ръка. Тя не пропусна да забележи, че ръката е добре оформена, само дето средният пръст беше безупречно повторен. Най-рядката форма на полидактилия.

Когато Лектър проговори отново, тонът му бе мек и приятен.

— Много ви се иска да ме сведете до количествено понятие. Толкова ли сте амбициозна? Знаете ли как ми изглеждате — с вашата хубава чанта и евтини обувки? Приличате на селяндурче. Чистичко, излъскано, пъргаво селско моме, нелишено от вкус. Очите ви са като евтини полускъпоценни камъни — блестят само на повърхността, докато се чудите какво да ми отговорите. Но зад тях се крие ум, нали? Умирате от ужас да не заприличате на майка си. Добрата храна е издължила костите ви, но само едно поколение ви дели от мините, госпожице Старлинг. От кои Старлинг сте, ако смея да запитам — от Западна Вирджиния или Оклахома? Трябвало е да избирате между колеж и Женския военен корпус^[2], нали? А сега ще ви кажа нещо съвсем конкретно за вас. В стаичката си пазите наниз мъниста, които сте купили навремето и всеки път, когато ги погледнете, сърцето ви прескача — толкова жалки ви се виждат сега. Прав ли съм? Умът разваля толкова много от някогашните удоволствия. А щом като любимите мъниста сега изглеждат жалки, какво ли още ще се вкисне с течение на времето? Не се ли замисляте нощем за това?

Последния си въпрос доктор Лектър зададе с най-любезен тон.

Кларис вдигна лице към него.

— Доста неща виждате, доктор Лектър, Няма да отрека нищо от това, което казахте. Но в същото време, без да искате, ми отговаряте на един въпрос: достатъчно ли сте силен вътрешно, за да насочите тази мощна пронизателност към самия себе си? Трудно ви е да си го представите. Разбрах това през последните няколко минути. Какво ще кажете? Надникнете в себе си и напишете истината. Какъв по-подходящ или по-сложен обект за изследване можете да намерите? Или се плашите от себе си?

— Не се предавате лесно, госпожице.

— Опитвам се, доколкото ми е възможно.

— Най-неприятно би ви било да сте обикновена. Ах, как ще ви заболи! Е, успокойте се — далеч не сте обикновена. Само се страхувате от това. Какви са вашите мъниста? От седеммилиметровите?

— Да.

— Нека ви предложи нещо. Купете си котешки очички с дупчици и ги нанижете между златните мъниста — по едно или две, както ви хареса. Котешките очи ще подчертаят вашите, а също и цвета на косите. Получавали ли сте картички за деня на Свети Валентин?

— Да.

— Сега са Велики пости, значи Свети Валентин е след около седмица. Хм. Очаквате ли нещо?

— Знае ли човек?

— Така е, предварително никой не знае. Това ми подсказва нещо забавно. Та аз бих могъл да ви ощастливя за деня на Свети Валентин, Кларис Старлинг.

— Как, доктор Лектър?

— Ами като ви изпратя чудесен подарък. Трябва да помисля. А сега ще ви помоля да ме извините. Довиждане, госпожице Старлинг.

— А нашето проучване?

— Един от агенцията по преброяване на населението се опита веднъж да ме сведе до количествени данни. Изядох черния му дроб с гарнитура от зелен боб и голяма чаша червено „Амаро“. Върнете се обратно в училище, малка Кларис.

И — учтив докрай — доктор Лектър не и обърна гръб, а отстъпи заднишком, преди да се извърне към койката си. Излегна се на нея в

позата, в която го бе заварила, и стана недостъпен като кръстоносец, издялан от камък върху саркофаг.

Кларис внезапно се почувствува изпразнена, сякаш беше дарявала кръв. Не се довери веднага на краката си, затова заприбира листата в чантата си по-дълго от обикновено. Беше проникната докрай от провала, който претърпя, а тя ненавиждаше това чувство. Сгъна стола и го облегна до вратата на килерчето. Трябваше отново да мине покрай Мигс. В далечината Барни като че ли четеше нещо. Можеше да го повика да я съпроводи. По дяволите Мигс! Да не би да беше по-приятно да минава покрай простаците строителни работници или носачи, както всеки ден се налага в големия град. И тя закрачи обратно по коридора.

Гласът на Мигс просъска в непосредствена близост:

— Ухапах си ръката и може да умра — виж как ми изтича кръвта!

Трябваше да повика Барни, но — стресната — тя неволно погледна към килията, видя как Мигс тръсна ръка и усети по бузата и рамото си топлите пръски, преди да има време да се извърне.

Отмина забързано, установи, че е сперма, а не кръв, и в този миг Лектър я повика. Стържещите метални нотки в гласа му бяха още отчетливи.

— Госпожице Старлинг!

Беше станал и я викаше, но тя продължи да крачи. Ровеше из чантата си за книжни салфетки.

— Госпожице Старлинг! — чу зад себе си.

Сега вече успя да се овладее с присъщото си хладнокръвие и продължи равномерно напред към желязната врата.

— Госпожице Старлинг!

В гласа на Лектър долови нова нотка.

Кларис спря. *Какво правя, по дяволите!* Мигс просъска нещо, но тя не го слушаше.

Отново се върна пред решетките и стана свидетел на рядка гледка — доктор Лектър беше развълнуван. Знаеше, че е подушил спермата по нея. Той надушваше всичко.

— Не бих допуснал да ви се случи това. За мен няма нищо по-грозно от грубостта.

Като че ли извършените убийства го бяха пречистили от по-дребните човешки грубости. Или може би, помисли си Кларис, той се вълнува, като ме вижда белязана по този особен начин. Кой знае... Искрите от очите му се разхвърчаха в мрака на душата му като светулки из пещера. *Възползувай се, за бога каквато и да е причината!* Тя протегна папката.

— Моля ви, направете го заради мен. Изглежда, закъсня. Той отново бе обладан от спокойствие.

— Не. Но ще ви ощастливя с нещо друго. Ще ви дам това, което най-силно желаете, Кларис Старлинг.

— Какво е то, доктор Лектър?

— Издигане в службата, естествено. Каква чудесна идея — хрумна ми във връзка с деня на свети Валентин: — Усмивката, оголила дребните му зъби, можеше да е предизвикана от какво ли не. Заговори тъй тихо, че тя едва го чуваше: — Потърсете подаръка си за свети Валентин в колата на Распай. Чухте ли ме добре? Колата на Распай. А сега си вървете спокойно. Мигс едва ли ще успее да повтори толкова скоро, нищо че е луд.

[1] Учение за съществуване на зависимост между психичните способности на човека и формата на черепа. — Б. пр. ↑

[2] Създаден по време на войната през 1942 г. Женският военен корпус сега е редовно подразделение на американската армия и предоставя отлична възможност на млади амбициозни жени без средства за университетско образование да осигурят бъдещето си. — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кларис Старлинг беше възбудена и изтощена, движеше се само с усилие на волята. Някои от нещата, които Лектър каза за нея, бяха верни, други само докосваха истината. За секунди бе усетила в съзнанието си чужда воля, събаряща вещи от полиците като слон в стъklarски магазин.

Стана и неприятно от думите му по адрес на майка и, искаше и се да се освободи от яда си. В края на краищата работата си е работа, не биваше да допуска в нея намесата на чувства.

Седна в стария си Форд пинто, паркиран срещу болницата, и пое дълбоко въздух. Прозорците се замъглиха и това я скри от очите на минувачите.

Распай. Спомни си за него. Пациент на Лектър и една от жертвите му. Беше чела досието на Лектър, макар и за една вечер. Беше дебело и Распай бе само едно от имената на жертвите. Трябваше отново да прегледа документите, да надникне в подробностите.

Искаше и се да хукне веднага, но знаеше, че сама си внушава тази неотложност. Делото Распай беше приключило преди години. Никой не бе изложен на опасност. Имаше предостатъчно време. Най-добре всичко да е премислено, да разполага с възможно най-подробни сведения, преди да започне да действа.

Крофорд би могъл да и отнеме случая и да го даде на друг. Нямахме как — налагаше се да поеме този риск.

Опита се да се свърже с него от уличен телефон, но той се оказа в Конгреса — явно просеше средства за Департамента на правосъдието пред бюджетната комисия.

Можеше да получи сведения за случая от отдел „Убийства“ на балтиморската полиция, но убийството не е федерално престъпление^[1] и тя нито за миг не се съмняваше, че незабавно ще и отнемат случая.

Върна се с колата в Куонтико и отиде право в отдела по поведенческа психология, с познатите пердета на кафяви карета и претъпканите с досиета железни кантонерки. Седя там до късно

вечерта, задълбочена в микрофилмите по делото Лектър, дълго след като и последната секретарка си бе тръгнала. Паянтовият прожекционен апарат мъждукаше като фенерче в тъмната стая, думите и негативите на снимките просветваха по напрегнатото и лице.

Бенджамин Ръоне Распай, мъжки пол, бяла раса, 46-годишен, първа флейта на Балтиморската филхармония. Пациент на психиатъра доктор Ханибал Лектър.

На 22 март 1975 година не се явил за насрочения концерт. На 25 март тялото му било открито, седнало на една от пейките в малка селска църквичка близо до градчето Фолс Чърч, щата Вирджиния, облечено само в горната част на фрак и бяла папийонка. Аутопсията показала, че сърцето му е било прободено с нещо остро. Липсвали тимусът и панкреасът.

Кларис Старлинг, която от малка знаеше за месо преработката много повече, отколкото би искала, разпозна в липсващите органи така наречените момици.

Според отдел „Убийства“ на Балтимор те вероятно са били включени в менюто на вечерята, дадена от доктор Лектър в чест на президента и главния диригент на Балтиморската филхармония на другия ден след изчезването на Распай.

Самият доктор Ханибал Лектър твърдял в показанията си, че не знае нищо по въпроса. Президентът и диригентът не можели да си спомнят какво са яли на вечерята, макар че докторът бил прочут кулинар и дори пишел статии за специализирани списания.

По-късно президентът на филхармонията бил лекуван в санаториум за нервно болни в Базел от анорексия, тъй като отказвал да приема храна, и от алкохолизъм.

Распай според полицията на Балтимор бил деветата жертва на Лектър поне доколкото им било известно. Не оставил завещание и съдебните дела, заведени от наследниците му, били следени старателно от вестниците в продължение на месеци, докато затихнал интересът на обществеността.

Роднините на Распай се съюзили със семействата на другите жертви на Лектъровата психиатрична практика и спечелили съдебно дело, по силата, на което целият архив на Лектър, всички досиета на пациентите му били унищожени. Не се знаело какви неприятни тайни могат да излязат на бял свят.

Съдът определил адвоката на Распай — Евърет Йоу — за попечител на наследството му...

Старлинг би трябвало да се обърне към него, за да огледа колата. Но той би могъл да се окаже закрилник на светлата памет на Распай и — овреме предупреден — да унищожи и заличи всякакви улики, за да предпази покойния си клиент от евентуални неприятности.

Старлинг трябваше да действа незабавно, ала се нуждаеше от съвет и пълномощия. Беше съвсем сама в отдела, пълновластна негова стопанка. Домашния телефонен номер на Крофорд откри във въртящата се картотека на едно от бюрата.

Дори не чу сигнала от иззвъняването, само внезапно разнеслия се в ухото и глас, много тих и спокоен.

— Джак Крофорд на телефона.

— Тук е Кларис Старлинг. Надявам се, че не ви вдигнах от масата... — Продължи да говори, въпреки че отсреща цареше мълчание: — Лектър ми каза нещо във връзка с делото Распай. Аз съм в отдела за някои допълнителни данни. Спомена, че в колата на Распай има нещо. Ще трябва да се добера до нея чрез адвоката му и понеже утре е събота и нямаме занятия в Академията... исках да ви помоля...

— Старлинг, помните ли какво ви наредих да сторите със сведенията, получени от Лектър?

Гласът на Крофорд се сниши заплашително.

— Да ви представя доклада си до девет часа сутринта в неделя.

— Направете го, Старлинг. Друго от вас не се иска.

— Добре, сър.

В слушалката прокънтя свободен сигнал. Оскърблението се разпростря като ужилване по цялото и лице, дори очите я засмъдяха.

— Говно надуте! — изсъска Кларис. — Копеле скапано! Дано Мигс те напръска теб следващия път от главата до петите! Надявам се да ти хареса!

* * *

Изкъпана и чиста до блясък, облечена в униформената нощница на Академията на ФБР, Старлинг тъкмо се трудеше над втората си чернова от доклада, когато съквартирантката и Ардилия Мап се върна

от библиотеката. Широкото тъмнокафяво, излъчващо здрав разум лице на Ардилия беше за Кларис една от най-приятните гледки през целия ден.

Ардилия забеляза умората по лицето и.

— Какво си правила днес, момиче?

Ардилия обичаше да задава въпросите си така, сякаш отговорите са без значение.

— Предизвиках, един луд да се изпразни отгоре ми.

— Аз пък нямах време за светски живот. Завиждам на уменията ти да вместиш удоволствия между уроците.

Старлинг вече се смееше неудържимо. Ардилия се посмя с нея за компания, ала Кларис не можеше да се спре, чуваше собствения си смях като че от далечината — ха-ха-ха-ха... През сълзите на Кларис Ардилия изглеждаше странно остаряла, а усмивката и излъчваше тъга.

[1] Убийствата се разследват от полицията на щата, където са извършени. Федерално престъпление, което се поема от ФБР, е например отвличането на хора, вземането на заложници и пр. — Б. пр.

↑

ПЕТА ГЛАВА

Петдесет и три годишният Джак Крофорд четеше в спалнята си до нощната лампа. Пред него имаше две широки легла, и двете, повдигнати на дървени трупчета до височината на болнични койки. Едното беше неговото. В другото лежеше жена му Бела. Крофорд я чуваше как диша през устата. Два дни бяха минали, откак тя за последен път помръдна и му проговори.

Дъхът и секна за миг. Крофорд вдигна очи, погледна я над очилата си. Остави книгата. Бела отново пое дъх — отначало едва-едва, после задиша нормално. Той стана да измери кръвното и налягане и пулса. С течение на времето се беше научил да борави безупречно с апарата за кръвното налягане.

Тъй като не искаше да я оставя нощем сама, премести леглото си до нейното. А понеже често се пресягаше да я докосне, повдигна и своя креват до височината на нейния.

С изключение на високите легла и някои наложителни промени във водопроводната инсталация с оглед на удобството на Бела, Крофорд бе успял да направи така, че стаята да не прилича на болнична. Цветя имаше, но не в изобилие. Никакви хапчета не се виждаха — още преди да я пренесе тук от болницата, Крофорд изпразни единия от дрешниците в коридора и го напълни с нейните лекарства и медицинска апаратура. (Тогава за втори път я внесе на ръце през прага на техния дом и при тази мисъл му прилоша.) От юг се задаваше топла вълна. Прозорците бяха отворени и свежият въздух на Вирджиния нахлуваше в стаята. Дребни жабчета квакаха в нощта.

Стаята беше безупречно чиста, но по килима имаше валма — Крофорд не искаше да пуска шумна прахосмукачка в стаята, използваше механична метла, а тя не вършеше добра работа. Отиде на пръсти до килера и светна лампата. От вътрешната страна на вратата висяха два бележника. На единия записа пулса на Бела и кръвното и налягане. Неговите цифри и тези на медицинската сестра, която се грижеше денем за жена му, се редуваха в колони върху много жълти

страници, в продължение на безброй дни и нощи. Във втория бележник сестрата записваше какви лекарства е получила болната.

Крофорд знаеше как да и даде през нощта всяко необходимо лекарство. Като следваше наставленията на сестрата, дълго време се упражнява да бие инжекции на един лимон, а сетне и на собственото си бедро. Чак тогава докара Бела у дома.

Стоя до леглото и я гледа около три минути, впил очи в лицето и. Красива кърпа от копринено моаре покриваше косите и като тюрбан. Тя настоя за това — докато имаше сили да настоява. А сега той държеше на шала. Сложи малко глицерин на пръста си и избърса ъгълчето на окото и. Тя не помръдна. Още беше рано да я обърне на другата страна.

Застанал пред огледалото, Крофорд искаше Да се увери, че самият той не е болен, че няма да се наложи да я съпроводи под земята, че е съвсем добре. Улови се какво мисли и изпита срам. Седна отново в креслото, ала не можа да си спомни какво чете. Опипа книгите до себе си, за да открие онази, която е запазила топлината на ръцете му.

ШЕСТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Кларис Старлинг намери в пощенската си кутия следната бележка от Крофорд:

К. С.

Действуй във връзка с Колата на Распай. В свободното от занимания време. От моя отдел ще получиш кредитна карта за междуградски разговори. Обади ми се, преди да се свържеш с адвоката или някой друг. Докладвай в сряда в 16 часа.

Докладът ти относно Лектър стигна и до Директора. Справила си се добре.

Дж. К.

На Кларис и стана приятно. Знаеше, че Крофорд и подхвърля берящо душа опитно зайче, на което да се упражнява. Но той явно искаше тя да се научи. Искаше да се справи. За Кларис това бе по-важно от всякаква вежливост.

Распай беше мъртъв от осем години. Каква ли улика би оцеляла в колата му толкова време?

Знаеше от личен опит, че колите бързо губят от пазарната си стойност и съдът сигурно е разрешил да бъде продадена, без да се чака решението на апелативния съд, а парите да се внесат в наследствения фонд. Струваше и се малко вероятно дори най-заплетеното наследствено дело да забави продажбата на една кола цели осем години.

Проблемът с недостига на време също не беше за пренебрегване. Дори заедно с обедните си почивки Кларис разполагаше само с час и петнайсет минути на ден в работно време, когато можеше да се обажда по телефона. А в сряда следобед трябваше да докладва на Крофорд.

Така че общо за три часа и четирийсет и пет минути се налагаше да хване следите на колата, а нощем да навакса с ученето.

През обедната почивка в понеделник чиновничката в балтиморския съд три пъти я остави да чака на телефона и трите пъти я забрави. По време на часа за самоподготовка успя да попадне на поддружелюбен служител, който и направи справка за наследството на Распай.

Той потвърди, че е било издадено разрешение да се продаде колата, събщи и марката, серийния номер и името на купувача.

Във вторник половината и обедна почивка отиде в издирване на новия собственик. Другата половина пропиля, за да установи, че мерилендският департамент на превозните средства няма възможност да издири кола само по серийния фабричен номер без текущата регистрация.

Във вторник следобед проливният дъжд прогони стажантите от стрелбището. В класната стая, изпълнена с пара от мокрите дрехи и мирис на пот, Джон Бригъм — бивш инструктор на морски пехотинци — избра тъкмо Старлинг, за да изпробва силата на ръката и, като я накара да покаже пред всички колко пъти може да натисне спусъка на „Смит & Уесън“, модел 19, за шейсет секунди. С лявата ръка Кларис стигна до седемдесет и четири, духна кичурче коса от очите си и започна с другата, а в това време един от съкурсниците и броеше. Беше застанала в правилната, добре балансирана стойка, взела на фокус предния прицел. Някъде след трийсетата секунда позволи на ума си да се отплесне, за да го отклони от болката.

Докато съкурсникът и отброяваше щраканията на спусъка, тя заразително Бригъм през стиснати устни:

— Как се проследява текуща регистрация... — *...шейсет и пет, шейсет и шест, шейсет и седем, шейсет и осем* — ... на кола само по серийния заводски номер... — *... седемдесет и осем, седемдесет и девет, осемдесет...* — ... и марката. Не и знаеш регистрационния номер — *... осемдесет и девет, деветдесет. Край!*

— Окей, приятели — каза инструкторът. — Искам да Обърнете особено внимание на това упражнение. Силата на ръката е от първостепенно значение при стрелба в бойна обстановка. Някои от господата са притеснени, че те са наред. И с пълно основание. Старлинг е доста над средното равнище и с двете ръце. А това се

дължи на факта, че упорито тренира с онези гумени топки, до които всички имате достъп. Само че повечето от вас не ги бива да стиснат здраво нещо повече от собствения си... — Винаги нащрек за милата си моряшка терминология, той затършува из ума си за благовидно сравнение, но не откри нищо. — Както и да е. А ти, Старлинг, не се хили, а продължавай да работиш. Преди да си завършила Академията, искам и лявата ти ръка да стигне до деветдесет. Сега се разделете на двойки и тренирайте. Не ти, Старлинг. Ела тук. Какво друго знаеш за колата?

— Само марката и серийния номер. И името на бивш собственик от преди пет години.

— Тогава слушай. Повечето се провалят, защото опитват да издирят колата, като скачат от собственик на собственик, от регистрация на регистрация. И някъде между щатите работата се задрисква... се оплесква. Случва се и с опитни чен... полицаи. В компютрите обаче са вкарани само регистрационните номера. Свикнали сме да работим с тях, а не със серийните номера на производителя.

Стаята ечеше от пукота на учебните револвери и той гъгнеше право в ухото и.

— Има обаче един лесен начин. Фирмата „Р. Л. Поук“ издава справочници за всеки град, в които има и списък на текущите регистрации по реда на серийните номера и марките на колите. Това е единственият начин. Търговците на коли им ги дават срещу реклама.

— Благодаря за информацията.

— Ще ми се отблагодариш, като заякчиш лявата си ръка и посрамиш тия с кашкавалени пръсти.

В телефонната кабина по време на следващия час за самоподготовка пръстите и трепереха така, че не можеше да си разчете почерка. Колата на Распай се оказа Форд. Близо до университета на щата Вирджиния имаше сервиз за фордове, в който години наред търпеливо бяха човъркали нейния стар пинто. Сега, не по-малко търпеливо, монтьорът порови в свой справочник „Поук“ и и събщи името и адреса на последния притежател на колата на Бенджамин Распай.

Кларис е страхотна, Кларис няма грешка. Стига глупости, ами се обади на човека. Чакай да видя, номер девет, град Дич, щата Арканзас. Джак Крофорд за нищо на света няма да ме пусне чак дотам, но поне ще се обадя да проверя как стоят нещата.

Никой не вдигна. Пак никой не вдигна. Сигналът прозвуча странно и много отдалечено — двойно дзън-дзън като на дуплекс. Опитва и вечерта, но пак без резултат.

В сряда по време на обедната почивка се обади мъжки глас.

— Радиостанция УРОО. Свирим само стари парчета.

— Ало, обаждам се да...

— Няма да си купя нови мебели, и не желая да живея в каравана. Друго предлагате ли?

В гласа на мъжа звучаха хълмовете на Арканзас. Кларис можеше с лекота да му отвърне на същия диалект, което и стори, тъй като бързаше.

— Вижте, господине, ще ви бъда признателна, ако ми направите една услуга. Опитвам се да се свържа с Ломакс Бардуел. Казвам се Кларис Старлинг.

— Обажда се някоя си Старлинг — провикна се силно мъжът. — За какво ви, е притрябвал Бардуел?

— Тук е районният сервиз на „Форд“ — заяви Старлинг. — Господин Бордуел има право на безплатен преглед на неговия модел „1ГО“.

— Аз съм Бардуел. Мислех, че ще ми продавате нещо по телефона. Сега междуградските разговори са, кажи-речи, без пари. Само че е много късно за ремонти. Трябва да се сменя цялата кола. С жената бяхме в Литъл Рок и тъкмо излизахме от търговския център...

— Да?

— Ами надянах се на един железен прът, та ми проби картера. Разплиска се маслото и един от камионите на „Оркин“ — нали ги знаете? Дето имат нарисуван бръмбар отстрани... Та той взе, че се хлъзна.

— Олеле.

— Събори един павилион за моментални снимки. Като се посипаха едни стъкла... Собственикът изскочи отвътре и едва го удържаха...

— Представям си. И какво стана?

— С кое?

— С колата.

— Предложих я за петдесетачка на Бъди Сипър от авто гробището, ако дойде да я прибере. Сигурно вече я е разпарчатосал.

— Кой е телефонният му номер, господин Бардуел?

— Че за к'во ви е Сипър? Ако някой трябва да получи нещо за нея, това съм аз.

— Разбирам, сър. Обаче, до края на работното време правя, каквото ми кажат, а ми казаха да открия колата. Имате ли номера му?

— Не знам къде ми е тефтерчето... От суми ти време липсва. Вземете го от справки. Казва се автомобилно гробище на Сипър.

— Много съм ви задължена, господин Бардуел.

От автомобилното гробище потвърдиха, че от колата е било свалено всичко, годно за части, а тя самата е пресована на куб за преработка. Човекът услужливо и прочете серийния номер.

Посрана работа, рече си Старлинг, все още с арканзаски акцент. Край. Задънена улица. И това ми било, подарък за свети Валентин.

Облегна чело на хладния апарат в кабината. Ардилия Мап с учебници под мишница почука леко по стъклото и и подаде чаша портокалов сок.

— Благодаря, Ардилия. Трябва да се обадя на още едно място. Ако, успея, ще те настигна в столовата.

— Аз пък тъкмо се надявах, че си се отървала от ужасния си акцент. Я се стегни, има и учебници. Аз например никога не използвам колоритния диалект на родните си места. Ако продължаваш така, хората ще помислят, че говориш с дупето си.

И Ардилия затвори вратата на кабината.

Старлинг реши, че ще трябва да изтръгне още нещо от Лектър. Ако предварително си уреди среща, Крофорд сигурно ще я пусне пак в психиатричната болница. Набра номера на доктор Чилтън, но не успя да се пребори със, секретарката му:

— Доктор Чилтън заседава в момента със съдебния лекар и областния прокурор. Вече е говорил с вашия началник и няма какво повече да ви каже. Довиждане.

СЕДМА ГЛАВА

— Приятелят ти Мигс е мъртъв — осведоми я Крофорд. — Всичко ли ми разказа, Старлинг?

Умореното му лице беше безизразно като на кукумявка и също толкова лишено от съчувствие.

— Как е умрял?

Тя усети, че и прималява, и опита да се пребори с това чувство.

— Глътнал си езика. Някъде призори. Чилтън е убеден, че го е сторил по внушение на Лектър. Нощният надзирател чул как Лектър тихичко му говорел нещо, но не доловил думите. Мигс поплакал, сетне млъкнал. Всичко ли ми разказа?

— Да, сър, почти дословно.

— Чилтън ми се оплака от теб... — Крофорд помълча и остана доволен, че тя не попита по какъв повод е било оплакването. — Отговорих му, че не намирам нищо укорително в поведението ти. Той се опасява да не би Комисията за човешките права да започне някое разследване.

— А ще има ли разследване?

— Ако близките на Мигс подадат иск, неизбежно. Комисията разследва около осем хиляди такива оплаквания на година. Какво им струва да включат и Мигс в списъка. — Крофорд я изгледа изпитателно. — Добре ли си?

— Не знам какво да мисля...

— Не е необходимо да изпитваш някакви чувства по този повод. Лектър го е сторил, за да се позабавлява. Знае, че нищо не могат да му направят. Чилтън ще му отнеме за известно време книгите и тоалетната седалка, ще го лиши от десерт, и толкоз. — Крофорд преплети пръсти на корема си и се загледа в палците си, сякаш ги сравняваше. — Лектър пита ли те за мен?

— Интересуваше се дали сте зает. Отговорих положително.

— Само това ли? Нали не ми спестяваш някоя негова лична забележка по мой адрес само защото ще ми стане неприятно?

— Не. Нарече ви стоик, но това го има в доклада.

— Така е. Друго?

— Нищо не съм пропуснала. Надявам се, не мислите, че съм се спазарила с него да проговори, ако споделя някоя клюка?

— Не.

— Нищо не знам за личния ви живот, но дори да знаех, нямаше да го обсъждам с Лектър. Ако ви е трудно да ми повярвате, нека си изясним този въпрос още сега.

— Вярвам ти. По-нататък.

— Все пак явно допускате, че нещо съм...

— Давай нататък, Старлинг.

— Намекът на Лектър за колата на Распай ме отведе в задънена улица. Преди четири месеца е била пресована в Арканзас и продадена за старо желязо. Ако отида пак да поговоря с него, може би ще изкопча допълнителни сведения.

— Следата изчерпана ли е?

— Да.

— А защо мислиш, че Распай е имал само една кола?

— Понеже няма друга, регистрирана на негово име, и не е бил женен, предположих...

— Аха! — Пръстът на Крофорд посочи някакъв невидим аргумент в пространството помежду им. — Предположила си! А не знаеш ли, че Распай е бил колекционер на стари коли?

— Не. Дали все още се съхраняват в наследствения фонд?

— Не знам. Смяташ ли, че можеш да се справиш сама?

— Да.

— Откъде ще започнеш?

— От адвокатата, който се занимава с наследството.

— Той е китаец от Балтимор, доколкото си спомням.

— Евърет Йоу. Има го в балтиморския телефонен указател.

— А сети ли се да поискаш разрешително за обиск на колата?

Понякога тонът на Крофорд напомняше на Кларис за гъсеницата-многознайка от „Алиса в страната на чудесата“. Тя се опита да не прозвучи по същия начин:

— Распай е покойник и в нищо не е заподозрян, така че, ако адвокатът разреши да претърся колата, това ще е в рамките на закона и

получените доказателства ще могат да бъдат представени в съда — изрецитира на един дъх.

— Правилно. А аз ще известя нашето бюро в Балтимор, че ще бъдеш там. В събота, Старлинг, в свободния ти ден. Опипай почвата.

Когато момичето излезе, Крофорд с усилие на волята се въздържа да не погледне след него, а извади от кошчето за отпадъци смачкан лист плътна виолетова хартия за писма. Оправи я с ръка. Под едно тъжно четиристишие от Джон Дън със старателен почерк беше изписано:

Съжалявам много за Бела, Джак.
Ханибал Лектър.

ОСМА ГЛАВА

Евърет Йоу караше черен буик с рекламен стикер на университета Де Пол, лепнат на задното стъкло. Докато шофираше подир него в дъжда, Кларис забеляза, че от тежестта на адвокатата буикът се бе слегнал наляво. Напускаха очертанятия на Балтимор. Вече се свечеряваше и денят, в който Кларис трябваше да проведе разследването си, беше към своя край. А с друг ден не разполагаше. Опитва да преглътне нетърпението си и докато пълзеше в напрегнатия трафик, започна да почуква по кормилото в такт с чистачките.

Йоу беше много дебел и дишаше тежко. На вид тя му даде шейсет години. Виждаше се, че е умен мъж. Засега беше много услужлив. Не по негова вина си изгуби деня. Човекът е бил цяла седмица по работа в Чикаго и дойде направо от летището, за да се срещне с нея.

Адвокатът обясни, че пакардът на Распай — класически модел, мечтата на всеки колекционер — се съхранявал на склад отпреди смъртта му. Няма регистрация и никога не бил каран. Йоу го зърнал само веднъж — покрит с чергило в склада, — колкото да се увери в неговата наличност след убийството на клиента си и да го отметне в списъка на наследството. Ако госпожица Старлинг обещае да е откровена с него и незабавно да го уведоми, в случай че открие в колата нещо накърняващо интересите на покойния му клиент, той е съгласен да и покаже пакарда. При това положение, каза адвокатът, разрешително за обиск няма да е необходимо и ще се избегне излишната шумотевица.

Кларис се наслаждаваше на служебния плимут с телефон, който и бяха отпуснали от гаража на ФБР. Разполагаше и със служебна карта, която Крофорд и издействува. На нея пишеше само „следовател от ФБР“ и срокът и изтичаше след седмица.

Бяха се запътили с господин Йоу към мини-склада на Сплит Сити, на около четири мили от града. Докато пъплеха сред движението, Кларис използва телефона, за да научи нещо за този

склад. Преди още насреща им да блесне неоновият надпис: МИНИ-СКЛАД НА СПЛИТ СИТИ — КЛЮЧЪТ Е ВЪВ ВАШИЯ ДЖОБ, тя вече знаеше, че той е стопанисван от някой си Бърнард Гари, който преди три години за малко щял да бъде уличен в складирането на крадени стоки и чийто договор за наем в скоро време подлежеше на подновяване.

Йоу се мушна под надписа и показа на униформения пазач ключовете си от клетката. Пазачът си записа номерата на колите, отвори портала и припряно им махна да минат, сякаш го чакаха важни дела.

Сплит Сити беше пустош, продухвана от ветровете. Подобно на неделния полет от Ню Йорк до мексиканския град Хуарес за получаване на бърз развод — сутрин отлиташ женен, вечер се връщаш свободен, — и този склад бе част от гигантската индустрия за услуги на намиращото се в състояние на безмозъчно брауново движение американско общество. Бизнесът му се състоеше главно в складирането на движимо имущество след развода. Клетките му бяха претъпкани с холни гарнитури, маси, дюшеци на петна, играчки, снимки на несполучили бракове. Полицаяте в Балтимор бяха убедени освен това, че тук се укриват и много ценни вещи, които би трябвало да са представени в съда при воденето на дела за банкрут.

Складът приличаше на казарма — върху площ от трийсет декара се простираха дълги постройки, разделени от огнеупорни прегради на клетки с размерите на просторен гараж, с вдигаща се нагоре желязна рулетка. Наемът не беше висок и някои от вещите се съхраняваха там с години. Охраната бе добра. Наоколо бе издигната двойна желязна ограда, а между двата и реда денонощно сновяха кучета.

Под рулетката на номер 31, където се пазеше колата на Распай, се бяха набили десетина сантиметра подгизнали есенни листа, картонени чаши и други дребни боклуци. От двете страни на вратата имаше по един як катинар. Върху левия освен това се виждаше и восъчен печат. Евърет Йоу се наведе дископатично да провери целостта на печата. Кларис държеше чадър и му светеше с фенерче. Вечерта бе настъпила рано.

— Няма вид някой да е отварял през петте години, откакто бях тук за последен път — отбеляза адвокатът. — Ето го нотариалния ми печат върху восъка. Тогава и през ум не ми минаваше, че роднините му

ще се хванат за гушите и делото ще се проточи. — Той пое от Кларис фенерчето и чадъра, докато тя направи снимка на катинара и печата. — Господин Распай живееше в гарсоньера, която освободих, за да не се плаща наем. А мебелите докарах тук при колата — пиано, книги, ноти и едно легло, ако не се лъжа. — Той пъкна ключа в катинара. — Ключалката, изглежда, е замръзнала. Не поддава.

Трудно му беше едновременно да се навежда и да диша. Когато се опита да приклепне, коленете му изпукаха. Кларис се зарадва, като видя, че катинарите са от големите хромирани, марка „Американски Стандарт“. На вид изглеждаха непревземаеми, но тя знаеше, че лесно може да им разбие патроните със стоманен гвоздей и чук. Като беше малка, баща и показва как го правят взломаджиите. Само че откъде гвоздей и чук? Нямахте ги дори боклуците, заселили се завинаги в стария и Форд. Претършува чантата си и откри пръскалото за размразяване на ключалки, което също вярно и служеше зиме за форда.

— Защо не седнете в колата, господин Йоу? Постовете се, а аз в това време ще видя какво мога да направя. Вземете чадъра, вече почти не вали. Тя премести служебния плимут досами вратата и светна фаровете. Извади масльонката и капна няколко капки в ключалките, след което пръсна от размразителя, за да разрежи маслото. Мистър Йоу се усмихна и кимна одобрително от колата си, Кларис се зарадва, че адвокатът излезе интелигентен — така щеше да си свърши работата, без да го настрои срещу себе си.

Вече съвсем се стъмни. Чувствуваше се заслепена от ярката светлина на фаровете, а ремъкът пицеше в ухото и — моторът работеше на бавни обороти. Беше заключила вратата на плимута. Адвокатът и се виждаше безобиден, ала не искаше да рискува да бъде премазана в желязната врата.

Катинарът подскочи като жаба и легна в ръката и, тежък и мазен. Другият, предварително обработен, се поддаде по-лесно. Рулетката обаче не помръдна. Кларис задърпа нагоре ръчката, докато свитки и излязоха от очите. Йоу се притече на помощ, но понеже дръжката беше малка, за разлика от хернията му, приносът му се оказа несъществен.

— Може пак да дойдем другата седмица с моя син или някой работник — предложи той. — Много ми се иска вече да се прибера у дома.

Старлинг обаче съвсем не беше сигурна, че някога ще се върне тук. За Крофорд щеше да е къде-къде по-лесно да вдигне телефона и да нареди на някой от балтиморския офис на ФБР да свърши работата.

— Ще побързам, господин Йоу. Нямате ли крик в колата?

И като подпъхна крика под дръжката, тя с цялата си тежест се облегна на лоста. Рулетката изскърца страховито и се повдигна с един сантиметър. Някъде по средата се огъваше навън. Още два, и още два сантиметра, докато накрая Кларис успя да мушне резервната гума под рулетката, за да я задържи в това положение. Премести крика на господин Йоу в края на рулетката, близо до жлеба, а своя крик мушна в другия край. И като ги редуваше бавно, постигна петдесетина сантиметра, след което вратата окончателно заяде и колкото и да скачаше върху крика, нищо не можа да направи.

Господин Йоу дойде да надникне и той. Не можеше обаче да стои наведен повече от две-три секунди.

— Мирише на мишки — констатира. — А ме уверяваха, че слагат отрова. Ако не се лъжа, и в договора има такава клауза. Чувам ги как шумолят.

— И аз ги чувам — съгласи се Старлинг, Фенерчето освети няколко кашона и голяма автомобилна гума с широка бяла ивица, която се подаваше изпод покривалото. Гумата беше спукана.

Качи се в плимута и го отмести малко назад, докато светлините на фаровете проникнаха през процепа на вратата. Извади една от гумените подложки за крака.

— Ще влезете ли, госпожице?

— Трябва да надникна вътре, господин Йоу.

Той извади носната си кърпа.

— Съветвам ви да пристегнете крачолите си в глезените, за да не се пъхне някоя мишка.

— Благодаря, чудесна идея. Господин Йоу, ако случайно... хм... вратата падне или се случи нещо друго, бихте ли позвънили на този номер? Това е нашият балтиморски офис. Знаят, че съм тук с вас, и ако не се обадя след известно време, ще почнат да се тревожат. Нали разбирате?

— Ясно.

И той и подаде ключа от пакарда.

Старлинг просна гумената подложка на земята пред отвора и легна на нея. В ръката си стискаше няколко найлонови пликчета. С едното покри лещата на фотоапарата. Беше последвала съвета на адвокатата и завърза крачолите си с неговата и своята носна кърпа. По лицето и пръскаха ситни капки дъжд, ноздрите и се изпълниха с мирис на мишки и мухъл. Внезапно чу гласа на баща си, който и казваше, сложил ръка на рамото на брат и: „Като не умееш да играеш тихо, Кларис, марш в стаята си!“ Закопча копчето на яката, сви рамене и се пъхна под вратата.

Озова се под задницата на пакарда. Беше паркиран плътно вляво, почти опрян в стената. Дясната половина на помещението беше задръстена от кашони, накамарени един връз друг почти до тавана. Продължи да се провира навътре по гръб, докато главата и се мушна в тесния проход между колата и кашоните. Освети ги с фенерчето. Мукавените им стени бяха омотани в многогодишни паяжини, целите осеяни със спаружените трупове на отдавна уловени насекоми.

Кафявият паяк-отшелник е единственият опасен, рече си тя за собствено успокоение. Той обаче не плете мрежите си на открито. Останалите са безобидни.

До задния калник трябва да има място за един човек, реши Кларис и продължи напред, докато се измъкна изпод колата. Лицето и беше досами спуканата гума с белия кант. Видя, че освен всичко е и загнила. Като внимаваше да не си удари главата, предпазливо се изправи в тясното пространство с ръка пред лицето, за да разкъсва паяжините. Така ли са се чувствували жените, когато са носели воалетки?

— Добре ли сте, госпожице Старлинг? — дочу да пита господин Йоу.

— Да.

Гласът и предизвика топуркане на малки крачка. В пианото нещо пробяга по клавишите на няколко високи ноти. Фаровете на колата осветяваха краката и до средата на прасците.

— Изглежда, открихте пианото — обади се адвокатът.

— Не бях аз.

— Аа!

Колата беше огромна — висока и дълга. Пакард лимузина, модел 1938 година, съдейки по инвентарния списък на господин Йоу. Отгоре

и беше метнат килим, с лицевата страна надолу. Освети го с фенерчето.

— Вие ли сте покрили колата? — провикна се към адвоката.

— Така я намерих и не съм го свалял. — Йоу се беше навел и говореше през процепа. — Не ми се цапаше с разни прашни парцали. Така си беше оставена от Распай. Аз само проверих дали колата е на мястото си. Носачите поставиха пианото до стената, покриха го, наредиха кашоните и толкоз. Плащах им на час. В кашоните има предимно ноти и книги.

Килимът беше плътен и тежък, а като го задърпа, в снопчето светлина от фенера затанцуваха облаци прах. Кларис кихна два пъти. Изправи се на пръсти и започна да сгъва килима на две, отмятайки провесената част към покрива. Перденцата на задното стъкло бяха дръпнати. Дръжката беше покрита с дебел слой прах. Трябваше да се пресегне през кашоните, за да я стигне. Докосна само края и, натисна надолу. Заключено. На задната врата ключалка не се виждаше. Налагаше се да пререди доста кашони, за да се добере до предната врата, а нямаше къде да ги слага. Отзад между двете половини на пердето се образуваше тесен процеп. Наведе се през кашоните, опря око до стъклото и насочи фенера към процепа. Видя обаче само собственото си отражение, та се наложи да засенчи с шепа светлината. Разсеян от праха по стъклото, лъчът се плъзна по седалката. Най-отгоре имаше разтворен албум. Цветовете слабо си личаха поради лошото осветление, но все пак разбра, че това са стари картички за деня на свети Валентин, залепени по страниците на албум. Едновременно сладникави картички, целите в дантели.

— Е, много ви благодаря, доктор Лектър.

Когато проговори, дъхът и размърда слоя прах и замъгли стъклото. Не и се искаше да го трие, затова изчака запотеното да изчезне от само себе си. Светлината продължи да шари из вътрешността, премести се върху смачкана на пода старинна наметка, после върху прашни лачени мъжки обувки. Над обувките — черни чорапи. Над чорапите — крачоли на официален черен костюм. С крака.

Никой не е влизал през тази врата от пет години... спокойно, спокойно, малката.

— Господин Йоу!

- Да, госпожице?
- В колата има някой.
- Господи! Я по-добре излезте оттам.
- Още не, но вие стойте там, моля ви.

Сега трябва добре да размисля. Стегни се и внимавай да не объркаш Конците. Не бива да увредя някоя улика. Необходима ми е помощ. Ако обаче се развикам и се окаже напразно, ще стане като с лъжливото овчарче. Ако нашите от балтиморския офис и полицията довтасат напразно, спукана ми е работата. Какво виждам? Виждам нещо, което прилича на крака. Господин Йоу нямаше да ме доведе, ако е знаел, че в колата има труп. От последното му идване досега никой не е влизал тук. Значи кашоните са били наредени, след като нещото вече е било вътре в колата. С други думи, спокойно мога да ги разместя, няма да пострада важна улика.

— Всичко е наред, господин Йоу.

— Ще викаме ли полиция, или вашето присъствие е достатъчно, госпожице Старлинг?

— Първо трябва да проверя. Вие само чакайте там, моля ви.

Проблемът с кашоните се оказа влудяващ като кубчето на Рубик. Опитва да ги размести с фенерчето под мишница и два пъти го изтърва, докато се сети да го остави върху покрива на колата. Част от кашоните нареди зад себе си, няколко по-плоски кутии с книги се побраха под колата. Палецът, я засърбя — нещо я ухапа, а може би се беше забила треска. Сега вече можеше да надникне през прашното стъкло до шофьорското място. Между кормилото и скоростния лост се беше образувала огромна паяжина. Преградата между шофьора и задната част на лимузината беше вдигната.

Съжали, задето не се сети да капне масло върху ключа на пакарда, преди да се провре под колата, но когато го пъкна в ключалката, той не и създаде главоболия.

В тесния проход едва можа да откrexне вратата. Тя се удари глухо в кашоните, с което отново подплаши мишките и предизвика допълнителни акорди в пианото.

Отвътре я лъкна спарен мирис на гнило и на химикали, който събуди бегли спомени за нещо, но не можа да си припомни какво.

Пъхна се наполовина вътре, свали преградата зад седалката на шофьора и освети задната половина на колата. Снопът лъчи първо се спря на най-яркото нещо — официална бяла риза, после побърза да се плъзне нагоре към лицето, ала лице нямаше. Отново надолу, покрай проблясващите копчета и копчинени ревери към скута с разтворен цип, пак нагоре към папийонката и яката, от която се подаваше срязаният манекенски врат. Ала над него още нещо отрази светлината. Черна качулка на мястото на главата — много голяма, сякаш под нея се криеше клетка на папагал, върху шперлатова поставка, която тръгваше от задната полица на колата, под стъклото, и опираше във врата на манекена.

Кларис направи няколко снимки, като фокусираше светлината на фенерчето и притваряше очи при всяко проблясване на светкавицата. Излезе от колата и се изправи. Постоя в мрака, мокра и покрита с паяжини, като се чудеше какво да предприеме.

Едно нещо нямаше да направи — да повика специалния агент на ФБР, който беше шеф на техния офис в Балтимор, да види манекена с отворения дюкян и албума с картичките.

После реши да мине в задната част на колата и да смъкне качулката. Не се бави нито миг. Пресегна се през преградата зад шофьорската седалка, отключи задната врата и пренареди отново кашоните, за да я отвори. Струваше и се, че всичко това отнема страшно много време. Миризмата в задната част се оказа много по-силна. Внимателно вдигна албума с картичките и го остави в единия от найлоновите пликове върху покрива на колата. Пригответи втори плик и го сложи на седалката.

Пружините изскърцаха при влизането и, а манекенът леко се размърда, когато седна до него. Дясната китка с бяла ръкавица се измъкна и падна на седалката. Тя гнусливо смъкна ръкавицата от ръката, която се оказа от някаква пластмаса. Панталоните се издуваха отпред и за миг това и навея гимназиални спомени.

Изпод седалката се разнесе тихо топуркане.

Леко, като милувка, докосна качулката. Материята се хлъзна по нещо твърдо и гладко. Напипа най-отгоре облата топка-дръжка и разбра. Беше от големите стъклени лабораторни съдове за спиртосани образци и тя вече знаеше какво ще намери вътре. С ужас, без капка съмнение, смъкна парчето кадифе.

Човешката глава в стъкленницата бе старателно отрязана малко под челюстта. Беше с лице към Кларис, от спирта очите отдавна бяха придобили млечен цвят. Устата беше отворена и тъмносивият език леко се плезеше. Спиртът се беше поизпарил с течение на времето, така че главата опираше в дъното на буркана, а темето се подаваше над течността, покрито с плесента на загниването. Главата бе извърната леко спрямо тялото на манекена, като глава на бухал, и се пулеше глуповато. Безвъзвратно мъртва дори в играта на светлосенки.

Старлинг вече надничаше вътре в себе си. Беше доволна. Много повече от доволна. За миг се запита дали чувството, което изпитва, е благородно. Ето че в този миг, седнала в старата кола в компанията на мишки и тази отрязана глава, тя бе в състояние да разсъждава трезво и това я изпълни с гордост.

— Е, Тото — изрече на глас любимата си реплика от „Вълшебникът от Оз“, — това тук не е Канзас.

Открай време и се бе искало да произнесе тези думи в миг на върховно напрежение, но като ги чу от устата си, и прозвучаха изкуствено и се зарадва, че е сама. Чакаше я работа.

Облегна се предпазливо назад и се огледа.

Това тук бе нечие гнездо, грижовно създадено на хиляди светлинни години от човешкия разум.

От кристалните вазички в поставките се ронеха изсъхнали листенца цвят. Масичката на лимузината бе разтворена, застлана с ленена покривка, а върху нея през прахта мъждиво проблясваше кристално шише. От шишето до поставения редом малък свещник бе опъната гъста паяжина.

Тя опита да си представи как Лектър или някой друг, седнал на чашка със сегашния и компаньон, му показва албумите с любовни картички. И какво още? Като внимаваше да не размести фигурата, тя затършува из джобовете на костюма с надеждата да намери някакъв документ за самоличност. Нямаше нищо. В един от вътрешните джобове на самото откри късчета плат, останали от скъсяването на панталоните — явно са били съвсем нови, когато са ги обули на манекена.

Старлинг докосна издутината между краката на фигурата. Стори и се прекалено твърда дори за гимназист. Разтвори с пръсти цепката и освети вътре с фенерчето изкуствен член от полирано, инкрустирано

дърво. Размерите не бяха за пренебрегване. Попита се дали не е извратена.

Внимателно завъртя буркана да види дали по главата няма рани. Не забеляза нищо. Върху стъклото беше изписано името на фирма за доставка на лабораторно оборудване.

Огледа отново лицето и реши, че никога не ще го забрави. Втренчи се съзнателно в полуизплезения език, потъмнял на местата, опрени в стъклото, и си помисли, че гледката не е по-страшна от тази на Мигс, който непрестанно гълташе своя език в сънищата и. Вече имаше чувството, че е в състояние да понесе всяка гледка, стига да е в името на нещо полезно. Кларис Старлинг беше много млада.

Десетте секунди, докато новинарската кола на телевизионната станция спираше, бяха достатъчни за Джонета Джонсън да си сложи обиците, да напудри хубавото си кафяво лице и да огледа обстановката. Тя и нейният екип, с чиято радиостанция подслушваха полицейските съобщения, бяха изпреварили патрулните коли.

Ала единственото, което фаровете на телевизионната кола осветиха, беше Кларис Старлинг, застанала пред вратата на гаража с фенерче в ръка, служебна карта и слепнала се от дъжда коса.

Джонета Джонсън разпознаваше новациите от пръв поглед. Слезе от колата, следвана от екипа с камерите, и се приближи до Старлинг. Прожекторите незабавно ги осветиха. Господин Йоу потъна ниско в седалката на своя буик. Над стъклото се виждаше само част от шапката му.

— Аз съм Джонета Джонсън от новините на WPIK. Вие ли съобщихте за извършено убийство?

Старлинг нямаше вид на блюстител на закона и си го знаеше.

— Аз съм служител на федералните служби, а на това място е извършено престъпление. Длъжна съм да не допусна чужди лица до пристигането на балтиморските полицейски власти...

Асистент-операторът сграбчи долната част на рулетката и се опита да я повдигне.

— Спрете! — нареди Старлинг. — На вас говоря, господине. Прекратете! Отдръпнете се, ако обичате. Не се шегувам.

Тя съжали горчиво, че не разполага с полицейска значка, униформа, какво да е.

— Добре, Хари — обади се репортерката. — Тъ, госпожице федерален агент, готови сме да ви сътрудничим във всяко отношение. Честно казано, този екип струва пари и искам само да разбера дали има смисъл да го държа тук до пристигането на полицията. Бихте ли ме осведомили дали вътре има труп? Камерата не е включена, тъй че каквото и да кажете, ще си остане между нас. Искам да чуя от вас дали има смисъл да чакаме. Ще бъдем послушни, обещавам. Съгласна ли сте?

— На ваше място бих почакала — отвърна Старлинг.

— Благодаря, няма да съжалявате. Вижте, разполагам със сведения за складовете на Сплит Сити, които може да ви свършат работа. Бихте ли осветили с фенерчето си тефтера ми? Да видя къде беше...

— Подвижната станция на WEYE току-що премина през портала, Джоуни — обади се асистент-операторът.

— Я да видя къде беше, госпожице федерален агент... А, ето. Преди две години избухна скандал, когато се опитаха да докажат, че тук съхраняват на склад... дали не бяха фойерверки?

Джонета Джонсън хвърляше прекалено често погледи през рамото на Старлинг. Кларис се обърна и видя оператора по гръб, проврял вече глава и рамене през отвора на гаража, докато помощникът му клечеше до него, готов да му подаде мини-камерата.

— Ей! — извика Кларис, клекна на мократа земя и го задърпа за ризата. — Там не може да влизате! Ей! Казах ви вече — не може!

През цялото това време двамата мъже и говореха — кротко и успокоително:

— Нищо няма да пипаме. Професионалисти сме, не се безпокой. Полицията и без това ще ни пусне. Няма за какво да се тревожиш, миличка.

Снизходителният им тон я изкара от нерви. Тя хукна към крика в другия край на вратата и започна да помпа ръчката. С оглушително скърцане вратата се спусна с пет сантиметра. Тя запомпа наново. Сега вече вратата опря в гърдите на мъжа. Когато видя, че той не понечва да излезе, Кларис измъкна ръчката и се върна с нея при легналия оператор. Сега вече телевизионните прожектори бяха включени и под ослепителната им светлина тя тресна с все сила по рулетката с дръжката на крика. Върху легналия обилно се посипа прах и ръжда.

— Съветвам ви да се вслушате в думите ми! Незабавно излезте оттам! Веднага! В следващата секунда ще ви арестувам, задето пречите на представител на закона да изпълнява дълга си.

— По-спокойно — обади се помощникът и сложи ръка на рамото и.

Тя се извъртя рязко към него. Отвъд заслепяващите прожектори се чува въпроси на висок глас и полицейски сирени.

— Свали си ръката от мен и се дръпни назад, копеле такова!

Тя стъпи върху глезена на оператора и се обърна с лице към помощника му. Ръчката на крика висеше в ръката и. Не я вдигна. И слава богу. И бездруго изглеждаше ужасно по телевизията.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полумракът сякаш подсилваше миризмите в отделението за буйствуващи луди. Телевизорът в коридора, пуснат без звук, проектира сянката на Старлинг върху решетката на клетката, обитавана от доктор Лектър.

Тя не виждаше нищо в тъмнината, царяща зад решетките, но не и се искаше да моли санитаря да запали още лампи, които се командваха от неговата стая. Цялото отделение незабавно щеше да се окъпе в светлина, а тя много добре знаеше, че балтиморската полиция часове наред беше осветявала доктор Лектър и с крясъци му бе задавала въпроси. Той беше отказал да разговаря с тях. Вместо това свил хартиено пиле в японския стил оригами, което кълвяло, когато натискал опашката му. Старшият полицай, изваден от кожата си, беше смачкал пилето в пепелника, преди да пусне Старлинг да влезе при доктора.

— Доктор Лектър...

Тя чу собственото си дишане, чу дишане и от дъното на коридора, но от килията на Мигс дишане не се чуваше. Килията на Мигс бе необятно пуста. Усещаше нейната тишина като въздушно течение. Старлинг знаеше, че Лектър я наблюдава от дъното на мрака. Минаха две минути. Краката и кръстът я боляха от борбата с вратата на гаража, дрехите и лепнеха от влага. Седна по турски на пода върху якето си, възможно по-далече от решетките, и извади мократа си разчорлена коса над яката, зад да не се опира във врата и.

На телевизионния екран зад гърба и ръкомахаше проповедник евангелист.

— Доктор Лектър, и двамата знаем за какво става дума. Полицията е убедена, че на мен ще кажете нещо.

Мълчание. В дъното на коридора някой си свирукаше шотландски мотив.

След пет минути тя отново се обади:

— Много странно усещане изпитах, когато влязох там. Някой ден бих искала да поговоря с вас за това.

Тя подскочи, когато подносът за храна се изтърколи от килията на Лектър. Вътре имаше чист сгънат пешкир. Не беше усетила никакво движение.

Погледна пешкира и с чувство за пропадане в бездна го взе и започна да бърше косите си.

— Благодаря.

— Защо не ме питате за Бъфало Бил?

Гласът му идваше отблизо, на нейната височина. Изглежда, и той бе седнал на пода.

— Знаете ли нещо за него?

— Може и да знам, но трябва да се запозная с делото.

— Не се занимавам с него.

— И този случай ще ви отнемат, след като ви изцедят до капка.

— Знам.

— Можете да изискате досието по случая Бъфало Бил. Докладите и снимките. Искам да ги видя.

Не се и съмнявам.

— Доктор Лектър, вие сте в дъното на всичко това. Затова моля ви — кажете ми нещо за човека в пакарда.

— Нима сте открили цял човек? Странно. Аз видях само глава. Откъде според вас се е взело останалото?

— Добре. Чия е главата?

— А вие какво можете да ми кажете?

— Разполагам само с предварителни сведения. Мъж, бял, около двацет и седем годишен зъбите му са работени както в Америка, така и в Европа. Кой е той?

— Любовникът на Распай. Распай Нечистоплътната Флейта.

— Какви са обстоятелствата? Как е умрял?

— Да не би да заобикаляме главния въпрос, госпожице федерален агент?

— Не. Ще го задам по-късно.

— Ще ви спестя време тогава. Не съм го убил аз, а Распай. Той си падаше по моряците. Този беше скандинавец, казваше се Клаус. Распай не е споменавал в мое присъствие фамилното му име.

Гласът на доктор Лектър се чуваше от още по-ниско. Старлинг реши, че е легнал на пода.

— Клаус слязъл на брега в Сан Диего от шведски кораб. Распай беше там за летния семестър — преподаваше в местната консерватория. Беше се побъркал по този младеж. Шведът веднага разбрал, че му е излязъл късметът, и напуснал кораба. Купиха си някаква отвратителна каравана и припкаха голи като нимфи из горите. Распай ми каза, че шведът му изневерил, и той го удушил.

— Распай ли ви го каза?

— Да. На дивана в психоаналитичния ми кабинет. Според мен лъжеше. Винаги обичаше да разкрасява фактите. Много му се искаше да изглежда опасен и романтичен. Шведът вероятно е умрял от най-банална еротична асфиксия. Распай беше прекалено слаботелесен и мекушав, за да го удуши. Забелязахте ли колко грижливо е срязана главата под челюстта? Вероятно за да не се виждат следите от въжетото.

— Да, разбирам...

— Мечтите на Распай за щастие били погубени. Пъхнал главата на Клаус в една пътническа чанта и се върнал на източното крайбрежие.

— Какво е направил с останалата част от трупа?

— Погребал я нейде из планините.

— Показа ли ви главата, както беше в колата?

— О, да. По време на терапията се убедих, че може всичко да ми доверява. Често отиваше да поседи в колата при Клаус и да му показва любовните си картички.

— А сетне и самият Распай... умря. Защо?

— Откровено да си кажа, писна ми от вечното му хленчене. Всъщност му направих услуга. Терапията не му помагаше. Повечето психиатри имаха по един-двама безнадеждни пациенти, които с удоволствие ми препращаха. Никога преди не съм обсъждал този въпрос и сега започва да ми става досадно.

— А вечерята с шефовете на оркестъра?

— Не ви ли се е случвало да ви дойдат гости, а да нямате време да напазарувате? Тогавата се налага да вадиш каквото има в хладилника, Кларис. Могат ли да те наричам Кларис?

— Да. А аз ще ви наричам просто...

— ...Доктор Лектър. Струва ми се най-подходящо за твоята възраст и положение.

— Така е.

— Какво почувствува, когато влезе в гаража?

— Страх.

— Защо?

— Заради мишките и насекомите.

— Какво правиш, когато искаш да си вдъхнеш смелост?

— Нищо не помага. Освен волята да постигнеш целта си.

— Изплуваха ли в съзнанието ти спомени или картини, независимо дали съзнателно или неволно?

— Възможно е. Не съм се замисляла.

— Неца от живота ти може би...

— Ще трябва да си припомня.

— Какво почувствува, когато ти съобщиха за покойния ми съсед Мигс? Не си ме питала за него.

— Тъкмо се канех.

— Не се ли зарадва, когато научи?

— Не.

— Натъжи ли-се?

— Не. Вие ли му внушихте да стори това?

Доктор Лектър тихичко се изсмя.

— Нима питаш, федерален агент Старлинг, дали не съм подтикнал господин Мигс към престъплението, наречено самоубийство? Не ставай глупава. Но в глътването на отвратителния му език действително може да се открие приятна симетрия, не мислиш ли?

— Не.

— Излъга, госпожице Старлинг. Първата лъжа, която изрече пред мен. Тъжен случай, както би казал, Труман.

— Президента Труман ли имате предвид?

— Няма значение. Как мислиш, защо ти помогнах?

— Не знам.

— Джак Крофорд те харесва, нали?

— Не знам.

— Сигурно не казваш истината. А искаш ли да те харесва? Каж ми, осъзнаваш ли желанието, да му се харесаш?

— Всеки иска да бъде харесван, доктор Лектър.

— Не, не всеки. Мислиш ли, че Джак Крофорд те желае сексуално? Убеден съм, че в момента е доста нещастен. Смяташ ли, че крои планове... съчинява сценарии, нагласява нещата така, че... да те наебе?

— Това не е сред нещата, които ме занимават, доктор Лектър, пък и думите подхождат повече на Мигс.

— Вече нищо не му подхожда.

— Вие ли му подсказахте да си глътне език?

— Винаги се изразяваш граматически правилно, но провинциалният ти акцент оплесква всичко. Крофорд недвусмислено те харесва и те смята за кадърна. Не вярвам, Кларис, че това странно стечение на обстоятелства се е изплъзнало от вниманието ти — ти получи както помощта на Крофорд, така и моята. Твърдиш, че не знаеш защо Крофорд ти помага. А знаеш ли защо аз го правя?

— Не, кажете ми.

— Мислиш ли, че е, защото обичам да те гледам и да си представям как те изяждам и каква си на вкус?

— Така ли е?

— Не. Искам нещо от Крофорд и имам намерение да трампя сведения. Той обаче няма да дойде да ме посети. Няма да поиска от мен да му помогна в случая с Бъфало Бил, макар да знае какво ще последва — и други млади жени ще умрат.

— Не мога да го повярвам, доктор Лектър.

— Искам нещо много просто, което е напълно в неговите възможности.

Той бавно завъртя реостата на осветлението в килията си. От книгите и рисунките му нямаше и следа Липсваше и тоалетната седалка. Чилтън бе оголил напълно килията, за да го накаже заради Мигс.

— Осем години съм вече в тази килия, Кларис. Знаем, че докато съм жив, няма да ме пуснат на свобода. Затова единственото, което искам, е изглед. Прозорец, през който да виждам някое дърво или дори вода.

— Адвокатът ви подал ли е молба?...

— Чилтън постави този телевизор в коридора и го нагласи на религиозен канал. В мига, в който излезеш оттук, санитарят ще усили

звуча. Моят адвокат, нищо не може да направи, като се има предвид как са настроени сега към мен съдиите. Искам да ме прехвърлят във федерално болнично заведение за душевноболни, искам си обратно книгите, искам и гледка. Добре ще се отплатя за това. Крофорд може да го направи. Питай го.

— Мога да му предам вашите думи.

— Няма да им обърне внимание. А Бъфало Бил ще продължи. Още и още. Много скоро ще скалпира някоя от жертвите си и тогава ще те питам как се чувстваш. Хммм... Ще ти кажа нещо за нашия Бъфало Бил, без дори да съм видял досието, а след години, когато го заловят, ако това изобщо стане, ще се убедиш, че съм бил прав и съм можел да помогна. Можел съм да спася не един човешки живот.

— Какво е то?

— Бъфало Бил живее в двуетажна къща — каза доктор Лектър и изгаси светлината в килията си.

Повече не пожела да отговаря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кларис Старлинг се облегна на масата за зарове в казиното на ФБР и се опита да се съсредоточи в лекцията по пране на пари чрез хазарта. Бяха изминали трийсет и шест часа, откак балтиморската полиция взе нейните показания (продиктувани на машинописка, която пишеше с два пръста и палеше цигара от цигара — „Отвори прозореца, миличка, ако ти пречи пушекът“) и я освободи, като не пропусна да и напомни, че убийството не е федерално престъпление. Телевизионните новини по всички канали показвала в неделя вечерта сблъсъка и с оператора и тя беше убедена, че здравата е загазила. И при всичкото това напрежение — нито дума от Крофорд или от балтиморския офис на ФБР. Все едно, че е изхвърлила доклада си в клозета и е пуснала водата.

Казиното беше съвсем малко и се помещаваше в обикновена каравана, където бе действало, преди ФБР да го спипа и да го инсталира в академията си като учебно пособие. Тясната стая беше претъпкана с полицаи от най различни отдели. Кларис вежливо отказа на двама рейнджъри от Тексас и един детектив от лондонския Скотланд ярд да и отстъпят мястото си.

Другите от нейния клас бяха в сградата на Академията и търсеха човешки косми из мокета, взет от стая в истински мотел, където бе извършено сексуално престъпление, или снемаха отпечатыци от пръсти в „средностатистическа банка“. Старлинг беше прекарала толкова много часове в подобни упражнения като студентка по съдебна медицина, че сега я пратиха на тази лекция от програмата за гостуващи блюстителите на закона.

Взе да се пита дали няма и друга причина за това нейно отлъчване от колегите и — може би преди да ти теглят шута, те изолират от останалите?

Облакът се на линията за хвърляне на зарове и се опита да съсредоточи вниманието си върху прането на пари чрез хазарта. Но всъщност си мислеше за това колко Федералното бюро мрази да вижда

агентите си по телевизията, освен по време на официални пресконференции.

Доктор Лектър беше манна небесна за масмедииите и Балтиморската полиция с радост снесе на репортерите името на Старлинг. И тя се гледаше по новините на всички канали — отново и отново. Ето я „Старлинг от ФБР“ в Балтимор, удряща с дръжката на крика по вратата на гаража, докато операторът се опитва да се пъхне отдолу. А ето „Федералния агент Старлинг“, извърщаща се рязко към помощник-оператора, стиснала дръжката в ръка.

Станцията М5 обяви, че ще даде под съд „Старлинг от ФБР“ и цялото Федерално бюро за нанесени щети, защото очите на оператора се напълнили с прах и ръжда, когато тя ударила по вратата.

Джонета Джонсън направи материал, излъчен от всички телевизионни станции в страната, в което твърдеше, че Старлинг е намерила отрязаната глава посредством сътрудничество с една личност, която властите недвусмислено наричат... „чудовище“. WPIK несъмнено разполагаха със свой източник в болницата на доктор Чилтън. НЕВЕСТАТА НА ФРАНКЕНЩАЙН!!! крещеше „Национален сплетник“ от рафтовете на супермаркетите.

От страна на ФБР нямаше официално становище, но Старлинг беше убедена, че из коридорите и канцелариите на Бюрото коментари не липсват.

На закуска един от колегите и който имаше навика да се облива сутрин с афтършейв „Кану“, нарече Старлинг „Мелвин Путкис“ — глупава игра на думи върху името на Мелвин Първис, най-прочутия агент на Хувър от трийсетте години. Това, което чу по свой адрес от Ардилия Мап, го накара да пребледнее и да напусне столовата, без да опита закуската си.

А сега Старлинг беше в онова особено състояние на духа, когато нищо вече не можеше да я изненада. Цяло денонощие се намираше в нещо като водолазен костюм, увиснала в безкрая наред звънтяща тишина. И реши да се защитава, ако и бъде предоставена тази възможност.

Лекторът завъртя колелото на рулетката, докато говореше, но така и не пусна топчето. Като го гледаше, Кларис изведнъж се усъмни дали тоя човек някога в живота си е пускал топчето. Той мърмореше нещо:

— Кларис Старлинг.

Защо ли казва „Кларис Старлинг“? Та това съм аз!

— Да? — рече тя.

Лекторът посочи с глава вратата. Ето, моментът дойде. Докато се извърщаше, усети как собствената и съдба се изплъзва изпод краката и. На прага обаче стоеше инструкторът и по стрелба Бригъм и я търсеше с поглед. Щом я зърна, я повика с пръст.

За миг помисли, че я изхвърлят, само че за това не биха пратили Бригъм.

— Стягай се, Старлинг. Къде са ти нещата? — рече той в коридора.

— В моята стая — в третото крило.

Трябваше да подтичва, за да не изостава от него.

Беше понесъл брезентов сак и големия комплект инструменти за снемане на отпечатъци — истинския, а не учебния.

— Заминаваш с Джак Крофорд. Вземи каквото ти трябва за една нощ. Може да е излишно, ако се върнете още днес, но за всеки случай.

— Къде заминаваме?

— Някакви ловци на диви патици в Западна Вирджиния^[1] открили призори труп в реката Елк. Типично за Бъфало Бил. Полицаяте сега го вадят от водата. Следите са още горещи и на Джак не му се седи да чака онези да му докладват подробностите. — Бригъм спря на прага на трето крило. — Трябва му помощник, който умее да сваля отпечатъци от удавник. В лабораторията нямаш равна на себе си — значи ще се справиш, нали?

— Олеле, дай да проверя всичко ли е тук.

Бригъм отвори куфарчето и го придържаше на колене, докато тя проверяваше химикалите един по един. Тънките спринцовки и ампулите бяха на място, но фотоапаратът липсваше.

— Ще ми трябват полароиден апарат, който да снима в мащаб едно към едно, достатъчно филми и батерии.

— От реквизита ли? Имаш ги.

Той и подаде малкия брезентов сак и когато Кларис усети тежестта му, разбра защо са пратили Бригъм да я повика.

— Нали нямаш още официална екипировка?

— Не.

— Трябва да имаш. Това е екипът, с който тренираше на стрелбището. Пистолетът е лично мой. Същият модел, на който си се учила. Точно след десет минути ще те чакам в колата с фотоапарата. Съветвам те да се отбиеш и в тоалетната, преди да тръгнеш, защото в Синьото кану няма такива заведения. Хайде, Старлинг, по-живо.

Поиска да го запита нещо, но той вече беше тръгнал.

Щом като Крофорд отива лично, няма начин да не е работа на Бъфало Бил. Какво, по дяволите е това Синьо кану? Но докато човек си стяга багажа, не бива да мисли за нищо друго. Старлинг се приготви бързо.

— Не е ли...? — започна тя, щом влезе в колата.

— Всичко е наред — прекъсна я Бригъм. — Пистолетът леко издува якето ти, но трябва специално да се взираш, за да го забележиш. Засега е добре.

Тя носеше под връхната си дреха пистолет с късо дуло в плосък кобур, удобно прилепнал към ребрата и. В специалния колан от другата страна държеше пълнител.

Бригъм караше точно с позволената скорост към малкото летище на Куонтико. Изкашля се.

— Знаеш ли какво му харесвам на стрелбището, Старлинг? Че на него няма политически игри. Правилно си постъпила, като не си допуснала никой в гаража в Балтимор. Тревожи ли те тая история с телевизията?

— Трябва ли да ме тревожи?

— Чакай, говорим си само двамата, на четири очи, така ли е?

— Да.

Бригъм отвърна на поздрава на морския пехотинец, който регулираше движението.

— Щом те взема сега със себе си, Джак демонстрира доверието си към теб и това всеки го разбира — продължи Бригъм. — В случай примерно, че някой от Отдела за служебни провинения реши да те разпердушени. Нали разбираш какво ти казвам?

— Тъхъ.

— Крофорд е мъжко момче. Той даде да се разбере, пред когото трябва, че е било твой дълг да не допуснеш никого на местопрестъплението. Той те прати там сам-сама и незащитена, тъй да се каже — без видимите атрибути на властта, и това също го изтъкна,

където трябва. А и реакцията на балтиморската полиция е била доста тровава. Да не говорим, че на Крофорд му трябва помощник веднага, а ще се наложи цял час да чака Джими Прайс да му намери някой от лабораторията. Така че цялата работа ти е като по поръчка, Старлинг. Да обработваш труп, изваден от водата, не е като да си прекараш деня на плажа. Не че е наказание за теб, но ако някой външен пожелае да види нещата така, нека. Разбираш ли, мислите на Крофорд следват много сложни пътища, а понеже той не си пада по обясненията, аз се наех да ти кажа... Ако ще работиш с него, няма да е зле да знаеш как стоят нещата... Знаеш ли нещо?

— Не, нищо.

— Не му е само Бъфало Бил на главата. Жена му Бела е тежко болна. Положението и е... безнадеждно. Той я гледа в дома си. Ако не беше Бъфало Бил, щеше да си вземе отпуск.

— Не знаех.

— Никой не говори за това. Да не вземеш да му изкажеш съболезнования или нещо такова... Няма да помогнат. Те бяха голяма любов.

— Радвам се, че ми казахте.

Когато наближиха пистата, Бригъм се пооживи.

— В края на курса по стрелба изнасям две много важни лекции, Старлинг. Гледай да не ги пропуснеш.

И се понесе по краткия път между хангарите.

— Няма да ги пропусна.

— Слушай, това, на което ви уча, може никога да не ви потрябва. И дано. Но ти, Старлинг, имаш естествено предразположение към стрелбата. Ако ти се наложи да стреляш, ще знаеш как. Затова продължи да се упражняваш.

— Добре.

— Никога не слагай пистолета в дамската си чантичка.

— Няма.

— Нощем, преди да легнеш, тренирай по няколко изваждания. Винаги дръж патлака под ръка.

— Добре.

Възстарицьк двумоторен „Бийчкрафт“ стоеше на пистата със запалени прожектори и отворена врата. Едната му перка се въртеше и вълнуваше тревата встрани от асфалта.

— Това трябва да е Синьото кану — предположи Старлинг.

— Да.

— Много е малък и стар.

— Че е стар, стар е — жизнерадостно се съгласи Бригъм. — Администрацията за борба с наркотрафика го пипна преди доста време във Флорида. Но моторът му е в ред.

Той спря досами самолета и измъкна багажа на Старлинг от задната седалка. Преплетоха си ръцете, но той все пак успя едновременно да и връчи сака и да и стисне ръката. След което неочаквано за самия себе си рече:

— Бог да те благослови, Старлинг.

Думите не прозвучаха естествено от устата му на морски пехотинец. Той самият не разбра откъде дойдоха и лицето му пламна.

— Благодаря ви... благодаря, господин Бригъм.

Крофорд беше в креслото на помощник пилота, по риза и със слънчеви очила. Обърна се към Старлинг, като чу пилотът да захлопва вратата.

Тя не виждаше очите му зад тъмните стъкла и изведнъж си даде сметка, че изобщо не го познава. Изглеждаше блед и суров като корен, изровен от булдозер.

— Намери си място и започни да четеш — беше всичко, което и каза.

На седалката до него лежеше дебела папка. На корицата пишеше: БЪФАЛО БИЛ. Старлинг я притисна до себе си, а Синьото кану се разтърси и се затъркаля по пистата.

[1] Западна Вирджиния е отделен щат, а не западната част на щата Вирджиния, както често се смята извън пределите на САЩ. — Б. пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пистата изчезна зад тях. На изток нейде при залива Чесапийк проблесна лъч утринно слънце. Кларис Старлинг разпозна своята Академия и базата на морските пехотинци в Куонтико. На тренировъчния плац миниатюрни фигури търчаха напред-назад.

Ето значи как изглежда всичко отгоре.

Веднъж след нощна тренировка по стрелба, докато се прибираше пеша в тъмното по безлюдната алея, за да размишлява, тя чу рева на самолети над главата си и малко по-късно, във възвърналата се тишина, гласове, които си подвикваха откъм черното небе над главата и — нощни парашутни тренировки. Момчетата се зовяха, докато се спускаха в нощта. И тя се запита какво ли е да чакаш светването на сигналната лампичка над вратата на самолета, какво ли е да се гмурнеш в ревящия мрак.

Може би усещането е същото, каквото изпитваше сега.

Тя отвори папката.

Пет пъти, поне за толкова им беше известно, Бъфало Бил бе вършил пъкленото си дело. Поне пет пъти, а може и повече, през последните десет месеца той бе отвличал по някоя жена, беше я убивал и одирал кожата и. Очите на Старлинг се плъзнаха по протоколите от аутопсиите. Да, беше ги убивал, преди да извърши останалото.

Всеки път бе захвърлял трупа в течаща вода. Намираха ги в различни реки, близо до някоя голяма междущатска магистрала, винаги в различен щат. На всички им беше ясно вече, че Бъфало Бил пътува много. И това бе единственото, което законът знаеше за него. С изключение на факта, че притежава поне едно огнестрелно оръжие. То оставяше шест бразди върху куршума и стреляше с отклонение наляво — вероятно револвер „Колт“ или близка разновидност. От намерените куршуми също така ставаше ясно, че Бил предпочита специалните, калибър 38.

Реките не оставяха отпечатъци от пръсти, нито следи от косми или влакна.

Вероятно беше бял мъж. Бял, защото този тип серийни убийци обикновено действат сред собствената си етническа група, а всички жертви бяха бели. Мъж, защото в днешно време почти не са известни масови убийци жени.

Двама репортери от големи централни вестници бяха използвали за заглавия на свои материали строфа от мъртвешкото кратко стихотворение на Е.Е. Къмингс^[1] „Бъфало, Бил“: „...как ти харесва твоето синеоко момче, господин Смърт?“ Някой, вероятно Крофорд, беше залепил цитата от вътрешната страна на папката.

Не беше установена реална взаимовръзка между местата, откъдето Бъфало Бил отвличаше жените, и местата, където изхвърляше трупове им.

В онези случаи, когато телата бяха открити достатъчно бързо и беше възможно да се установи моментът на смъртта, полицията бе успяла да научи още нещо — Бил ги оставяше известно време живи. Жертвите бяха намерили смъртта си седмица до десет дни след датата на отвличането. Това означаваше, че той има къде да ги държи, къде да върши делото си, необезпокояван от никого. Значи не беше скитник. Беше паяк, със своя собствена паяжина-капан. Някъде.

Това именно ужаси обществеността повече от всичко друго — фактът, че ги държи живи седмица или дори повече, знаейки, че ще ги убие.

Две от жертвите бяха обесени, три — застреляни. Нямаше следи от изнасилване или физическа гавра преди смъртта. Данните от аутопсиите не говореха за „особено генитално обезобразяване“, макар че патолозите подчертаваха — при по-разложените трупове то е невъзможно да се установи. Всички жертви бяха голи. В два от случаите край пътя, недалеч от домовете на жертвите, бяха открити части от дрехите, срязани отзад като на покойници.

Старлинг успя да се пребори с фотографиите. Във физическо отношение труповете, извадени от вода, са може би най-неприятната гледка. Те предизвикват и най-силно състрадание, какъвто е случаят с жертвите, убити извън своя дом. Непристойностите, на които са изложени, както от страна на природата, така и на случайните погледи, събуждат гняв у човека, ако работата му допуска да изпитва такива чувства.

Много пъти при убийства, извършени между четири стени, се намират доказателства за някои неприятни навици на жертвата, за бити съпруги или малтретирани деца, и всички те по някакъв начин нашепват, че жертвата си го е търсела и често наистина е било така.

Но никой не може да си е търсел това, което се виждаше на снимките. Те дори не носеха собствената си кожа, бяха изхвърлени на някой набоклучен бряг сред разлят мазут, празни шишета и кесии от сандвичи — част от мизерията на нашето всекидневие. Онези, които бяха намерени в студено време, до голяма степен бяха съхранили лицата си. Старлинг знаеше, че зъбите им не са оголени, от болка, а поради хранителните навици на костенурки и риби. Бъфало Бил обелваше телата, но в повечето случаи не закачаше крайниците.

Нямаше да е така трудно да ги гледа, мислеше Старлинг, ако в кабината не беше толкова горещо, ако проклетият самолет не се накланяше тъй гадно — защото едната му перка загребваше въздуха по-добре от другата — и ако слънцето не напичаше издрасканите прозорци и не предизвикваше у нея пулсации като при главобол.

Може да бъде заловен. Старлинг се вкопчи в тази мисъл, докато седеше в непрекъснатата смаляващата се самолетна кабина със скут, изпълнен с ужасяваща информация. Тя можеше да помогне за залавянето му. И тогава ще приберат тази лепкава папка с гладки корици в чекмеджето и ще въртнат ключа.

Втрени се в тила на Крофорд. Подходяща компания за младо момиче, решило да сложи край на престъпленията на Бъфало Бил. Крофорд беше организиран залавянето на трима масови убийци. Макар и не без жертви. Уил Греъм, най-способната хрътка, ловувала с Крофорд, легенда в Академията, сега бе жалък пияница във Флорида и казваха, че лицето му представлява страшна гледка.

Може би Крофорд усети, че го е зяпнала в тила. Измъкна се от мястото си. Пилотът докосна някакво устройство, докато Крофорд седеше до нея и закопчаваше предпазния колан. Когато си свали слънчевите очила и вместо тях сложи другите, бифокалните, тя отново имаше насреща си познат човек.

Докато той отместваше поглед от лицето и към доклада и пак към лицето и, нещо премина през зора му, но също тъй бързо изчезна. Някой по-красноречив от него би се издал, че я съжалява.

— Умирам от жегга. Не ти ли е горещо? — попита. — Боби, ще пукнем тук от горещина! — провикна се към пилота.

Боби нагласи нещо и в кабината нахлу прохлада. От влагата се образуваха няколко снежинки и кацнаха в косата на Старлинг.

И тогава тя видя Джак Крофорд-ловеца, с очи като ясен зимен ден. Той отвори папката и посочи подробна карта на централните и източните щати. Местата, където бяха открити трупове бяха отбелязани с точки, безразборни като съзвездието Орион.

Крофорд извади писалка от джобчето си и нанесе нова точка — тяхната цел.

— Реката Елк, на десет километра от 79-а магистрала — поясни той. — Този път извадихме късмет. Тялото се е закачило за рибарска мрежа, хвърлена в реката. Изглежда, не е престояло дълго във водата. В момента я превозват до административния център Потър. Искам много бързо да разбера коя е, за да търсим очевидци на отвлечането. Отпечатъците веднага ще бъдат вкарани в компютрите на цялата страна. — Крофорд наклони глава, за да я погледне през долната част на бифокалните стъкла. — Джими Прайс ми каза, че умееш да вземаш отпечатъци от трулове, престояли във вода.

— Всъщност никога не съм разполагала с цялостен труп, но съм вземала отпечатъци от ръцете, които господин Прайс получава всеки ден по пощата. Голяма част от тях са на удавници.

Много от онези, които никога не са били подчинени на Джими Прайс, го смятаха за симпатичен сръдльо. Но като повечето сръдльовци той всъщност беше един крайно взискателен темерут. Джими Прайс бе шеф на вашингтонската лаборатория за отпечатъци от пръсти към ФБР и Старлинг беше работила при него, докато учеше съдебна медицина.

— Този Джими... — рече Крофорд с умиление. — Как и викат на тая длъжност?

— Викат и „лабораторен несретник“.

— Така значи...

— И те съветват да си мислиш, че правиш дисекция на жаба.

— Аха...

— След което ти донасят колет, пристигнал с бърза поща, и всички се юрват да те гледат как ще реагираш, някои дори си зарязват

недопито кафето. Надяват се, че ще повърнеш на място. Много добре умея да свалям отпечатъци от удавници. Дори...

— Чудесно, тогава погледни тук. Първата му жертва беше открита през юни в щата Мисури, в реката Бракуотър. Фамилното име на момичето е Бимел. Изчезнала от Белвидиър, щата Охайо, на 15 април, два месеца преди да изплува от реката. Почти нищо не успяхме да свършим — само за установяването на самоличността и отидоха още три месеца. Следващата отвякъл в Чикаго през третата седмица на април. Откриха я в Уобош, щата Индиана, десет дни след изчезването и, затова по-лесно се справихме. Следва двайсет и няколко годишна жена, изоставена в Ролинг Форк близо до 65-а междущатска магистрала, на шейсет километра южно от Луивил, щата Кентъки. Изобщо не можахме да я идентифицираме. Четвъртата се казва Варнър, отвлечена в Евънсвил, Индиана и намерена от полицията в Имбарас в източен Илинойс малко под 70-а междущатска магистрала. Сетне Бил се придвижва на юг и хвърля една жена във водите на Конасога под град Дамаск в Джорджия, недалеч от 75-а магистрала. Момичето се казва Китридж и е от Питсбърг — ето абитуриентската и снимка. Късметът му е невероятен — досега никой не го е зърнал по време на отвличане. Не сме открили никаква обща черта между случаите — само факта, че ги изхвърля в близост до междущатски магистрала.

— При едно проследяване в обратна посока на най-натоварените магистрала няма ли някъде пресечна точка?

— Не.

— Ами ако... предположим, че той захвърля едното тяло и отвлича следващото по време на едно и също пътуване? — попита Кларис. — Да кажем, че първо се отървава от трупа, което е естествено, в случай че загази при отвличането... Тогава, ако го спипат, докато отвлича момиче, в съда може да твърди, че е просто нападение, и ако в колата му няма труп, като нищо ще се отърве. Какво показват векторите, прокарани в обратна посока от местата на отвличане към предишните места на захвърляне? Сигурно сте опитали.

— Идеята е добра, но явно е хрумнала и на него. Ако действително върши и двете по време на едно и също пътуване, значи кара на зиг-заг. Правихме компютърни модели първо в западна, сетне в източна посока, накрая на всички възможни комбинации с датите на

отвлеченията и захвърлянето на трупове. Вторите дати са само предполагаеми. Заложихме всичко в компютъра и от него взе направо да пуши. Накрая изкара, че Бил живее някъде в източните щати. Не се ръководел от лунните фази. Не открихме никакво съвпадение с датите на разни конгреси на лекари, инженери и какви ли не други, състояли се в съответните градове. Изобщо една кръгла нула. Не, Старлинг, той като че ли предусеща всеки наш ход.

— Според вас е прекалено предпазлив и няма да отиде на самоубийствен риск. Крофорд кимна.

— Категорично да. Намерил е начин да си доставя върховно удоволствие и иска да го върши възможно най-дълго време. Така че никак не разчитам на самоубийствени ходове от негова страна. Крофорд наля в една чаша вода от термос и я подаде на пилота. Даде и на Старлинг, а в своята сложи и хапче алка-селцер.

Самолетът започна да се снишава и на Кларис и се догади.

— Още нещо, Старлинг. От теб ще очаквам не само първокачествена лабораторна работа, но и нещо повече. Не си словоохотлива и това е добре, аз съм същият. Но никога не изчаквай, преди да ми докладваш за нещо ново. Глупави въпроси не съществуват. Щом забележиш нещо, които убягват от моя поглед, искам веднага да знам какви са. Може пък да имаш естествена склонност към това. Току-виж, си ни донесла късмет.

Докато го слушаше със стомах, готов да повърне, и лице, изразяващо полагаемото се съсредоточено внимание, Старлинг се питаше от колко ли време Крофорд е знаел, че ще я използва за това дело, колко ли му се е искало тя да подскочи от радост поради предоставената и възможност. Той беше роден водач и като всички водачи не подбираше средства, за да използва околните.

— Ако мислиш за него, ако постоянно мислиш за него, ако посетиш места, където и той е бил, ще започнеш да го усещаш по някакъв начин — продължи Крофорд. — Дори няма да го мразиш през цялото време, колкото и невероятно да ти звучи. И изведнъж — ако ти провърви, разбира се, от бъркотията на всички факти, които са ти известни, нещо ще изскочи и ще ти убоде съзнанието, ще се опита да привлече вниманието ти. Когато това се случи, Старлинг, искам веднага да дойдеш и да ми кажеш. И още нещо трябва да знаеш. Престъплението само по себе си е достатъчно объркано, за да се

дообърка от разследването. Никога не позволявай на стадо полицаи да те смутят. Гледай със собствените си очи и мисли с мозъка си. Вслушвай се във вътрешния си глас. Не смесвай престъплението с нещата около себе си. Не се опитвай да прилагаш към Бъфало Бил познати модели. Бъди отворена система и нека той те направлява. И още нещо. Разследване като това е същински ужас. Замесени са полиците на много щати, а някои от тях са в ръцете на пълни тъпанари. Длъжни сме обаче да се погаждаме с тях, за да не крият от нас, каквото знаят. Сега летим към Потър в Западна Вирджиния. Не знам с какви хора ще си имаме работа. Може да са свестни, но може в техните очи да сме просто митнически чиновници.

Пилотът свали едната слушалка от ухото си и каза през рамо.

— Слизаме вече, Джак. Там отзад ли ще останеш?

— Да. Край на лекцията, Старлинг.

[1] Едуард Естлин Къмингс (1894–1962), известен също като Е.Е. Къмингс. Американски поет, прочул се с новаторските си езикови похвати, особената пунктуация и липсата на главни букви в произведенията си. Настоявал името му да се изписва само с малки букви. — Б. пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Домът на покойника беше най-голямата бяла сграда на улица „Потър“ в град Потър, щата Западна Вирджиния. Служеше едновременно и за морга. Съдебният лекар доктор Ейкин бе и семейният лекар на градчето. Ако той преценеше, че в смъртта има нещо нередно, тялото се препращаше в районния медицински център в град Кракстън в съседния окръг, където разполагаха със специалист-патолог.

Кларис Старлинг, която се возеше от летището за Потър на задната седалка на шерифската служебна кола, трябваше да долепя ухо до преградата, дяляща шофьора от арестантите, за да чува какво обяснява шерифът на Джек Крофорд.

В Дома на покойника тъкмо подготвяха погребална служба. Опечалените, издокарани в най-хубавите си дрехи, вървяха по алеята между подкастрените чемшири и се трупаха на входа в очакване да ги пуснат вътре. Прясно боядисаната сграда и стълбите се бяха килнали на една страна, макар посоките да бяха различни.

В служебния паркинг, отзад при катафалките, двама млади помощник-шерифи и един по-стар техен колега стояха под един гол бряст в компанията на двама щатски полицаи и си говореха. Все още не беше много студено и от устите им не излизаше пара.

Старлинг хвърли само един поглед на тези мъже, докато колата спираше на отреденото и място, и вече знаеше всичко за тях. Знаеше, че в домовете им има едновременни гардероби вместо повсеместните вградени дрешници, и можеше добре да си представи какво е наредено в тях. Знаеше, че всички имат роднини, които прибират дрехите си в калъфи с ципове и ги закачат по стените на своите домове-каравани. Знаеше, че по-възрастният помощник-шериф като дете е имал в двора си помпа за вода и е газел по изровения път в пролетната кал, за да хване училищния автобус, с обувки, провесени през врата му за връзките така, както баща му е правел преди него. Знаеше, че са носели обяда, си в училище в книжни кесии с мазни петна поради

нееднократна употреба, а след обяда са сгъвали кесиите и са ги прибирали в задните джобове на джинсите си.

Кларис се запита колко ли знае Крофорд за тях.

От вътрешната страна на задните врати в шерифската патрулна кола нямаше дръжки. Старлинг го установи едва когато шофьорът и Крофорд слязоха и се запътиха към вратата на погребалния дом. Трябваше да блъска по прозореца, докато единият от помощник-шерифите под дървото не я забележа. Шофьорът дотича обратно с пламнало лице да и отвори.

Помощник-шерифите я огледаха отстрани, като минаваше покрай тях. Единият я поздрави. Тя се усмихна сдържано и кимна както знаеше, че е редно, и отиде при Крофорд на задната веранда.

Когато Кларис се отдалечи на подобаващо разстояние, единият от по-младите помощник-шерифи, младоженец, се почеса по брадичката и каза:

— Тая си въобразява, че е голяма красавица.

— Е, аз лично съм съгласен с нея — отвърна другият от младите.
— Не бих и отказал, ако ми се примоли.

— Аз пък предпочитам една голяма студена диня — промърмори повече на себе си възрастният им колега.

Крофорд вече разговаряше с главния помощник на шерифа — дребен, нервен мъж с очила в телени рамки, обут в препоръчваните от всички каталози удобни за нахлузване обувки с ластик отстрани.

Бяха влезли в едва осветения заден коридор на дома, където бръмчеше автомат за газирани напитки, а край стените бяха наредени какви ли не странни предмети: дъскорезна машина, велосипедче на три колела, руло изкуствена трева, раиран навес, намотан около прътовете си. Гравюрата на стената изобразяваше света Цецилия, седнала зад клавиатурата на органа си. Косата и беше сплетена и навита около главата, а от небето върху клавишите се, сипеха рози.

— Благодарен съм на вашия шериф, задето тъй бързо ни уведоми — каза Крофорд.

Главният помощник на шерифа обаче отказа да приеме незаслужени благодарности.

— Обадил ви се е някой от канцеларията на областния прокурор. Със сигурност не е шерифът — той в момента е с жена си на групова екскурзия в Хаваите. Говорих с него по телефона тази сутрин в осем

часа, когато там, на Хаваите, е три през нощта. Та той ми каза, че най-важното е да разберем дали е някое тукашно момиче. Може да се окаже, че са ни стоварили чуждо главоболие. Вадили сме трупове, доплували чак от Феникс, щата Алабама.

— Именно в това отношение можем да ви помогнем, шерифе. Ако...

— Говорих и с шефа на щатската полиция в Чарлстън. Той изпраща няколко души от Секцията за криминални проучвания. Ще ни окажат необходимата помощ. — Коридорът се изпълни с помощник-шерифи и щатски полицаи. Главният помощник-шериф не можеше да се оплаче от липса на слушатели. — Така че ще се свържем с вас при първа възможност и ще ви помогнем с каквото можем, но засега...

— Шерифе, този вид сексуални престъпления крие аспекти, които бих предпочел да разкрия само в мъжка компания, нали разбирате? — каза Крофорд, като кимна едва забележимо към Кларис.

И отведе дребното човече в една наблъскана с мебели канцелария в дъното на коридора. Старлинг остана сама да прикрива обидата си в обкръжението на шумните шерифи. Стиснала зъби, тя се втренчи в света Цецилия и отвърна на неземната усмивка на светицата, като същевременно се опитваше да подслуша какво става зад вратата. Чуваха се възбудени гласове, сетне откъслечни телефонни разговори. Не минаха и четири минути, и двамата отново бяха в коридора. Устните на главния помощник-шериф бяха свити.

— Оскар, иди да повикаш доктор Ейкин. Той е длъжен да присъства на погребалната служба, макар че едва ли е започнала. Кажу му, че от Кракстън го чакат на телефона.

Съдебният лекар доктор Ейкин влезе в малката канцелария и с крак, стъпил върху стола, разговаряше с патолога в Кракстън, като почукваше по зъбите си с рекламно ветрило. Съгласяваше се с всичко, което му казваха в слушалката.

И така, в зала за балсамиране с тапети на огромни мръсно зелени рози, които приличаха повече на зелки, и, картина, мухлясваща под високия таван, в къща, която сякаш помнеше от детските си години, Кларис Старлинг се запозна с първата — за нея — жертва на Бъфало Бил. Ярkozелената торба за трупове, със затворен до края цип, бе единственото съвременно нещо в стаята. Беше положена върху старовремска порцеланова маса за балсамиране, отразена многократно

в стъклените витрини на шкафчетата, изпълнени с инструменти с неапетитно предназначение и течност за балсамиране.

Крофорд отиде при колата да вземе преподавателя на пръстови отпечатъци, с който посредством централния компютър, ако имаха късмет, щяха да установят самоличността на трупа, докато Старлинг разопаковаше инструментите си върху дъската за отцеждане на голяма мивка с две корита.

В стаята имаше прекалено много хора. Няколкото помощник-шерифа, главният помощник-шериф — всички влязоха заедно с тях и с нищо не показваха, че имат намерение да си тръгнат. Лошо. Защо Крофорд не дойде да ги разкара?

Стана течение и тапетите се издуха, сетне се всмукаха навътре — лекарят включи голям пращен вентилатор.

Застанала до умивалника, Старлинг се нуждаеше сега от много повече и по-моцнен наплив на смелост, отколкото всеки морски пехотинец, преди да скочи с парашут. Един образ изплува в съзнанието и и помогна, пронизвайки сърцето и:

Майка и, застанала до умивалника, мие кръвта от шапката на баща и. Тя е пуснала студената вода и все повтаря: „Ще се оправим, Кларис. Кажу, на братята и на сестра си да си измият ръцете и да седнат край масата. Първо трябва да поговорим, сетне ще си приготвим нещо за хапване.“

Старлинг свали шала от врата си и го омота около главата си, както правят акушерките из планините. Извади хирургически ръкавици от куфарчето. Когато отвори уста за първи път, откакто пристигна в Потър, гласът и прозвуча по-гръмко от обикновено и силата му накара Крофорд да се послуша пред прага на вратата:

— Господа! Ако обичате, господа! Искам да ви кажа нещо. Моля ви. Оставете ме сега да се погрижа за нея.

Тя вдигна ръце пред лицата им, докато нахлузваше ръкавиците.

— Има нещо, които ние трябва да свършим. Вие сте я докарали и аз съм сигурна, че близките и биха ви благодарили за това. Но сега ще ви помоля да напуснете залата и да ме оставите да се погрижа за нея.

Крофорд видя как те внезапно се смълчаха, изпълниха се с уважение и взеха да се подканят един друг: „Хайде, Джес. Да излезем

на двора.“ Крофорд видя също, че присъствието на мъртвата бе променило атмосферата: откъдето и да беше жертвата която и да беше тя, реката я бе довякла на тяхна територия и докато лежеше тук безпомощна, между нея и Кларис Старлинг се бяха създали особени отношения. Крофорд разбра, че тук Старлинг е наследница на онези мъдри възрастни знахарки, яки селянки, винаги готови да помогнат, когато от тях има нужда, да бдят над мъртвия, а когато бдението привърши, да го измият и приготвят за погребението.

В помещението останаха само Крофорд, Старлинг и докторът. Доктор Ейкин и Старлинг се спогледаха, сякаш се познаха един друг. И двамата някак особено доволни, особено смутени. Крофорд извади от джоба си бурканче с ментолово-евкалиптов крем за разтриване при настинка и предложи от него на другите двама. Старлинг не знаеше какво да го прави, затова изчака и когато Крофорд и лекарят си намазаха с него ноздрите, тя стори същото.

Измъкна фотоапаратите от куфарчето. То беше върху дъската за отцеждане и Старлинг бе с гръб към помещението. Чу зад себе си как свалят ципа на торбата с трупа.

Премигна срещу розите-зелки на стената, пое дълбоко въздух и го издиша. Обърна се и погледна трупа върху масата.

— Трябвало е да сложат книжни кесии около китките — забеляза. — Ще го сторя, като привършим.

Внимателно нагласи автоматичния фотоапарат и започна да снима трупа.

Жертвата беше млада жена с широк ханш. Старлинг измери с рулетка ръста и — сто и седемдесет сантиметра. Водата бе посивила плътта и там, където кожата липсваше, но водата е била студена, а и трупът не бе, престоял в нея повече от няколко дена. Кожата беше грижливо одрана от гърдите до коленете.

Гърдите и бяха малки и между тях се виждаше явната причина за настъпилата смърт — назъбена звездовидна рана, в която би влязъл човешки юмрук.

Кожата на кръглата и глава бе свалена от малко над веждите и ушите до началото на врата.

— Доктор Лектър спомена, че ще започне да ги скалпира — каза Старлинг.

Крофорд стоеше със скръстени ръце, докато тя правеше снимките. Единственото, което каза, бе:

— Ушите снимай с полароидния апарат.

Той сви устни и започна да обикаля около трупа. Старлинг свали едната си ръкавица, за да прокара пръст по прасеца на крака. Около ходилото все още беше омотана част от рибарската мрежа с кукичките.

— Какво забелязваш, Старлинг?

— Не е местно момиче — ушите и са продупчени всяко на по три места, а лакът на ноктите и е луминесцентен. Ако питате мен, градско момиче. Космите на краката и са от около две седмици. Виждате ли колко меки са станали? Според мен ги маха с кола-маска. Същото и под мишниците. Погледнете как е изрусила мъха на горната си устна. Грижела се е за външния си вид, но известно време е била възпрепятствувана.

— Какво ще кажете за раната?

— Не знам. Ако не бяха следите от обгаряне, бих казала, че е изходно отверстие на огнестрелна рана.

— Браво, Старлинг. Това е контактен изстрел в упор. Газовете от експлозията се съгъхват в пространството между костта и кожата и затова дупката има звездовидна форма.

Отвъд стената изстена органът — започваше погребалната служба.

— Насилствена смърт — даде своя принос към разговора доктор Ейкин и кимна. — Трябва да отида оттатък поне за част от службата. Семейството на починалия винаги очаква от мен да присъствувам до края. Ламар ще дойде да ви помогне, щом изсвири, каквото трябва на органа. Вярвам, че ще изпълните обещанието си да запазите доказателствата за патолога в Кракстън, господин Крофорд.

— На лявата и ръка два нокътя са счупени — продължи Старлинг, щом докторът излезе. — Счупени са до живо месо, а под другите се вижда нещо като прах или твърди частици. Може ли да взема проби?

— Вземи проби от мръсотията и няколко люспи от лака, за нокти. Ще уведоим местните, след като получим резултатите.

Докато Старлинг вземаше пробите, в стаята влезе Ламар — кльощав служител на погребалния дом с румено лице като на алкохолик.

— Да не сте била маникюристка? — попита той. Зарадваха се, че по дланите на мъртвата няма следи от ноктите и — това означаваше, че също като другите и тя е била мъртва, когато с нея са извършили всичко останало.

— Искаш ли да я фотографираш по корем? — попита Крофорд.

— Няма да е зле.

— Първо да видим зъбите, а сетне Ламар ще ни помогне да я обърнем.

— Само снимки или и схема на зъбите? Старлинг завинти приспособлението за фотографиране на зъби към обектива на апарата за отпечатъци и се зарадва вътрешно, че никоя част не липсва от куфарчето с инструментите.

— Само фотографии. Схема без рентгенови снимки ще ни обърка. А така ще можем да елиминираме някои от жените, за които е съобщени, че са изчезнали.

Ламар с ръцете си на органист нежно отвори устата на мъртвата и отдръпна устните, докато Старлинг нагласяше полароидния фотоапарат, снимащ едно към едно, по-близо до лицето, за да запечата подробно предните зъби. Дотук беше лесно, но за кътниците трябваше да ползува специалния рефлектор и да наблюдава отстрани през бузата отблясъка на светкавицата, за да е сигурна, че устната кухина е била добре осветена. Досега бе виждала как се върши това само в час по съдебна медицина.

Изчака първия полароиден отпечатък на кътниците, регулира светлинния контрол и направи втори. Новата снимка беше много по-добра.

— В гърлото и има нещо — забеляза Кларис. Крофорд се взря в снимката. Точно зад мекото небце се виждаше тъмен цилиндричен, предмет.

— Подай ми светкавицата.

— Когато вадим труп от реката, устата често е пълна с листа и какво ли не — обади се Ламар, докато помагаше на Крофорд да надникне в устата на младата жена.

Старлинг извади от сака си пинцета. Погледна към Крофорд застанал от другата страна на трупа. Той кимна. След секунда предметът беше изваден.

— Какво е? Шушулка? — попита Крофорд.

— А, не — голяма какавида — рече Ламар и беше прав.

Старлинг я прибра в бурканче.

— Дайте на хората на шерифа да и хвърлят едно око — каза Ламар, Снемането на отпечатъци, когато трупът лежеше по корем, бе по-лесно. Старлинг се бе подготвила за най-лошото, но не стана нужда да прибегва до досадното и трудно за осъществяване инжектиране на пръстите. Нанесе отпечатъците върху тънката пелена на подковообразното приспособление. Взе отпечатъци и от пръстите на краката, в случай че разполагат само с бебешките отпечатъци, които се правят от ходилата на новородените още в родилното.

От раменете липсваха две триъгълни парчета кожа. Старлинг направи снимки на местата.

— Измери ги — обади се Крофорд. — Беше порязал момичето от Ейкрън, докато и свалил дрехите — само едно одрасване, но то съвпадна със срязаното място на гърба на блузата и, след като я откриха край пътя. А това тук е нещо ново. За пръв път го виждам.

— Прилича на изгаряне отзад на прасеца — каза Старлинг.

— Често се случва при старите хора — обади се Ламар.

— Какво? — учуди се Крофорд.

— КАЗАХ, ЧЕ ЧЕСТО СЕ ЯВЯВА ПРИ СТАРИТЕ ХОРА — изкрещя Ламар.

— Добре чух, но искам да ми обясниш какво значи. Какви стари хора?

— Старците често предават Богу дух, както си налагат загриващ компрес. Като умрат, там се получава изгаряне дори ако компресът не е горещ. Когато си мъртъв, компресът те изгаря. Понеже няма кръвообращение.

— Ще помолим патолога в Кракстън да го изследва дали се е получило посмъртно или приживе — обърна се Крофорд към Старлинг.

— Най-вероятно да е от ауспук на кола — обади се отново Ламар.

— Какво?

— АУСПУХ НА... — започна да крещи пак Ламар, но се усети. — Ауспук на кола. Когато застреляха Били Петри, натъпкали го в багажника на колата и жена му три дни се разкарвала с нея напред-назад да го търси. Та като го докараха тук, от нагорещяването на

ауспуха имаше ей такива изгаряния, само че на бедрото. Никога не прибирам продуктите в багажника, когато пазарувам — заключи той.

— Сладоледът винаги се топи.

— Харесва ми как разсъждаваш, Ламар — рече Крофорд. — Жалко, че не работиш за мен. Познаваш ли момчетата, които са я извадили от реката?

— Джабо Франклин и брат му Бъба.

— С какво се занимават?

— Устройват побоища в „Глигана“ — нашата кръчма — и се закачат с хора, дето нищо не им правят. Влиза си, човек в „Глигана“ само да пийне чашка, след като цял ден е гледал лицата на опечалените, а те „Седни, Ламар, и изсвири «Мойта филипинка»“. Да ви питам аз как се свири „Мойта филипинка“ сто пъти поред на онова разбрицано пиано в бара. Ето с какво се занимава Джабо. „Ами измисли, вика, думите, като не ги знаеш, само че този път си направи труда да ги римуваш.“ Той е ветеран от войната и всеки месец си получава от военните чек с пенсията. От петнайсет години все чакам да го видя тук на тази маса.

— Ще трябва да направим серотонинови тестове на убодените от кукичките места — каза Крофорд. — Ще напиша бележка на патолога.

— Тия кукички са прекалено близо една до друга — забеляза Ламар.

— Какво каза?

— Франклинови са пуснали мрежа-комбайн с куки, разположени прекалено близо една до друга. Това е нарушение. Сега разбирам защо са съобщили за трупа чак тази сутрин.

— Шерифът каза, че са ловци на диви патици.

— Човек, ако ги слуша какво разправят...

— А според теб, Ламар, как е станала цялата работа?

— Пуснали са комбайна и са го издърпали да видят какво се е хванало.

— Защо така смяташ?

— Защото тази дама тук хич още не е била готова да изплува.

— Така е.

— Значи, ако не са теглели комбайна, нямаше да я издърпат. Сигурно са се изплашили и са избягали, но накрая са решили все пак да се обадят. Ще уведомите ли лесничея?

— Ще трябва.

— Често носят в колата си зад седалката скрит телефон, от едновременните, с манивела. За това също се полага глоба.

Крофорд повдигна учудено вежди.

— Ловят риба с него — поясни Старлинг. — Жиците на телефона се пускат във водата, завърташ манивелата и токът зашеметява рибата. Тя изплува на повърхността и само я събираш.

— Точно тъй — съгласи се Ламар. — Тукашна ли сте?

— И другаде го правят — отвърна Старлинг. Докато затваряха ципа, тя започна да прибира пробите в куфарчето.

Друго си беше, като не виждаше трупа. Чак сега си даде сметка с какво се е занимавала. Свали ръкавиците и пусна водата да тече. С гръб към стаята започна да я източва, пусна струята върху ръцете си. Водата от тръбите беше хладка. Ламар, който я наблюдаваше, изчезна някъде в коридора. Върна се с консервена кутия леденостудена кока-кола от автомата.

— Заповядайте.

— Не, благодаря, не ми се пие — отказа Старлинг.

— Само я поставете ето тук, под шията си, или отзад на темето. От студеното веднага ще се почувствувате по-добре. Аз така правя.

Докато Старлинг залепяше с тиксо върху торбата с трупа бележка до патолога, предавателят на Крофорд зацъка на писалището в канцеларията.

Голям късмет извадиха, че трупът бе намерен толкова скоро след извършване на престъплението. Крофорд твърдо бе решил бързо да извърши опознаването и да започне да търси свидетели на отвличането. Методите му причиняваха главоболия на всички, но даваха резултати.

Предавателят за отпечатъци, който носеше със себе си, беше марка „Литън Полисфакс“. За разлика от обичайните факсове, които се използват от ФБР, „Полисфаксът“ е съвместим с повечето полицейски системи в големите градове. Картата с отпечатъци, изработена от Старлинг, едва бе изсъхнала.

— Зареди я ти, Старлинг, пръстите ти са по-чевръсти.

Всъщност ме предупреждава да не я размажа, мислеше Кларис и не я размаза. Не беше лесно да се увие слепената от различни парчета

карта около валяка, докато в шест телеграфни зали из цялата страна чакаха данните.

Крофорд разговаряше по телефона с централата на ФБР и с телеграфистите във Вашингтон.

— Дороти, налице ли са всички? Добре, господа, ще намалим до една двайсета, за да излезе добре. Всички сложете на една двайсета... Атланта, как върви при вас? Добре... започваме!

Машината се завъртя бавно за по-голяма яснота и отпечатъците на мъртвата жена бяха изпратени едновременно в апаратната зала на ФБР и най-големите полицейски участъци. Ако в Чикаго, Атланта, Детройт или другаде попаднеше на нещо, търсенето щеше да започне само след минути.

След това Крофорд изпрати снимките на зъбите на жертвата и на лицето и. Старлинг беше омотала главата и с пешкир, в случай че някой вестник докопа фотографията.

Вече тръгнаха, когато от Чарлстън пристигнаха трима служители от щатската полиция на Западна Вирджиния, от отдела за криминални разследвания. Крофорд се зае да се ръкува с тях и да им раздава картички с денонощно дежурния телефон на Националния център за информация по престъпността. Старлинг с интерес наблюдаваше колко бързо той създаде между тях и себе си дух на мъжко съзаклятничество. Разбира се, че щели да се обадят веднага щом научат нещо. Много им било приятно. Може пък и да не е мъжко съзаклятничество, реши тя. И на мен ми действа.

Ламар им махна за довиждане от верандата и те потеглиха с помощник-шерифа към река Елк. Кока-колата още беше студена. Ламар я отнесе в складовото помещение и си я сипа в чаша.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Остави ме пред лабораторията, Джеф — каза Крофорд на шофьора. — След това ще закараш госпожица Старлинг до Смитсоновия институт^[1]. Оттам тя ще се прибере в Куонтико.

— Добре, сър.

Пресичаха реката Потомак, движейки се срещу вечерния поток от коли, който се нижеше от Националното летище към центъра на града.

Младежът зад волана се отнасяше със страхопочитание към Крофорд и караше крайно предпазливо, поне на Старлинг така и се струваше. Не го винеше за това — из Академията се разправяше, че последният федерален агент, сгафил под началството на Крофорд, в момента служи нейде из Полярния кръг.

Крофорд не беше в настроение. Девет часа бяха минали, откак предаде по факса отпечатъците от пръстите на жертвата и нейните фотографии, а самоличността и още не бе установена. Двамата със Старлинг, подпомогнати от полицаите на Западна Вирджиния, наблюдаваха докато се мръкна, моста и брега на реката, откъдето бе извадена убитата, но без резултат.

Кларис чу негов разговор по телефона от самолета — вземаше мерки в къщата му да има медицинска сестра за през нощта. Колата на ФБР и се стори безшумна след Синьото кану, можеха да разговарят, без да се надвикват.

— Ще уредя пряка линия и ще предупредя в отдела да са готови с отпечатъците за Индекса, а ти ми направи описанието за компютъра — нареди Крофорд. — Описание, не доклад. Нали знаеш как?

— Знам.

— Да предположим, че аз съм Индексът. Какво ново ще вкараш в паметта ми?

Една секунда и стигна, за да обмисли отговора — добре, че Крофорд се загледа любопитно в скелето, оградено Мемориала на Джеферсън^[2].

Индексът беше част от компютъра в Отдела за идентификация, който сравняваше данните от разследваното убийство с известните величини от досиетата на регистрирани убийци. Когато компютърът установеше прилики, той посочваше вероятните извършители и възпроизвеждаше техните отпечатъци. След това оперативен работник ги сравняваше с отпечатъците, открити на местопрестъплението. Бъфало Бил още не беше оставил следи от пръстите си, но Крофорд искаше да е готов.

Компютърната система изискваше кратка сбита информация. Старлинг се опита да я съчини:

— Жена, бяла, около двайсетгодишна, застреляна, смъкната кожа на долната част на тялото и бедрата...

— Старлинг, Индексът вече знае, че той убива бели жени и им одира кожата. Впрочем, използвай думата „одирам“, а не „смъквам“, която по-рядко се използва, и тази проклетия може да не я разпознае като синоним. Освен това на компютъра му е известно, че той ги изхвърля в реките. Кое е новото, Старлинг?

— Това е шестата му жертва, но за първи път той я скалпира, за първи път имаме триъгълни парчета кожа, изрязани от задната част на раменете, за първи път жената е застреляна в гърдите, за първи път намираме какавида в гърлото.

— Забрави счупените нокти.

— Не, сър, тази е втората със счупени нокти.

— Права си. В доклада за досието отбележи, че наличието на какавида засега е тайна. Ще я пазим от широката публика и така ще избегнем фалшиви самопризнания.

— Интересно дали и друг път го е правил — да пъха в гърлото какавида на насекомо — рече Старлинг.

— Не е трудно да се пропусне при аутопсията, особено, когато трупът е престоял във вода. Знаете какво имам предвид — съдебният лекар търси очевидната причина за настъпилата смърт, гледа по-бързо да привърши, още повече, ако е горещо... Може ли да се провери?

— Ако се наложи... Естествено, патолозите ще се кълнат, че нищо не са пропуснали. Намерената в Синсинати жена все още е в хладилната камера на моргата. Ще им се обадя да проверят. Другите четири обаче са погребани. Заповедите за ексхумация винаги карат хората да настръхнат. Наложил се да го направим с четирима от

пациентите на доктор Лектър, издъхнали под топлите му грижи, за да установим от какво са умрели. От мен да знаеш — главоболията са големи и близките винаги се разстройват. Ако е наложително, ще го сторя, но да видим преди това какво ще ти кажат в Смитсоновия институт.

— Скалпирането... твърде рядко се среща, нали?

— Рядко се практикува — съгласи се Крофорд.

— Обаче доктор Лектър ми каза, че Бъфало Бил ще го стори. Откъде е знаел?

— Не го е знаел.

— Но все пак го каза.

— Не беше кой знае колко изненадващо, Старлинг. Аз лично никак не се учудих. Беше наистина рядко срещано явление до случая Менгел, нали го помниш? Онзи, дето скалпира жената? След него имаше двама-трима имитатори. Когато описваха похожденията на Бъфало Бил, вестниците нееднократно подчертаваха, че не сваля скалповете. Оттам нататък вече няма нищо изненадващо — той вероятно следи пресата. А и Лектър е предполагал. Не е казал кога ще се случи, затова не би могъл да сгреша. Ако бяхме заловили Бил, преди да скалпира някоя от жертвите си, Лектър щеше да заяви, че сме го хванали тъкмо когато е щял да започне.

— Той спомена също, че Бъфало Бил живее в двуетажна къща. Подобно нещо никога не сме знаели...

— Това вече не е просто предположение. Вероятно е прав и е можел да ти обясни защо го е казал, но е искал да те подразни. Това е единствената слабост, която някога съм забелязвал у него — умира да се прави на по-умен от всички.

— Казахте ми да питам, ако нещо не ми е ясно. Е, добре, питам ви — защо?

— Така. Две от жертвите бяха обесени, нали? Доказан факт. А доктор Лектър знае от личен опит, Старлинг, колко е трудно да обесиш друг човек против волята му. Хората могат да се самообесят на дръжката на вратата и често го правят. Седнат на пода и готово. Но да обесиш друг по този начин, дори ако е вързан... жертвите съумяват да подпъхнат крака под себе си, стига да имат някаква опора. Да ги качиш на подвижна стълба също не става. Не искат да се катерят със завързани очи, а ако не са със завързани очи и видят примката, ще

откажат и крачка да направят. Тъй че тази работа става най-лесно при наличието на вътрешно стълбище. Стълбите са нещо познато, те не плашат никого. Казваш на жертвата, че я водиш горе до тоалетната, или намираш друг предлог, качваш я горе с качулка на главата, пъхаш примката и я риташ от най-горното стъпало. Като първо си завързал въжето за парапета. Този начин бе популяризиран от един тип в Калифорния. Ако Бил не е разполагал със стълби, щеше да измисли нещо друго. Дай ми сега имената на онези — заместник-шерифа в Потър и старшия офицер от щатската полиция.

Старлинг откри имената в бележника си и ги прочете на светлината от фенерчето-писалка, което стискаше между зъбите си.

— Добре. Когато установяваш „гореща“ телефонна линия, Старлинг, винаги наричай ченгетата по име. Като си чуят имената, стават по-дружелюбни и учтиви. Суетата ги кара да не пропуснат да ни се обадят, ако научат нещо ново. Изгарянето върху крака на какви мисли те навежда?

— Зависи дали е настъпило след смъртта.

— А ако е?

— Значи Бил разполага със закрит камион, камионетка, микробус или комби — нещо дълго.

— Защо?

— Защото изгореното място е отзад на прасеца. Намираха се на ъгъла на Десета улица и Пенсилвания Авеню, пред новата централна сграда, на ФБР, която никой не наричаше с името, което и бе дадено — „Дж. Едгар Хувър“^[3].

— Джеф, можеш да ме оставиш тук — каза Крофорд.

— Ето тук, не слизай долу в гаража. Остани в колата, само натисни копчето за отваряне на багажника. Ела да ми покажеш, Старлинг.

Тя излезе заедно с него и докато той вадеше факса и дипломатическото си куфарче от багажника, започна да обяснява:

— Трупът е бил поставен в легнало положение по гръб в просторно превозно средство. Само по този начин задната част на прасеца може да се озове на пода над ауспуха. В багажник на обикновена кола, като тази тук, трупът ще е сгънат на една страна и...

— Да, така трябва да е било.

Кларис разбра, че я е накарал да слезе от колата, за да разговаря с нея насаме.

— Когато казах на онзи заместник-шериф да не говори в присъствието на жена, ти стана неприятно, нали?

— Естествено.

— Направих го за камуфлаж. Исках да разговарям с него на четири очи.

— Разбрах.

— Добре тогава.

Крофорд хлопна багажника и се извърна. Старлинг обаче не искаше да остави въпроса неизяснен.

— Това не е без значение, господин Крофорд.

Той пак се обърна към нея, натоварен с факса и куфарчето, и този път я изслуша по-внимателно.

— Тези полицаи знаят кой сте. Те следят всеки ваш жест и ви подражават.

Тя млъкна, разпери ръце и сви рамене. Беше го казала и беше истина. Крофорд я изгледа с хладния си поглед.

— Разбрах, Старлинг. Ще имам предвид. А сега на работа — какавидата те чака.

— Да, сър.

Тя го проследи с очи, докато той се отдалечаваше — мъж на средна възраст, натоварен с багаж, измачкан от полета, с окаляни от реката маншети на панталоните, прибиращ се у дома, при онова, което го очакваше там.

Кларис би могла да убие човек заради него в този момент.

Това бе един от големите таланти на Крофорд.

[1] Американски институт за научна и художествена култура в град Вашингтон, спонсориран от американското правителство. Основан през 1864 г. с пари, завещани от англичанина Джеймс Смитсон. Макар че институтът се занимава с широка научна и изследователска дейност, той е известен преди всичко като най-големия комплекс от музеи в Съединените щати. — Б. пр. ↑

[2] Паметник в центъра на Вашингтон, издигнат през 1943 г. в чест на президента на САЩ Томас Джеферсън (1743–1826). — Б. пр. ↑

[3] Джон Едгар Хувър (1895–1972) — първият директор на Федералното бюро за разследване (ФБР) от 1924 година, когато Бюрото, наричащо се дотогава Бюро за разследване, е имало много лоша слава, главно поради ширещата се сред служителите му корупция. Хувър успява да се отърве от онези служители, които са били „спуснати“ по политически причини, и въвежда изключително взискателни методи за набиране на агенти. Хувър остава директор на ФБР до смъртта си през 1972 година. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Смитсоновият музей-институт по естествознание беше затворен вече от няколко часа, но Крофорд се бе обадил предварително и на входа откъм Конститушън Авеню чакаше униформен пазач.

Повечето светлини в затворения музей бяха угасени, въздухът висеше неподвижен. Единствено колосалната фигура на индиански вожд се извисяваше достатъчно, за да бъде лицето му осветено от слабата лампа на тавана.

Водачът на Кларис беше едър чернокож, облечен в елегантната униформа на Смитсоновите пазачи. Когато той се обърна към осветения асансьор, тя долови прилика с чертите на вожда.

Затвореният за публиката просторен етаж над гигантския препариран слон подслонява отделите по антропология и ентомология. Антрополозите му казват „четвъртия етаж“, ентомолозите се задоволяват с третия, а според селскостопанския отдел съществуват неоспорими доказателства, че това е всъщност шестият етаж. Всяка от тези фракции има своите поддръжници из огромната стара сграда с нейните многобройни пристройки.

Старлинг следваше пазача из мрачния лабиринт от коридори с дървени шкафове до тавана от двете страни, чиито чекмеджета бяха изпълнени с антропологични образци. Само малките етикетчета разкриваха съдържанието им.

— В тези кутии има хиляди хора — обади се пазачът. — Четирийсет хиляди образци.

Той осветяваше с фенерче номерата на стаите и надписите по вратите. Разделът „Човек“ беше след „Листни въшки“, но скоро го напуснаха и се прехвърлиха в по-древния и по-подреден свят на насекомите. Тук стените на коридорите бяха целите в големи метални кутии, боядисани в светлозелено.

— Трийсет милиона насекоми — продължи да обяснява пазачът. — Без да броим паяците. Не ги бъркайте с насекомите — посъветва я. — Капацитетите човек убиват за такава грешка. Ето там, осветеният

кабинет. Не се опитвайте да излезете сама от сградата. Ако не си предложат услугите да ви изпратят до долу, обадете ми се по вътрешния телефон в офиса на пазачите. Ще дойда да ви взема.

И я остави сама, след като и даде картичка с телефонния номер.

Кларис се намираше в сърцето на Ентомологичния отдел — кръгла галерия високо над гигантския препариран слон. Вратата на посочения кабинет беше отворена и вътре светеше.

— Цайтнот, Пилч! — изквича превъзбуден мъжки глас. — Хайде, в цайтнот си!

Старлинг се спря на прага. Двама мъже играеха шах на лабораторна маса. Бяха около трийсетгодишни — единият тъмнокоп и слаб, другият шишкав, с къдрава рижа коса. Бяха погълнати от играта и ако я бяха забелязали, с нищо не се издадоха. Ако бяха забелязали и огромния бръмбар-рогач, който пъплеше по дъската и мъчително си проправяше път през шахматните фигури, също с нищо не го показваха. Но бръмбарът взе, че излезе извън ръба на дъската.

— Цайтнот, Роудън — незабавно се обади слабият. Шишкото премести топа, незабавно обърна бръмбара в другата посока и той отново взе да се провира между фигурите.

— Значи времето изтича, когато бръмбарът прекоси ръба на дъската? — попита Старлинг.

— Естествено — гръмко се отзова шишкавият, без да вдигне очи. — Естествено. А вие как играете? Да не би да използвате гол охлюв?

— Нося образаца, за който се е обадил специалният агент Крофорд.

— Как така не чухме сирената ви? — попита шишкото. — Цяла нощ висим тук, за да идентифицираме някаква буболечка на ФБР. Ние само с буболечки се занимаваме. Никой обаче нищо не е споменавал за образаца на специалния агент Крофорд. Редно е да показва образците си насаме на частния си лекар. Цайтнот, Пилч!

— Друг път с удоволствие бих погледала цялата ви игра — рече Старлинг, — но случаят е спешен, нека го приключим. Цайтнот, Пилч.

Чернокосият се обърна и я погледна. Беше се облегла на рамката на вратата, с куфарчето в ръка. Той постави бръмбара върху парче гнило дърво в една кутия и я покри с лист от маруля. После стана. Беше много висок.

— Казвам се Ноубъл Пилчър — представи се той. — А това е Албърт Роудън. Трябва да идентифицираме някакво насекомо, доколкото разбрах. Ще се радваме да ви помогнем. — Пилчър имаше продълговато дружелюбно лице, но черните му очи бяха странни, твърде близо разположени. Едното леко кривеше, поради което светлината в него се отразяваше самостоятелно и независимо от другото. — А вие коя сте?

— Кларис Старлинг.

— Дайте да видим какво носите.

Той вдигна бурканчето към светлината. Роудън също дойде да погледне.

— Къде го намерихте? Да не сте го застреляли? — попита той.

Старлинг реши, че едно халосване с лакът през ченето не би му се отразило зле.

— Млъкни — сгълча го Пилчър. — Кажете къде го намерихте. Беше ли се прикрепило към листо или клонка, или беше заровено в земята?

— Виждам, че никой не е разговарял с вас — каза Кларис.

— Обади се директорът на института и ни помоли да останем след работно време, за да разпознаем някакъв бръмбар, намерен от ФБР.

— Нареди ни да останем — поправи го Роудън.

— Често правим такива услуги на митническите власти и Селскостопанския департамент — продължи Пилчър.

— Но не и среднощ — вметна Роудън.

— Ще трябва тогава да изложа пред вас някои факти, свързани с криминално разследване — каза Старлинг. — Но само ако поемете задължението да ги запазите в тайна. Работата е важна. От нея вероятно зависи животът на не един човек. Доктор Роудън, мога ли да разчитам на вас?

— Не съм доктор. Трябва ли да подпиша някаква декларация?

— Достатъчно е да обещаете. Ако се наложи да задържите образеца, ще се разпишете, че сте го получили. Това е важно.

— Ще ви помогна, разбира се. Имам чувство за граждански дълг.

— Вие какво ще кажете, доктор Пилчър?

— Вярно е — потвърди Пилчър. — Има чувство за дълг.

— Ще запазите ли мълчание?

— Няма да се разприказвам.

— И Пилч не е доктор — обади се Роудън. — Забележете обаче, че той ви позволи да го наричате „доктор“. А сега ни разкажете всичко. Това, което на вас ви изглежда маловажно, за специалиста може да е от първостепенно значение.

— Насекомото беше загнездено зад мекото небце на жертва на едно убийство. Не знам как се е озовало там. Трупът беше изваден от река Елк в Западна Вирджиния, а смъртта е настъпила преди няколко дни.

— Бъфало Бил — чух по радиото — заяви Роудън.

— Но не, сте чули за насекомото, нали?

— Не, но споменаха река Елк. Оттам ли идвате? Затова ли закъсняхте толкова?

— Да.

— Сигурно сте уморена. Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— А вода?

— Не.

— Кока-кола?

— Не, благодаря. Искам само да разбера къде е била държана в плен тази жена и къде е била убита. Надяваме се естествената среда на това насекомо да е по-специална или да е с ограничен радиус, или примерно да има навика да спи само на определен вид дървета... Трябва да разберем откъде е то. А вашата дискретност е необходима, защото, ако извършителят преднамерено е поставил там насекомото, то този факт е известен само на него и ще го използваме, за да отсеем лъжливите самопризнания и да спестим време. Вече е убил поне шест души и времето ни притиска.

— Мислите ли, че сега, тъкмо в момента, когато разглеждаме това насекомо. Той държи в плен друга жена? — попита Роудън, като се завря в лицето и. Очите му бяха ококорени, устата — толкова широко отворена, че можеше да надзърне в нея.

— Не знам! — Гласът и прозвуча малко пискливо. — Не знам — повтори по-спокойно. — Но при първа възможност пак ще убие.

— Значи и ние трябва да действваме бързо — заключи Пилчър. — Не се безпокойте, много ни бива. Попаднали сте в най-добрите ръце.

С помощта на тънки щипци той извади насекомото от стъкленицата, поднесе го към светлината върху лист бяла хартия и насочи към него огромна лупа.

Насекомото беше голямо и приличаше на мумия. Беше покрито с полупрозрачна ципа със същите очертания — изглеждаше като саркофаг. Придатъците му бяха притиснати тъй плътно към тялото, че приличаха на издялани в барелеф. Малкото лице беше като на стар мъдрец.

— Преди всичко при нормални обстоятелства то не би попаднало на открито, а във вода би се озовало само по някаква случайност — започна Пилчър. — Не знам доколко сте запозната с насекомите и дали бихте желали да научите нещо повече.

— Признавам, че нищичко не знам. Разказвайте подробно.

— Добре. Това е какавида или насекомо в преходно състояние. Обвивката, която го обгръща, докато то се преобразява от ларва в зряло насекомо, се нарича пашкул — продължи Пилчър.

— Какавидата с хитин ли е покрита, Пилч? — попита Роудън, като бърчеше нос, за да не му падат очилата.

— Да. Би ли донесъл от библиотеката тома на Чу за незрелите насекоми? И така, това е какавида на едро насекомо. Повечето висши насекоми минават през стадия на какавидата. Много от тях презимуват в този си вид.

— Искаш ли да направиш справка в още някоя книга, Пилч? — попита Роудън.

— Ей, сега. — Пилч премести насекомото върху поставката на микроскопа и се надвеси над него със зъболекарска сонда в ръка. — Не различавам дихателни органи върху дорсоцефалната област, но има дихателен отвор върху мезоторакса. — Ще започнем оттам.

— Хммм... — измънка Роудън, докато обръщаше страниците на малък справочник. — Мандибулите функционални ли са?

— Не.

— Къде са пипалцата?

— Непосредствено до ръба на крилете. Два чифта криле, като вътрешните са изцяло покрити. Виждат се само долните три стомашни сегмента. Малък остър кремастер... За мен това е лепидоптера.

— Според справочника — също — съгласи се Роудън.

— Това семейство включва дневни и нощни пеперуди, доста е голямо — поясни Пилчър.

— Ако крилете са подгизнали, ще се озорим. Ще донеса всички необходими справочници — каза Роудън. — Боя се обаче, че щом изляза от стаята, ще започнете да ме одумвате.

— Не се бой — успокой го Пилчър. — Роудън е свястно момче — добави, щом приятелят му излезе.

— Не се съмнявам.

— Така ли? — Пилчър като че ли се учуди. — Заедно следвахме. Работехме като обезумели и се хвърляхме на всяка стипендия за научна експедиция. Той спечели една, заради която трябваше да прекара сума ти време във въглищна мина и да чака разпадането на протона. Та тогава престоя в тъмното твърде дълго. Иначе е много свестен. Само не говорете пред него за разпадането на протона.

— Ще се опитам да избягвам тази тема.

Пилчър се извърна от ярката светлина.

— Лепидоптерите са много голямо семейство. Включва около трийсет хиляди дневни и сто и трийсет хиляди нощни пеперуди и молци. Сега ще опитам да извадя тази от какавидата — неизбежно е, ако искаме да стесним рамките.

— Добре. Нали няма да я накъсвате?

— Ще се постарая. Тази е започнала сама да се измъква от пашкула преди да умре. Ето тук има една назъбена цепнатина. Така че може да ми отнеме известно време.

Пилчър разтвори естествената цепнатина на какавидата и внимателно извади насекомото. Приплеснатите криле бяха подгизнали от водата. Разпростирането им беше трудно като оправянето на мокра, свита на топка мека салфетка. Не се показва никаква шарка.

Роудън се върна с книги в ръце.

— Готов ли си? — попита Пилчър. — Добре. Първият гръден сегмент е скрит.

— А власинките?

— Власинки няма. Бихте ли изгасили лампата, госпожице?

Тя остана до превключвача, докато Пилчър запали фенерчето си. Той отстъпи назад и насочи светлината към насекомото, чиито очи блеснаха в мрака, отразили тънкото снопче лъчи.

— Нощна пеперуда — обяви Роудън.

— Вероятно, но каква именно? — попита Пилчър. — Бихте ли светнали, госпожице? Това е ноктуид — нощна пеперуда. Какъв е техният брой, Роудън?

— Две хиляди шестстотин и... около две хиляди и шестстотин са описаните.

— Много малко от тях обаче са толкова едри. Хайде сега да те видим на какво си способен.

Къдравата рижа глава на Роудън скри от техния поглед микроскопа.

— Сега ще трябва да изследваме кожата на насекомото, за да стесним още повече кръга — обясняваше Пилчър. — Роудън го бива за тази работа.

Старлинг имаше усещането, че из стаята премина вълна от човешка доброта.

Роудън му отвърна, като влезе с него в ожесточен спор — дали ларвените брадавици на образеца са разположени в кръг, или не. Караха се, докато трая подреждането на власинките върху коремчето.

— Erebis odora — постанови най-сетне Роудън.

— Да идем да проверим — каза Пилчър.

И тримата понесоха насекомото надолу с асансьора към етажа над препарирания слон. Отново попаднаха в огромна квадратна зала, претъпкана с бледозелени кутии. За да има повече място за съхраняване на Смитсоновите насекоми, залата беше на две нива. Сега се намираха в неотропическия сектор на път към ноктуидите. Пилчър направи справка в тефтерчето си и накрая спря до една кутия на височината на гърдите си.

— Трябва много да се внимава — обясняваше той, докато смъкваше тежката метална врата на кутията и я поставяше на пода. — Изтървеш ли това чудо върху крака си, цяла седмица ще куцукаш.

Прокара пръсти по наредените едно до друго чекмеджета, спря се на едно и го измъкна.

Старлинг съзря в подноса миниатюрни яйца, спиртосана гъсеница в епруветка, празна какавида от екземпляр, твърде подобен на техния, и зряло насекомо — голяма кафяво черна нощна пеперуда, чиито разперени крила достигаха петнайсет сантиметра в ширина, мъхнато телце, нежни пипалца.

— *Erebus odora* — повтори Пилчър. — Наричат я Черната вещица.

Роудън вече прелистваше страниците на справочника.

— Тропически екземпляр, който през есента стига, чак до Канада — започна да чете. — Ларвите се хранят с акация, котешки нокът и други подобни растения. Населява Антилите и южните части на САЩ. На Хаваите се смята за вредно насекомо.

Да ти ебемус еболата, мислеше Старлинг.

— По дяволите, та това чудо се въди къде ли не! — произнесе тя на глас.

— Но не през цялото време — възрази Пилчър. — Къде се мътят обикновено, Роудън?

— Чакай малко... В най-южните части на Флорида и Южен Тексас.

— Кога?

— През май и август.

— Ето какво смятам аз — продължи Пилчър. — Вашият образец е по-добре развит от този, който имаме тук, и е съвсем пресен. Тъкмо е разчупвал какавидата, за да излезе. Това е възможно на Антилските или Хавайските острови, но не и тук, защото сега е зима. У нас ще му трябват още три месеца, за да започне да излиза от пашкула. Освен, ако случайно не е попаднал в някой парник или не е специално отгледан.

— Как така отгледан?

— В клетка, на топло, с акациеве листа за храна на ларвите, докато се затворят в какавидите. Не е толкова трудно.

— Разпространено ли е като хоби? Много хора ли се занимават с това извън вашите професионални кръгове?

— Не, главно ентомолозите, за да създадат безупречен екземпляр. Има и колекционери. Копринената индустрия също ги отглежда, но не са от този вид.

— Ентомолозите трябва да разполагат с периодични издания, списания с научни публикации, магазини за специално оборудване — каза Старлинг.

— Естествено. Ние сме абонирани за повечето от тях.

— Ще ви приготвя един вързоп — предложи Роудън. — Имаме тук един-двама, които частно са се абонирали за някои бюлетини,

държат си ги заключени в чекмеджетата и ни карат да им плащаме по двайсет и пет цента, за да им хвърлим едно око. Тях ще ви набавя чак сутринта.

— Благодаря ви, господин Роудън. Ще изпратя някой да ги вземе.

Пилчър направи фотокопие на материала за *Erebus odora* и го подаде на Кларис заедно с насекомото.

— Ще ви изпратя до долу — каза. Докато чакаха асансьора, той добави:

— Повечето хора обичат пеперудите и ненавиждат нощните пеперуди. Те обаче са по-интересни.

— И по-вредни.

— Само някои. Изхранват се по най-различни начини. Също като хората. — Един етаж мълчание. — Има една нощна пеперуда, дори повече от една... Живее от сълзи. Това е единствената и храна и вода.

— Какви сълзи? Чии сълзи?

— На едри млекопитаещи... Големи колкото човека. Старото определение за нощна пеперуда гласи: „Нещо, което постепенно, кротко изяжда или опропастява друго нещо.“ С това ли се занимавате през цялото време — да преследвате Бъфало Бил?

— Доколкото мога.

Пилчър облиза зъбите си, без да отвори уста — езикът му шаваше вътре като котка между завивки.

— Никога ли не излизате да хапнете хамбургер, да изпиете една бира или чаша вино?

— Напоследък не ми се е случвало.

— Защо не ми направите компания сега? Не е далече.

— Сега не, но когато приключим с тази история, аз каня. И господин Роудън, естествено.

— Нищо естествено няма в това — възрази Пилчър. На вратата добави: — Надявам се скоро да го заловите, госпожице Старлинг.

Тя се затича към чакащата кола.

Ардилия Мап беше оставила върху леглото на Кларис нейната поща и половин шоколад. Самата тя спеше дълбоко.

Старлинг отнесе портативната си пишеща машина в перачната на най-долния етаж, постави я върху полицата, предназначена за сгъване на изпраните и изсушени дрехи, и пъкна във валяка два листа с индиго.

Още докато пътуваше насам, подреди в главата си необходимите данни за Erebus odora, така че бързо се справи.

После изяде шоколада и написа бележка до Крофорд с предложението да се засекат компютърните списъци на абонатите на ентомологични издания с досиетата на известни престъпници в архивите на ФБР, досиетата на престъпници в градовете, разположени най-близо до отвличанията, и досиетата на сексуални и други престъпници в Метро Дейд, Сан Антонио и Хюстън, които са в непосредствена близост до местата, където се въдят нощните пеперуди Erebus odora.

И още един въпрос повдигна повторно:

Да попитаме доктор Лектър защо според него извършителят ще започне да скалпира жертвите.

Тя връчи написаното на нощния дежурен и се свлече признателно в леглото си, а гласовете от деня продължаваха да нашепват в ухото и — по-силно от дишането на Ардилия в другия край на стаята. В мрака, който я поглъщаше, зърна отново мъдрото лице на пеперудата. Лъскавите и очички бяха видели Бъфало Бил.

А от космическия привкус, оставен от Смитсоновия музей, и дойде една последна мисъл, задача за утрешния ден:

В този странен свят, в тази негова половина, която сега тъне в мрак, аз трябва да издиря едно същество, което живее от чуждите сълзи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В източната част на град Мемфис, в щата Тенеси, Катрин Бейкър Мартин и нейният най-предпочитан интимен приятел гледаха до късно през нощта филм по телевизията. Бяха в неговия апартамент и от време на време си дръпваха хашиш от специалната лула. Рекламните прекъсвания на филма ставаха все по-чести и продължителни.

— Вкъщи имам за хапване. Искаш ли пуканки? — попита тя.

— Ще отида да ги взема, дай ми ключовете си.

— Седи и си почивай. И без това трябва да проверя дали не се е обаждала майка ми.

Тя се надигна от канапето — високо момиче с едър кокал и обилна плът, на границата на пълнотата, с хубаво лице и гъста чиста коса. Намери обувките си под масичката и излезе.

Февруарската нощ беше повече сурова, отколкото студена. Леката мъгла, надигнала се от Мисисипи, висеше над огромния паркинг на висотата на човешки гърди. Точно над главата си Катрин зърна залязващата луна, бледа и тънка като кокалена кукичка за въдица. Главата и се замая от гледането нагоре. Тръгна да прекосява паркинга, право към входната врата на жилището си, на стотина метра от мястото, където бе оставила колата.

Кафявата камионетка беше паркирана съвсем близо до апартамента и, сред няколкото каравани и лодки-ремаркета. Забеляза я, защото приличаше на камионетките на колетната служба, с която майка и често изпращаше подаръци. Когато минаваше покрай нея, в сред мъглата светна лампа. Беше най-обикновен лампион с абажур, поставен върху асфалта зад камионетката. Под него имаше меко кресло, тапицирано с весела дамаска на червени цветя, разцъфнали в мъглата. Лампионът и креслото бяха като подредени от аранжьор върху витрина на мебелен магазин. Катрин Бейкър Мартин премигна няколко пъти и продължи по пътя си. В главата и се загнезди думичката „сюрреализъм“, за което обвини хашиша. На нея, Катрин, нищо и нямаше. Просто някой се изнасяше или нанасяше в нов дом.

Нанасяше. Изнасяше. Големият блок с апартаменти, в който живееше, наречен претенциозно Стоунхиндж Вилас, беше обект на постоянно нанасяне и изнасяне. Пердето на нейната спалня се изду и тя зърна котарака си на перваза, извил гръбнак, притиснал се към стъклото. Беше приготвила ключа, но преди да го пъхне в ключалката, погледна назад. От камионетката слезе мъж. На светлината на лампиона видя, че едната му ръка е гипсирана, в превръзка. Катрин влезе вкъщи и заключи след себе си.

След малко надзърна през пердето и видя как мъжът се опитва да натовари креслото в камионетката. Беше го сграбчил със здравата ръка и се опитваше да го подбутне нагоре с коляно. Креслото падна. Той го оправя, близна единия си пръст и взе да търка някакво петно върху тапицерията, явен резултат от допира му с мръсния паркинг. Тя отново излезе.

— Дайте да ви помогна.

Тонът и беше съвсем както се полага — делови, услужлив, и толкова.

— Наистина ли? Много благодаря. Странен, напрегнат глас. Акцентът не беше тукашен. Лампата освети лицето му изотдолу, изкриви чертите, но тялото му се виждаше добре. Беше обут в изгладени спортни панталони и със странна велурена риза, разкопчана на луничавите му гърди. Брадичката и страните му бяха гладки, без косми, като на жена, а очите се виждаха само като светещи точки над скулите, засенчени от лампата. Той също я изгледа, а тя бе много чувствителна към мъжки погледи. Мъжете често се учудваха колко е едра и не винаги умееха да прикрият изненадата си. — Чудесно — каза той.

Излъчваше някаква неприятна миризма и тя забеляза с отвращение, че космите по велурената риза дори не са оцавени.

Не беше трудно да вдигне креслото — камионетката беше с нисък под.

— Ще ми помогнете ли да го бутна към дъното?

Той се качи вътре и разчисти някакви накамарени вещи — големи плоски легени, които се подлагат под колата за източване на маслото, и малка ръчна лебедка, наричана от монтьорите „повдигачка на ковчези“. Бутнаха креслото навътре, до седалките.

— Четирийсет и шести номер ли сте? — попита той.

— Какво?

— Бихте ли ми подали онова въже?

Когато тя се наведе да го потърси, той стовари гипса върху темето и. Тя помисли, че се е ударила в нещо, и вдигна ръка към главата си, но в този миг гипсът отново се стовари, премазвайки пръстите на ръката и, и отново, този път зад ухото — няколко последователни удара, но не прекалено силни. Тя се смъкна върху креслото, оттам на пода и остана така, легнала на една страна.

Мъжът я погледа, после свали гипса и превръзката, прибра чевръсто лампиона вътре и затвори задните врати.

Надникна зад якичката и, освети с фенерчето и прочете номера на блузата върху етикетчето.

— Чудесно!

Разпра блузата на гърба с чифт хирургически ножици, съблече я и сложи на Катрин белезници — отзад на гърба. След това разпъна на пода едно одеяло и я претърколи по гръб.

Момичето не носеше сутиен. Той побутна с пръсти едрите гърди, опипа ги на тежест и твърдост.

— Чудесно!

На лявата гърда забеляза следа от смукане. Близна пръст и се опита да я изтрие, както беше сторил с тапицерията на креслото, и кимна доволно, когато след малко синината започна да изчезва. Обърна момичето по лице и огледа скалпа — подплатеният с меко гипс не беше наранил кожата.

Провери пулса, като постави два пръста отстрани на шията и, и го намери за достатъчно силен.

— Чудееесно!

Дълъг път го чакаше до двуетажната му къща и предпочиташе да не се занимава тук с даване на първа помощ.

Котаракът на Катрин Бейкър Мартин наблюдаваше през прозореца как колата потегли, докато задните и светлини се изгубиха в мъглата.

Зад гърба на котарака звънеше телефонът. Автоматичният секретар отговори, червената му лампичка заблещука в мрака.

Обаждаше се майката на Катрин, младшият сенатор на щата Тенеси.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През осемдесетте години — златния век на тероризма — беше създадена специална процедура за действие при отвлечане на членове на Конгреса и техни близки.

В два часа и четирийсет и пет минути през нощта специалният агент на ФБР, който оглавяваше Бюрото в град Мемфис, докладва в главната квартира във Вашингтон, че е изчезнала единствената дъщеря на сенатор Рут Мартин.

В три часа два микробуса без отличителни знаци напуснаха влажния гараж на вашингтонската оперативна база в Бъзардс Поинт. Единият се насочи към административната сграда на Сената, където техниците инсталираха оборудване за подслушване и проследяване на телефонните разговори на сенатор Мартин, както и в най-близките публични телефони. Департаментът на правосъдието разбуди най-младшия член на Сенатската комисия за специални разузнавателни действия, за да го извести за всичко това, както го изискваше правилникът.

Вторият микробус, наричан „окото“, имаше еднопосочни огледала вместо стъкла и всичко необходимо за следене. Паркираха го на Вирджиния Авеню пред западния вход на Уотъргейт, където живееше сенатор Мартин, когато беше във Вашингтон. Двама души от екипа се качиха в жилището и за да монтират необходимите подслушвателни устройства в домашния телефон.

Според телефонната компания „Бел Атлантик“ средното време за проследяване на обаждане бе седемдесет секунди.

„Реактивният ескадрон“ на Бъзардс Поинт мина на двусменна работа, в случай че искането за изплащане на откуп бъде направено в района на Вашингтон. Техните радиосъобщения незабавно се прехвърлиха на кодова система, за да се предотврати евентуалното прихващане на искането за откуп от хеликоптер на новинари — подобни безотговорни действия от страна на медиите бяха рядко, но не безпрецедентно явление.

Отрядът за спасяване на заложници премина в бойна готовност предпоследна степен.

Всички се надяваха, че изчезването на Катрин Бейкър Мартин е професионално отвлечане с цел откуп — тази възможност предлагаше най-големи шансове за нейното оцеляване.

Никой не спомена на глас най-лошата вероятност.

Малко преди разсъмване полицейски патрул в Мемфис, отзовал се на обаждане, че на Уинчестър Авеню се навърта съмнително лице, спря възрастен човек, събиращ край шосето консервени кутии и други боклуци. В количката му полицаят откри дамска блуза, закопчана отпред и разпрана на гърба като погребална одежда. Обозначението със специален химикал, поставено от пералната служба, бе на Катрин Бейкър Мартин.

В шест и трийсет сутринта Джак Крофорд беше в колата си на път от своя дом в Арлингтън, когато телефонът звънна за втори път през последните две минути.

— Девет две две четири нула.

— Чакайте обаждане от „алфа четири“. Крофорд забеляза отбивка встрани от пътя и спря, за да разговаря спокойно. „Алфа четири“ беше директорът на ФБР.

— Джак, научи ли за Катрин Мартин?

— Току-що ми се обади дежурният.

— Значи знаеш за блузата. Кажи какво мислиш.

— Бъзардс Поинт е в пълна готовност и ми се иска да не я отслабват. Да продължи и подслушването на телефоните. Въпреки разпаната блуза не знаем със сигурност, че е Бил. Ако е някой имитатор, може да се обади за откуп. Кой е натоварен с подслушването и следенето в Тенеси — ние или те?

— Те. Щатската полиция. Достатъчно са добри. Фил Адлър ми се обади от Белия дом да ме уведоми за „интереса, проявяван от Президента“. Може да отбележим тлъста точка в наша полза, Джак.

— И аз си го помислих. Къде е сенатор Мартин?

— На път за Мемфис. Преди минута ми се обади у дома. Можеш да си представиш.

— Мога.

Джак Крофорд имаше лични впечатления от сенатор Мартин от някои обсъждания на бюджета на ФБР в сенатската комисия.

— Използува цялото си влияние.

— Не мога да я виня за това.

— Нито пък аз — съгласи се Директорът. — Казах и че правим всичко възможно. Тя...такова... знае за домашните ти затруднения и предложи един от служебните самолети „Лиър“. Приеми го — ще можеш да се прибиращ вечер у дома.

— Добре. Рут Мартин е костелив орех, Томи. Ако се опита да ръководи действията ни, ще стигнем до остри сблъсъци.

— Знам. При нужда се позовавай на мен. С колко време разполагаме в най-добрия случай — шест или седем дни?

— Не знам. Ако се паникьоса, като разбере коя е... може просто да я убие и да изхвърли трупа.

— Къде си в момента?

— На три километра от Куонтико.

— Летището на Куонтико в състояние ли е да приеме „Лиър“?

— Да.

— Значи след двадесет минути.

— Добре, сър.

Крофорд набра един телефонен номер и се включи отново в движението.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

С глава, размътена от неспокойната нощ, Кларис Старлинг стоеше по хавлия и чехли, преметнала кърпа през рамо и чакаше да се освободи банята, която двете с Ардилия дяляха с момичетата от съседната стая. Новините от Мемфис я смразиха.

— О, Господи! — прошепна тя. — Боже мой! — После се развика: — ПРЕДАЙТЕ СЕ! БАНЯТА ПРЕМИНАВА В МОЕ РАЗПОРЕЖДАНЕ!!! ИЗЛЕЗТЕ ЕДНА ПО ЕДНА С ВДИГНАТИ ГАЩИ! — Вмъкна се под душа, вече зает от стреснатата и съседка. — Я се отмести, Грейси! И ако обичаш, да ми подадеш сапуна.

С ухо, долепено до телефонната слушалка, си стегна багажа и приготви куфарчето с професионалните принадлежности. Предупреди телефонистката, че ще си бъде в стаята, и не слезе на закуска, да не би да изтърве обаяването. Когато до първата лекция останаха само десет минути, без никой да я потърси, тя забърза с багажа в ръка към отдела на Крофорд.

— Господин Крофорд замина за Мемфис преди четирийсет и пет минути — мило я уведоми секретарката. — С него са Бъроус и Стафорд от лабораторията.

— Снощи му оставих един доклад. Той не предаде ли нещо за мен? Аз съм Кларис Старлинг.

— Знам коя сте. Три пъти съм записала телефона ви в моя бележник и седем пъти го оставях на неговото бюро, ако съм броила правилно. Не, Кларис, нищо не е предал за вас. — Тя хвърли едно око на багажа в ръцете на Старлинг. — Да му кажа ли нещо, когато се обади?

— Оставил ли е телефонен номер в Мемфис?

— Не, но ще ни се обади. Днес не сте ли на училище, Кларис? Нали все още учите?

— Да.

Нахлу със закъснение в час и седна на гладен стомах да изслуша двучасова лекция на тема „Изключения, при които може да се арестува

и обискира заподозрян без предварително разрешение от прокурор“, преди да успее да се добере до автомата в коридора и да си купи една кока-кола.

По обяд провери дали не са я търсили. Нищо. Както и друг път в мигове на напрежение си помисли, че разочарованието е с вкуса на онова лекарство пенкилер, което и даваха като дете.

Има дни, когато се събуждаш нов човек. Такъв бе този ден за Старлинг и тя вярваше в това. Видяното предишния ден в погребалния дом в Потър бе разместило пластове на цялото и съществуване.

Старлинг беше изучавала психология и криминология в добър университет. През живота си нееднократно бе наблюдавала как светът безотговорно и грозно руши създаденото от самия него. Но едва сега проумя какво чудовище е способен да сътвори човешкият род — чудовище, скрито зад маската на човешко същество, чудовище, чието съзнание извлича удоволствие от онова, което лежеше върху порцелановата маса в Потър, щата Западна Вирджиния, в стаята с розите-зелки. Първото проникване на Старлинг в дебрите на това съзнание бе по-неприятно от всичко, което можеше да се види върху масата за аутопсии. Тази мисъл щеше да пари кожата и до края на земните и дни и тя съзнаваше, че ще трябва да си изработи някаква защита, иначе беше загубена.

Училищното ежедневие не я разтуши. През целия ден живя с усещането, че там, зад хоризонта, стават събития. Сякаш дочуваше техния шепот, като шум от далечен стадион.

След занятия отиде да бяга — много повече от друг път, сетне плува. Плува, докато в мислите и се явиха трупове, извадени от вода, та и се отця да стои повече в басейна.

Новините в седем гледа в стаята за отдих в компанията на Ардилия Мап и още десетина състудентки. Отвлечането на дъщерята на сенатор Мартин не беше новина номер едно, но бе изместено единствено от преговорите по разоръжаване в Женева.

Имаше филмов репортаж от Мемфис, който започна с надписа пред жилищния блок — Стоунхиндж Вилас, сниман през полицейска кола, съдейки по просветването на въртяща се синя лампа. Репортерите даваха предимство на сензационната новина и тъй като нямаше какво всъщност да отразяват, взаимно се интервюираха на паркинга пред жилището на Катрин Бейкър Мартин. Представители на

властта в Мемфис, не свикнали на горите от микрофони, криеха лица и се гушеха в яките си. Сред блъсканицата и крясъците, ослепени от светкавиците на безброй фотоапарати, те изреждаха монотонно какво не им е известно по случая. Фоторепортери прилякваха, сновяха напред-назад и се блъскаха заднишком в портативни телевизионни камери всеки път, когато в сградата влизаха или излизаха следователи.

Кратък възторжен възглас се разнесе в стаята за отдых, когато за миг на прозореца на апартамента се мярна лицето на Крофорд. Старлинг се усмихна накриво.

Дали и Бъфало Бил гледа, питаше се тя. Питаше се и какво мисли той за Крофорд и дали изобщо му е известно кой е Крофорд.

И други бяха на мнение, че Бъфало Бил гледа новините.

Появи се сенатор Мартин на живо с Питър Дженингс. Беше сама наред стаята на дъщеря си, чиито стени бяха окичени с триъгълно знаменце на Югозападния университет и плакати на Уайл И. Койоти и движението за равни права.

Беше висока жена с волево, макар и обикновено лице.

— Обръщам се към онзи, който държи в плен дъщеря ми — каза тя, приближи се до камерата, с което предизвика непредвидено разфокусиране, и заговори така, както никога не би разговаряла с обикновен терорист: — Във ваша власт е да я пуснете, без да и навредите. Името и е Катрин. Тя е много мило и разбрано момиче. Моля ви, пуснете дъщеря ми, не и причинявайте зло. Вие държите положението в ръце. Имате власт. Диктувате условията. Уверена съм, че познавате чувства като любов и състрадание. Можете да я предпазите, от всичко, което е в състояние да и навреди. Сега ви се предоставя голямата възможност да покажете пред цял, свят, че сте способен на голяма доброта, че сте достатъчно великодушен, за да се отнесете към другите по-добре, отколкото светът се е отнесъл към вас. Името и е Катрин.

Очите на сенатор Мартин се откъснаха от камерата, а репортажът се смени от любителски видеофилм, сниман с любителска камера — прохождащо дете, което си помага, като се държи за гривата на голямо коли.

Гласът на сенатор Мартин продължи:

— Филмът, който гледате, показва Катрин като малка. Освободете Катрин. Пуснете я да си върви, без да и навредите, и ще

имате моята признателност и помощ.

Последва серия от фотографии: Катрин Мартин на осем години, уловила кормилото на яхта. Яхтата е качена на трупчета, а баща и я боядисва. Две по-нови снимки на младата жена — в цял ръст и портрет. Отново сенатор Мартин в близък кадър.

— Обещавам ви пред цялата страна, че ще получите безусловната ми помощ всеки път, когато ви потрябва. А аз имам много възможности да ви помогна. Аз съм сенатор на Съединените щати. Член съм на Комитета на въоръжените сили. Участвам активно в инициативата за стратегическа отбрана, наричана от всички „Звездни войни“. Ако имате врагове, аз ще се боря с тях. Ако някой се опита да ви пречи, аз съм в състояние да го спра. Можете да ми се обаждате по всяко време на денонощието. Катрин е името на дъщеря ми. — Моля ви, покажете на всички колко сте силен — заключи сенатор Мартин, — като освободите дъщеря ми.

— Леле, това беше хитър номер — изкоментира Старлинг, трепереща като териер. — Господи, колко хитро!

— Кое, „Звездните войни“ ли? — попита Ардилия. — С други думи, ако извънземни се опитват да контролират мислите на Бъфало Бил от друга планета, сенатор Мартин може да го защити.

Старлинг кимна.

— Голяма част от параноидните шизофреници страдат от конкретни халюцинации — предимно контрол от страна на извънземни. Ако и Бил е на подобна вълна, такъв подход може да го извади от скривалището му. Добро попадение. Най-малкото ще откупи по този начин няколко дни живот за Катрин. Ще имат време да поработят по случая. А може да се окаже и празна работа. Според Крофорд той започва да действа на все по-чести интервали. Но от опит глава не боли.

— Всичко бих опитала, ако моето дете беше в ръцете му. А защо все повтаряше името и — Катрин, та Катрин?

— За да накара Бъфало Бил да погледне на Катрин като на конкретно човешко същество. Това ще му попречи да я деперсонализира — тоест да я види като предмет, преди да я разкъса. Серийните убийци често споменават този момент в интервюта от затвора, поне някои. Твърдят, че за тях убийството е като разкъсването на безжизнена кукла.

— Съзираш ли ръката на Крофорд зад изявлението на сенатор Мартин?

— Не е изключено, но може да е и доктор Блум. А, ето го и него!

На екрана се появи интервю с доктор Алан Блум от Чикагския университет, записано преди няколко седмици, на тема серийните убийства.

Доктор Блум отказа да сравнява Бъфало Бил с известните Франсис Долархайд и Гарет Хобс или с когото и да било от другите убийци. Той отказа дори да използва името Бъфало Бил. Всъщност почти нищо не каза, но като всепризнат авторитет по въпроса, може би дори единственият, телевизионната мрежа държеше да го покаже на екрана.

Последните му думи използваха като финален акорд на предаването:

— Нищо от онова, с което можем да го заплашим, не е по-страшно от неговия живот, от неговото ежедневие. Единственото, което можем да направим, е да го помолим да се обърне към нас. В състояние сме да му обещаем снизходително отношение и помощ, при това искрено и категорично.

— Абе кой не се нуждае от помощ — рече Ардилия. — Аз самата не бих се отказала. Мазни, нищо незначещи думи и куп фъшкии. Много си падам по това. Всъщност нищо особено не им каза, но пък от друга страна, едва ли е трогнал и самия Бил.

— Опитвам се да не мисля за онова момиче в Западна Вирджиния — каза Старлинг, — но мине не мине половин час, и пак ми изплува в главата и направо гърлото ми се схваща. С флуоресцентен лак на ноктите... Дай да не почвам пак.

Когато се прибираще след вечеря в стаята, Старлинг намери в кутията си съобщение: „Ако обичате да се обадите на Албърт Роудън“. Следваше телефонен номер.

— Потвърждение на моята теория — заяви Ардилия, когато се тръшнаха върху леглата си с по една книга в ръка.

— Тоест?

— Запознала си се с двама мъже, нали? Този, който по-малко ти е допаднал, задължително ще те потърси. Няма грешка.

— Това и аз съм го забелязала.

Телефонът иззвъня.

Ардилия докосна с молива връхчето на носа си.

— Ако е Боби Лорънс, който е убеден, че никоя жена не може да му устои, кажи му, че чета в библиотеката и утре ще го потърся.

Беше обаче Крофорд. Обаждаше се от самолета и гласът му стържеше.

— Старлинг, опакой си багаж за два дни и ме чакай след един час.

Тя помисли, че е затворил, защото телефонът само бръмчеше след тези думи, но изведнъж гласът му отново прозвуча рязко:

— Само дрехи, инвентарът няма да ти трябва.

— Къде да ви чакам?

— В Смитсоновия.

И преди още да затвори, започна да разговаря с някой друг в самолета.

— Джак Крофорд — събщи Старлинг, като стовари куфара върху леглото.

Ардилия подаде нос над „Федералния кодекс за криминални процедури“. Докато наблюдаваше как Старлинг си стяга багажа, единият и клепач се отпусна тежко върху огромното черно око.

— Не бих искала да натоварвам мисълта ти... — започна тя.

— Искаш. Изплюй камъчето.

Ардилия Мап беше работила нощна смяна, за да завърши право в Мерилендския университет. По успех бе втора в цялата Академия, а отношението и към уроците беше по японски всеотдайно.

— От теб се очаква утре да вземеш изпит по наказателния кодекс. След два дни имаш зачет по физкултура.

Дай на великия Крофорд да разбере, че ако не внимаваш, може да те подложат на рециклиране. Веднага щом ти каже „Браво, стажант Старлинг“, няма да му отвърщаш „Удоволствието беше мое“, а вперваш очи в лицето му на каменен идол от Великденските острови и заявяваш: „Разчитам на вас лично да се погрижите да не ме рециклират заради отсъствия.“ Разбра ли какво ти казах?

— Мога да се явя допълнително на Кодекса — рече Старлинг, докато отваряше със зъби една шнола.

— Да, можеш, но ако не го вземеш поради липса на време за учене, втори поправителен няма. Ще изхвърчиш през задните стълби като умряло пиле. Признателността има къса памет, Кларис. Накарай

го да обещае — НИКАКВО РЕЦИКЛИРАНЕ. Бележките са ти добри — нека им го каже. Втори път няма да попадна на съквартирантка, която глади с такава скорост една минута преди часа.

Старлинг караше стария си Форд пинто с една миля под скоростта, при която колата започваше да вибрира. Мирисът на горещо автомобилно масло и мухъл, потракването под седалката, виенето на трансмисията — всичко това резонираше със спомена как се возеше в пикапчето на баща си заедно с несвъртащите се на място братя и сестра.

Сега обаче караше тя, караше нощем, имаше време да помисли. Страховете я настигаха, вече усещаше дъха им във врата си. Други, по-нови спомени ги изместиха.

Старлинг се страхуваше, че трупът на Катрин Бейкър Мартин може вече да е открит. Нищо чудно Бъфало Бил да се паникьоса, щом разбере кого е отвлякъл. Може да е убил вече Катрин и да е изхвърлил нейде тялото, с какавида в гърлото.

Може би Крофорд пристигаше с какавидата. Иначе защо ще я вика в Смитсоновия? От друга страна обаче, тази работа може да я свърши всеки федерален агент, дори някой куриер на ФБР. Пък и нали и нареди да си стегне багаж за два дни.

Разбираше, че Крофорд не може да седне да и обяснява по телефон, който нищо чудно да се подслушва, но неизвестността я влудяваше.

Откри по радиото станция, която предаваше нон-стоп само новини, и изтърпя цялата прогноза за времето. Когато започнаха новините, не чу нищо ново. Историята от Мемфис беше повторение на новините от седем часа. Дъщерята на Сенатор Мартин била изчезнала. Блузата и била намерена с разпран гръб в стила на Бъфало Бил. Очевидци на отвлечането нямало. Убитата, намерена в Западна Вирджиния, все още не е идентифицирана.

Западна Вирджиния. Сред спомените на Кларис Старлинг за погребалния дом в Потър имаше нещо тежко, но ценно. Нещо трайно, което светеше съвсем отделно от мрачните разкрития. Нещо, което да съхрани в себе си. Целенасочено си го припомни в този момент и осъзна, че може да го стисне в юмрук като талисман. В погребалния дом в Потър, застанала до мивката, тя бе почерпила сила от един

източник, който едновременно я изненада и и достави удоволствие — споменът за нейната майка.

Паркира пинтото в подземния гараж на ФБР на Десета улица и Пенсилвания Авеню. На тротоара се бяха инсталирали два телевизионни екипа и репортерите, осветени от прожектори, имаха прекалено издокаран вид. Те монотонно повтаряха новината на фона на сградата, кръстена на Дж. Едгар Хувър. Старлинг заобиколи прожекторите и извървя пеша двете преки до Националния музей по естествена история.

Високо в старата сграда светеха два прозореца. На извитата като подкова алея имаше паркирано микробусче на Балтиморската полиция. Джеф, шофьорът на Крофорд, чакаше зад кормилото на нова кола точно зад него. Щом зърна Старлинг, каза нещо в портативния радиопредавател, който стискаше в шепа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пазачът на музея отново отведе Кларис Старлинг на второто ниво над гигантския препариран слон. Вратата на асансьора се отвори и в просторния полутъмен коридор я чакаше Крофорд — сам, с ръце в джобовете на шлифера.

— Добър вечер, Старлинг.

— Здравейте.

Крофорд каза през рамото и на пазача:

— Оттук нататък сами ще се оправим, благодаря.

Двамата тръгнаха по коридора с наредените в шкафове антропологични образци. Някои от лампите светеха, но не бяха много. Докато вървяха в крак, замислени, тя изведнъж усети, че на Крофорд му се иска да постави ръка на рамото и, и би го направил, ако му беше възможно.

Чакаше го да каже нещо. Накрая Кларис спря, пхна и тя ръце в джобовете и застана с лице към него посред мълчанието на човешките кости.

Крофорд облегна глава на единия от шкафовете и дълбоко пое въздух през носа.

— Катрин Мартин по всяка вероятност е все още жива — рече.

Старлинг кимна и остана със сведена глава. Може би щеше да му е по-лесно да говори, ако не го гледа. Беше спокоен, но обладан от нещо. Кларис си зададе въпроса дали не е умряла жена му. Или му бе повлияло присъствието на смазаната от мъка майка на Катрин, с която бе прекарал деня.

— В Мемфис почти нищо не можахме да научим. Доколкото разбирам, отвличането е станало на паркинга. Никой нищо не е видял. Влязла в апартамента си и сетне неизвестно защо пак излязла. Не е имала намерение да се бави — оставила вратата полуотворена и натиснала копчето на ключалката, за да не се захлопне зад гърба и. Ключовете и бяха върху телевизора. Вътре нищо не е пипано. Не е била в апартамента дълго време. Дори не е стигнала до телефонния

секретар в спалнята. Лампичката за запис още светела, когато приятелят и се обадил в полицията. Крофорд разсеяно бръкна в едно отворено чекмедже с кости и бързо дръпна ръката си.

— Така че сега е в ръцете му, Старлинг. Телевизионните компании обещаха да не започнат да броят дните във вечерните си новини — според доктор Блум това само ще го тласка към действие. Но някои от жълтите вестници, така или иначе, ще раздуят историята.

При едно от предишните отвличания намериха дреха, разпрана на гърба, и успяха да установят самоличността на жертвата, докато Бъфало Бил още я държеше жива. Кларис си спомни ограденото с черна рамка броене на дните, което се появяваше на първа страница на жълтите издания. То достигна осемнайсет дни преди тялото да изплува от реката.

— Така че Катрин Бейкър Мартин си чака реда при Бил, Старлинг, а ние разполагаме най-много с една седмица. Според Блум периодът му се скъсява.

Тази реч бе необичайно дълга за Крофорд. Старлинг го изчака да стигне до същността и той го стори:

— Този път обаче, Старлинг, може и да ни провърви. Тя вдигна очи изпълнена с надежда, нащрек.

— Намерихме второ насекомо. Твоите приятели Пилчър и онзи... другият.

— Роудън.

— В момента работят по него.

— Къде го открихте? В Синсинати? Момичето в хладилната камера?

— Не, ела да ти покажа. Да видим какво мислиш по въпроса.

— Ентомологията е в другия край, сър.

— Знам.

Завиха зад ъгъла към вратата на антропологичния отдел. През опушеното стъкло проникваха светлина и гласове. Тя влезе вътре.

Трима мъже в бели лабораторни престилки се трудеха над някаква маса в центъра на стаята, под ярка като прожектор светлина. Старлинг не виждаше какво правят. Джери Бъроус от отдела на Крофорд по поведенческа психология надничаше през раменете им и пишеше нещо в бележника си. Стаята бе изпълнена с позната миризма. Единият от мъжете в бяло отиде да сложи нещо върху умивалника и тя

можа да види какво правят. Върху поднос от неръждаема стомана лежеше „Клаус“ — главата, която тя откри в складовете на Сплит Сити.

— Клаус имаше насекомо в гърлото — поясни Крофорд. — Чакай малко, Старлинг. Джери, имаш ли връзка с централата?

Бъроус диктуваше нещо от бележника си по телефона, но като го чу закри с ръка микрофона.

— Да, Джек. Търсят кой е Клаус.

Крофорд взе слушалката от ръката му.

— Боби, не изчаквай връзка с Интерпол. Още сега, веднага, изпрати снимки по факса, заедно с медицинската справка. Скандинавските страни, Германия, Холандия. Не пропускай да кажеш, че Клаус може да е моряк от търговския флот, зарязал кораба си. Спомени, че техните здравни служби може да пазят някъде сведения за счупването на лицевата му кост. Изпрати и двете зъбни схеми. — Той върна слушалката на Бъроус. — Къде са ти нещата, Старлинг?

— Долу, в стаята на пазача.

— „Джонс Хопкинс“ откри насекомото — поясни Крофорд, докато чакаха асансьора. — Изследваха главата по молба на балтиморската полиция. Беше в гърлото — също като при момичето от Западна Вирджиния.

— Също като Западна Вирджиния — повтори Кларис.

— Идеята беше твоя. „Джонс Хопкинс“^[1] го откри тази вечер в седем. Окръжният прокурор на Балтимор ми се обади в самолета. Изпратиха цялата глава, както е, за да можем да видим всичко на място. Искаха също така мнението на доктор Ейнджъл за възрастта на Клаус и колко годишен е бил, когато е счупил лицевата си кост. И те като нас се допитват до Смитсоновия.

— Чакайте малко да го побера в главата си. Значи според вас Бъфало Бил е убил Клаус? Преди години?

— Пресилено ли ти се вижда като предположение... като съвпадение?

— Сега в момента — да.

— Помисли тогава.

— Доктор Лектър ми каза къде да открия Клаус и че неговият пациент Бенджамин Распай е убиецът на Клаус, поне така твърдял. Но според Лектър става дума за случайна еротична асфиксия.

— Значи според вас доктор Лектър знае точно как е умрял Клаус, че не е убит от Распай и не става дума за еротична асфиксия?

— Клаус има насекомо в гърлото, момичето от Западна Вирджиния също имаше насекомо в гърлото. Друг подобен случай не съм срещал. Нито съм чел, нито съм чул за такова нещо. Ти как смяташ?

— Казахте ми да си стегна багаж за два дни. Искате да отида при доктор Лектър и да го питам, нали?

— Ти си единствената, с която той разговаря, Старлинг. — И с много тъжен вид додаде: — Предполагам, че си съгласна.

Кларис кимна.

— Ще говорим на път за болницата.

[1] Прочута болница и университет в Балтимор, със световноизвестна катедра по медицина. Университетът и болницата са основани със седемте милиона долара, завещани от финансиста Джонс Хопкинс (1795–1873). — Б. пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Преди да го заловим заради убийствата, Доктор Лектър години наред беше психотерапевт с голяма клиентела — поясни Крофорд. — Правеше психиатрични портрети на престъпници по поръчка на съдилищата в Мериленд и Вирджиния, а и за други на източното крайбрежие. През ръцете му са минали много престъпни умове с увредени психики. Кой знае колко от тях е оставил да се разхождат на свобода просто за да се позабавлява? Това е единият от начините да има представа кой, кого, кога и защо е убил. Освен това е познавал Распай не само като пациент. Ходели са си на гости, а по време на терапевтични сеанси Распай е споделял всичко с него. Нищо чудно да му е казал кой е убиецът на Клаус.

Крофорд, и Старлинг седяха един срещу друг на въртящи се столове в микробуса на ФБР, който се носеше по деветдесет и пета магистрала към Балтимор, отдалечен на шейсет километра от Вашингтон. Караше Джеф и явно му бе наредено да натиска педала на газта до дупка.

— Лектър ми предложи помощта си, но аз отказах да имам нещо общо с него. Ял съм вече попарата на тази негова помощ. Нищо полезно не научихме, а заради него Уил Греъм ще изживее живота си обезобразен. Направи го ей така — да се позабавлява. Но аз не мога да пренебрегна насекомите в гърлата на Клаус и на момичето в Западна Вирджиния. Алан Блум за пръв път се натъква на подобно изпълнение. Също и аз. Ти да си се сблъсквала с такова нещо, Старлинг? Все пак си чела по-нова литература.

— Никога. Чела съм за други предмети, но за насекомо — никога.

— Първо, ще тръгнем от предположението, че доктор Лектър действително знае нещо конкретно. Второ, ще помним, че единствената му цел е да се забавлява. Никога не забравяй това. Трябва той да пожелае Бъфало Бил да бъде заловен, докато Катрин Мартин е още жива. Така че всички изгледи да се забавлява, всички облаги

трябва да са насочени натам. Ние няма с какво да го заплашим — вече е лишен от тоалетната си седалка и книгите. Играем начисто.

— Ами ако просто му разкажем какво е положението и му предложим нещо — например килия с изглед към природата? Той го поиска, когато предложи помощта си.

— Предложил е да помогне, Старлинг, а не да информира полицията. Да ни информира означава да го лишим от възможността да се фука. Виждам, че изпитваш съмнения. Привърженичка си на правдата. Чуй какво ще ти кажа. Лектър за никъде не бърза. Той следи събитията като бейзболен мач. Ако поискаме от него информация, само ще започне да бави топката. Няма веднага да ни я подаде.

— Дори ако бъде възнаграден? Нещо, което няма да получи, ако Катрин Мартин умре.

— Да предположим, че му кажем: знаем, че разполагате с информация, и искаме да я споделите с нас. За него ще е най-забавно да започне да бави топката, да се прави, че се напъва да си спомни, и така седмица след седмица, като само подхранва надеждите на сенатор Мартин и остави Катрин да умре. Сетне ще продължи да тормози по този начин следващата майка и тази след нея, като все ще е на ръба да си спомни нещо. Това за него е далеч по-привлекателно от килия с изглед. Та той заради това живее! Това е неговата храна. Не съм убеден, Старлинг, че човек поумнява с годините, но поне се научава да избягва някои грешки...

— Значи според вас доктор Лектър трябва да е убеден, че го търсим единствено за теоретични съвети.

— Точно така.

— Защо още първия път не ме изпратихте при него с тази заръка?

— Мога да ти кажа само онова, което ми е разрешено. Един ден и ти ще работиш в рамките на пълномощията си.

— Значи да не споменавам нищо за насекомото в гърлото на Клаус, да не търся връзка между Клаус и Бъфало Бил?

— Точно така. Отиваш пак при него, защото си била силно впечатлена от начина, по който е предсказал как Бъфало Бил ще започне да скалпира жертвите си. За мен се знае, че съм отказал неговата помощ. Същото се отнася и за Алан Блум. Но съм те оставил да действуваш с учебна цел. Можеш да му предложиш облаги, каквито

само човек, облечен във властта на сенатор Мартин, е в състояние да изпълни. Той трябва да повярва, че е необходимо да побърза, защото предложението ще е невалидно, ако Катрин умре. Ако това се случи, майка и ще изгуби всякакъв интерес към него. Така че, ако той не успее, то ще е само защото не е нито достатъчно умен, нито разполага с нужните сведения — а не, защото напук е укрил информация.

— Сенатор Мартин ще загуби ли наистина интерес?

— По-добре да си в състояние да заявиш под клетва в съда, че никога не си знаела отговора на този въпрос.

— Ясно.

Значи сенатор Мартин не е известна. За това се иска доста смелост. Крофорд явно се бои от намеса в работата му, страхува се да не би тя да направи грешката да се моли на доктор Лектър.

— Наистина ли ти е ясно?

— Да. По какъв начин ще може да е хем достатъчно конкретен, за да ни насочи към Бъфало Бил, хем да не се издаде, че знае? Как ще го стори само с теория и проникателност?

— Не знам, Старлинг. Имал е достатъчно време да го обмисли. Изчака цели шест жертви.

Телефонът в микробуса избръмча и замига — първото от серията обаждания, поръчани от Крофорд чрез централата на ФБР.

През следващите двайсет минути той разговаря с полицейски служители, които познаваше лично, от холандската държавна полиция и кралската гвардия, с един офицер от шведската техническа полиция, обучавал се в Куонтико, със свой приятел, помощник-началник в датската правителствена полиция, и изненада Старлинг, като премина на френски с нощния дежурен в белгийската криминална полиция. Всеки път подчертаваше необходимостта от бързи действия за установяването на самоличността на Клаус и неговото обкръжение. Тези институции вече разполагаха с официалното искане, пуснато по телекса на Интерпол, но задействването на старите връзки на Крофорд означаваше, че телексът няма да виси с часове на апарата.

Старлинг разбра защо Крофорд се беше спрял на този микробус — той беше оборудван с последните новости в комуникационната техника, но все пак по-лесно щеше да му е от кабинета. Тук бе принуден да жонглира с бележниците си върху миниатюрен плот със слаба светлина, а при всяка неравност на пътя двамата подскачаха до

тавана. Старлинг нямаше голям опит, но все пак и беше ясно, че е крайно необичайно за началник на отдел да се друсва в микробус и да търчи по задачи. Спокойно можеше да я инструктира по радиотелефона. Но се радваше, че е предпочел да го стори лично.

Тя имаше чувството, че спокойствието и относителната тишина, в микробуса, както и времето, с което разполагаха, са купени на висока цена. Убеди се в това, като слушаше Крофорд. В момента разговаряше с Директора на ФБР, който си беше у дома:

— Не, никакви подслушвателни устройства. Томи, това е моя препоръка и аз държа на нея. Не желая да ходи там омотана в жици. Доктор Блум е на същото мнение. Той в момента е на чикагското летище и не може да излети поради мъгла. Ще пристигне, щом се проясни. Дадено!

После води лаконичен разговор с нощната медицинска сестра в дома си. Когато свърши, седя около минута, загледан през еднопосочния прозорец на микробуса, уловил с един пръст очилата си в скута, с безизразно лице, осветявано от фаровете на насрещните коли. Сетне си сложи очилата и се обърна към нея:

— Дават ни Лектър само за три дни. Ако нищо не изкопчим, балтиморската полиция ще го изпоти от разпити, докато съдът не им забрани.

— Разпитите нищо не са допринесли предишния път. Пък и Лектър трудно се изпотява.

— Какво изкопчиха миналия път — книжно пиле, ако, не се лъжа?

— Да.

Смачканото пиле-оригами беше все още в чантата на Старлинг. Тя го извади, пооправи го и му натисна няколко пъти опашката, за да демонстрира на Крофорд как кълве.

— Не мога да виня балтиморските ченгета. Той е техен затворник. Ако Катрин изплува от някоя река, ще трябва да са в състояние да обяснят на майка и че са опитали всичко възможно.

— Как е сенатор Мартин?

— Готова е да ни сътрудничи, но е крайно разстроена. Умна, но своенравна жена, Старлинг. Сигурно ще ти хареса.

— Ще мълчат ли Джонс Хопкинс и балтиморската полиция за насекомото в гърлото на Клаус? Ще успеем ли да опазим този факт от

вестниците?

— Поне още три-дни.

— Няма да е лесно.

— Не можем да се доверим на Фредерик Чилтън или на кой да е в психиатричната болница — каза Крофорд. — Разбере ли Чилтън, цял свят ще научи. Ние сме длъжни да го известим за твоето отиване, но тук просто правим услуга на балтиморския отдел „Убийства“, които се опитват да приключат случая Клаус. Няма нищо общо с Бъфало Бил.

— Защо отивам при него толкова късно през нощта?

— Това, е единственото време, което мога да ти предоставя. Историята с насекомото в Западна Вирджиния ще лъсне в сутрешните вестници. Изплю я съдебният лекар в Синсинати, тъй че вече не е тайна. Можеш да я споделиш с Лектър, пък и в края на краищата това е без значение — важното е да не разбере, че сме намерили буба и в гърлото на Клаус.

— С какво ще го подкупвам?

— Тъкмо това се опитвам да уточня — каза Крофорд и пак грабна слушалката.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Банята беше просторна, цялата в бели плочки и изящна италианска арматура, която изпъкваше на фона на специално оголените стари тухли. Светлината проникваше през капандури в тавана. Елегантната тоалетка с огромно огледало и множество чекмеджета бе оградена със стайни растения и отрупана с козметика. Огледалата бяха замъглени от пара. Откъм душа се дочуваше тананикане в гама, твърде висока за странния неземеен глас. Песента бе „Ще ти платя за твоя боклук“ на Фатс Уолър от мюзикъла „Не се държа зле“. От време на време тананикането прерастваше в песен:

*Струнай своите вестници стаари,
високо над всичките сгради,
да да да да да да да да да да...*

Всеки път, като чуеше думите, едно кученце започваше да стърже с нокти по вратата на банята.

Под душа беше Джейм Гъм, трийсет и четири годишен, висок метър и осемдесет и два сантиметра, тежащ 97 килограма, с кестенява коса, сини очи, без отличителни белези. Името си произнасяше като Джеймс, само че без „с“ накрая. Много държеше на това пропуснатото „с“.

След първото изплакване Гъм се намаза с френски балсам — втриваше го с ръце в гърдите и бедрата и със специална гъба в онези места, които не обичаше да докосва. Краката му бяха пообрасли с косми, но реши, че засега няма, да ги чисти.

Гъм се бърса до порозовяване и се намаза с омекотител за кожа. Голямото огледало, в което можеше да се види в цял ръст, бе закрито със завеса, провесена от релса. Като се докосваше само с гъбата, той прибра пениса и тестисите си назад и навътре между краката. Чак тогава разтвори завесата и застана пред огледалото, като изнесе

прелъстително единия си крак напред — въпреки острата болка, която прониза половите му органи. Отново пропя:

*Направи нещо за мен, скъпи,
направи го бързо...*

Използваше най-високите тонове на дълбокия си по природа глас и искрено му се струваше, че вече звучи далеч по-добре. Хормоните, които вземаше — първо премарин, после диетилстилбестрол, не бяха изтънили гласа му, но поразредиха космите по напъпилите му гърди. Електролизата се беше справила с брадата му, но въпреки това не приличаше на жена, а на мъж, готов да използва в бой нокти, юмруци и ритници. Трудно би могло да се прецени при едно краткотрайно познанство дали държанието му е искрен, но нескопосан опит да се прави на хомосексуален, или е наситена с омраза подигравка. А единствените познанства на Джейм Гъм бяха много краткотрайни.

— Какво ще сториш ти за мееен? — пропя отново и кучето пак започна да дращи по вратата.

Гъм си облече хавлията и пусна кучето в банята. Вдигна на ръце пуделчето с цвят на пенливо шампанско и го целуна по тлъстото гръбче.

— Гладничка ли си ми, Съкровище? Аз също. Прехвърли го в другата ръка, за да може да отвори вратата. То се заизвива — искаше да го пуснат на пода.

— Чакай, миличка. — Със свободната си ръка вдигна от пода до леглото една карабина „Мини-14“ и я сложи върху възглавницата. — Ей, сега. Сега, сега, сега. Ще вечеряме след една минутка.

Пусна кученцето на пода, докато си намери нощницата. То нетърпеливо изприпка след него надолу по стълбите в кухнята.

Джейм Гъм извади от микровълновата фурна три подноса с готови вечери — два комплекта „Гладен мъж“ за себе си и един „Диетична кухня“ за пуделчето.

Пуделът лакомо излапа всичко освен зеленчуците. В двата подноса на Джейм Гъм останаха само оглозганите кости.

Изведе кучето през задната врата и като прихвана зиморничаво полите на хавлията, го загледа как клечи, осветено от тясната ивица

светлина, проникваща през вратата.

— Не си се изаакала. Добре, добре — няма да гледам. — Но все пак надничаше игриво през пръсти. — Браво, малката ми, ти си същинска дама! Хайде, ела да си лягаме.

Господин Гъм много обичаше да си ляга. Правеше го по няколко пъти на нощ. Обичаше и да става, да поседи в някоя от многобройните стаи на къщата си, без да светва лампата, или да поработи през нощта, докато хрумналата идея още пари съзнанието му.

Понечи да загаси лампата в кухнята, но се поколеба, сви замислено устни и се загледа в остатъците от вечерята. Вдигна трите подноса и избърса масата.

Щракна ключа на горната площадка на стълбището и светна в мазето. Тръгна надолу с трите подноса в ръка. Кученцето започна да скимти в кухнята и откряна с нос вратата.

— Добре, глупаво паленце. — Вдигна го с една ръка и го понесе надолу. То се заизвива, душеше подносите в другата му ръка. — Не, не може. Достатъчно си яла.

Остави го на пода и то го следваше по петите из лъкатушещото мазе на няколко нива.

Точно под кухнята в една от стаите имаше отдавна, пресъхнал кладенец. Неговата надземна част, зидана от камъни и осъвременена с циментова замазка, се издигаше на половин метър над покрития с пясък под. Поставеният още при прокопаването дървен капак, достатъчно тежък, за да не може да бъде повдигнат от дете, все още си беше на мястото. В него имаше изрязан отвор за спускане на кофа. Капакът бе вдигнат и Джейм Гъм изпразни в кладенеца трите подноса.

Кокалите и зеленчуковите огризки изчезнаха в непрогледността. Кученцето се изправи на задни крака и започна да се „моли“.

— Няма, моето момиче, всичко отиде. А ти и без това си затлъстяла.

И се заизкачва нагоре по стълбите, като дразнеше шепнешком кученцето:

— Дебелана! Дебелана!

С нищо не показва дали е чул писъка, отекнал от черната дупка — все още силен, все още вик на запазило разума си човешко същество:

— МОЛЯ ВЙИИ!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кларис Старлинг влезе в балтиморската болница за душевноболни престъпници малко след десет часа вечерта. Беше сама. Надяваше се доктор Чилтън да го няма, но той я чакаше в кабинета си.

Чилтън беше с елегантно спортно карирано сако с английска кройка. Двете цепки на гърба и широките поли малко напомняха за женска рокля, поне така и се стори. О, Господи, примоли се тя, дано не се е издокарал заради мен!

Пред бюрото му нямаше нищо освен обичайния стол с права облегалка, завинтен за пода. Кларис застана до него, докато чакаше да се поздравяват учтиво. От наредените в специална поставка лули я лъхна на стар, престоаял никотин.

Доктор Чилтън спря да разглежда колекцията си от локомотивчета и се обърна към нея:

— Желаете ли чаша кафе?

— Не, благодаря. Много се извинявам, че ви безпокоя толкова късно вечерта.

— Все още ли се надявате да научите нещо за отрязаната глава?

— Да. От канцеларията на областния прокурор тук в Балтимор ми казаха, че са се разбрали с вас, докторе.

— О, да. Ние работим в тясно сътрудничество с местните власти, госпожице Старлинг. Между другото статия ли пишете на тази тема или дисертация?

— Не, нищо не пиша.

— Изобщо публикували ли сте нещо в специализираните издания?

— Не, никога. Просто от кабинета на главния прокурор ме помолиха да услужа на балтиморския отдел „Убийства“. Все пак им тръснахме едно неразкрито убийство и е редно да им окажем някакво съдействие.

Отвращението, което изпитваше към Чилтън, я караше да лъже умело и без угризения на съвестта.

— По вас има ли апарати за подслушване и запис, госпожице Старлинг?

— Какво?

— Питам дали са ви монтирали микрофон, за да записва думите на доктор Лектър.

— Не.

Доктор Чилтън извади от бюрото си миниатюрен касетофон и пъхна вътре касета.

— Тогава сложете това в чантичката си. После ще сваля записа и ще ви изпратя един екземпляр. Ще можете да разширите записките си.

— Не, доктор Чилтън, не мога да го направя.

— Защо? Балтиморската полиция откога ме моли да анализирам всичко, което Лектър може да каже по повод на Клаус.

Гледай да се сработиш с Чилтън, ако можеш, беше я посъветвал Крофорд. Винаги можем да го притиснем с прокурорско нареждане, но Лектър незабавно ще надуши. За него Чилтън е прозрачен като целофан.

— Главният прокурор е на мнение, че преди това е редно да опитаме друг, неофициален подход. Ако запиша думите на доктор Лектър без негово знание и той научи за това, свършено е със съвместната ни работа. Сигурна съм, че ме разбирате.

— Откъде пък ще научи?

Ще прочете във вестника заедно с всичко останало, което изкопчиш, шибан идиот такъв! Но тя премълча.

— Ако науча нещо по въпроса и делото стигне до съд, вие пръв ще прочетете материала и съм убедена, че ще ви повикат за свидетел експерт. Но засега просто се опитваме да го разприказваме.

— Знаете ли защо той изобщо разговаря с вас, госпожице Старлинг?

— Не, доктор Чилтън.

Той огледа всички дипломи и удостоверения, окачени в рамки на стената зад бюрото, и бавно се извърна към Старлинг:

— Убедена ли сте, че знаете какво вършите?

— Разбира се.

Краката на Кларис трепереха от цялото това усилие. Не искаше да влиза в пререкания с Чилтън. Трябваше да запази сили за срещата си с Лектър.

— Това, което всъщност правите е следното: нахълтвате в моята болница, за да водите разговор, с мой пациент, и отказвате да споделите с мен получената информация.

— Действувам според указанията, които съм получила, доктор Чилтън. Ето ви дежурния номер на Главната прокуратура, така че или им се оплачете, или ме оставете да си върша работата.

— Аз не съм ви някакъв ключар, госпожице. Няма да търча напред-назад по нощите, за да отключвам и заключвам вратите на тоз или онзи. Имах билет за „Феерия върху лед“.

Той усети, че се изпусна — само един билет. В този миг Старлинг прозря какво представлява всъщност животът му. И той го усети.

Тя видя полупразния му хладилник, трохите върху подноса, където е претоплил в микровълновата фурна замразената вечеря. Видя недокоснатите с месеци купища дрехи, чакащи да ги отмести, и усети болката от целия му жълтозъбоусмихнат, лъхащ на сен-сен самотен живот, и с бързината на щракнат автоматичен нож си даде сметка, че не бива да го щади, не бива да казва нищо, не бива да извърща поглед. Впери очи в неговите и с едва забележимо накланяне на главата му даде да разбере, че всичко и е ясно. Знаеше, че той повече няма да е в състояние да продължи този разговор.

Чилтън я отпрати с един санитар на име Алонсо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато вървеше с Алонсо към последните килии, Старлинг успя да изключи от съзнанието си обгръщащите я писъци и трясъци, макар да усещаше как те карат въздуха да вибрира по кожата и. Усещаше нарастващо напрежение, сякаш се спускаше все по-надълбоко в бездънна вода, надолу и надолу.

Близостта на лудите, мисълта за Катрин Мартин, вързана и насаме с един от тях, душещ край нея и потупващ джобовете си с инструментите, вдъхна на Старлинг сили за работата, която и предстоеше. Ала и бе необходимо нещо повече от решителност. Трябваше да бъде спокойна и точна като най-остър инструмент. Да бъде търпелива, когато най-много трябваше да бърза. Ако доктор Лектър знаеше отговора, тя трябваше да го открие сред дебрите на неговото мрачно съзнание.

В мислите и Катрин Бейкър Мартин беше онова момиченце от филма по телевизията — детето върху яхтата.

Алонсо натисна звънеца на последната тежка врата. После я остави на грижите на Барни, едрият санитар, който им отвори, а когато се обърна, тя го видя как се прекръства.

— Добре дошли пак при нас — каза санитарят, докато заключваше и дърпаше резетата зад сърба и.

— Здравей, Барни.

Барни беше подпъхнал огромен показалец в книга с меки корици, за да не изгуби мястото, докъдето бе стигнал. Беше „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин. Старлинг бе твърдо решена да отбелязва всичко.

— Как го искате осветлението? — попита той.

Проходът между килиите тънеше в полумрак. В дъното тя съзря ярка светлина от последната килия, отразена върху пода на коридора.

— Доктор Лектър е буден.

— Нощем винаги будува дори когато лампите не светят.

— Остави ги така.

— Движете се по средата и не докосвайте решетките, нали знаете?

— Бих искала да изгасиш онзи телевизор.

Телевизорът беше преместен. Сега се намираше най в дъното, с екран към средата на коридора. Някои от затворниците можеха да го гледат, ако долепят лице до решетките.

— Разбира се. Спрете звука, но оставете образа. Някои от тях обичат да го гледат. Столът, е на същото място, ако ви потрябва.

Старлинг тръгна сама по мрачния коридор. Не поглеждаше към килиите от двете страни. Струваше и се, че стъпките и отекват гръмко. Единствените други звуци бяха сочното хъркане от една, може би две килии, кротък кикот от трета.

Килията на покойния Мигс имаше нов обитател. Видя дълги крака, изпънати на пода, глава, облегната на решетките. Хвърли един поглед, докато минаваше. На пода наред купища нарязана хартия седеше мъж. Лицето му беше безизразно. Телевизорът се отразяваше в очите му, от ъгълчето на устата към рамото се точеше тънка слюнка.

Не искаше да надзърта в килията на доктор Лектър, преди той да я забележи. Подмина я, усещайки сърбеж между лопатките, и изключи звука на телевизора.

Доктор Лектър беше по бяла затворническа пижама в бялата си килия. Единствените цветове вътре бяха косата, очите и червената му уста на едно лице, невидяло слънце тъй дълго, че се сливаше с околната белота, а чертите му сякаш висяха във въздуха над яката на пижамата. Седеше зад масата, изолиран с найлоновата мрежа, която го делеше от решетките. Рисуваше върху опаковъчна хартия, а за модел използваше собствената си ръка. Докато Кларис го гледаше, той извъртя ръката си, сви и напрегна пръстите до краен предел. С кутрето си размазваше контурите от въглена.

Кларис се приближи още малко до решетките и той вдигна поглед. Тя видя как всяка сенчица в килията се втурна към очите му.

— Добър вечер, доктор Лектър.

Появи се върхът на езика му, също тъй червен, докосна горната устна точно в центъра и отново се прибра.

— Кларис!

Тя дочу лекото метално стържене в гласа му и се запита откога ли не го е използвал. Няколко пулса мълчание...

— Много е късно, а утре те чака училище.

— Сега съм на вечерно училище — отвърна Старлинг и съжали, че гласът и не звучи по-силно. — Вчера бях в Западна Вирджиния...

— Наранила ли си се?

— Не. Аз...

— Сложила си си лейкопласт.

Тя си спомни.

— Тази сутрин се одрасках в стената на басейна, докато плувах.

— Лейкопластът не се виждаше — беше на прасеца и, под панталона. Трябва да го е подушил. — Вчера бях в Западна Вирджиния. Намерили са последната жертва на Бъфало Бил.

— Не бих я нарекъл последната.

— Предпоследната.

— Точно така.

— Беше скалпирана, както вие предрекохте.

— Имащ ли нещо против, ако продължа да рисувам, докато си говорим?

— Не, моля ви.

— Ти видя ли трупа?

— Да.

— А предишни негови жертви?

— Не. Само снимки.

— Как се почувствува?

— Отначало се стреснах. После вече бях прекалено заета.

— А след това?

— Бях потресена.

— А беше ли в състояние да функционираш нормално?

— Да, напълно.

— Джак Крофорд ли те изпрати? Или продължава лично да ходи на оглед?

— И той беше там.

— Направи ми една дребна услуга, Кларис. Би ли отпуснала глава, сякаш си задрямала? Още малко. Благодаря. Така е добре. Седни, ако желаеш. Предаде ли думите ми на Джак Крофорд? Това, което ти казах, преди да я намерят?

— Да. Той не им обърна особено внимание.

— А след като видя трупа в Западна Вирджиния?

— Разговаря с главния си консултант от Университета в...

— Алан Блум.

— Да. Доктор Блум каза, че Бъфало Бил се нагажда към образа, създаден от пресата, а вестниците отдавна правят догадки дали няма да започне да скалпира жертвите си. Доктор Блум твърди, че всеки е можел да предскаже какво ще последва.

— А самият доктор Блум беше ли го предвидил?

— Според него — да.

— Предвидил го, но с никого не го споделил. Ясно. А ти как смяташ, Кларис?

— Не знам какво да мисля.

— Учила си психология и съдебна медицина. Какви изводи правиш?

— Засега почти никакви.

— Какво ти казват тези две дисциплини за Бъфало Бил?

— Според книгите той е садист.

— Животът е твърде хлъзгав, за да се ръководи от книги, Кларис. Гневът се бърка с похотта, кожната туберкулоза с уртикария. Книгата на доктор Блум ли имаш предвид?

— Да.

— Проверила си какво пише в нея за мен, нали?

— Да.

— Как ме описва?

— Като чист социопат.

— Би ли казала, че доктор Блум е винаги прав?

— Засега не изказвам мнение.

Усмивката на доктор Лектър оголи ситните му бели зъби.

— На всяка крачка се сблъскваме с експерти, Кларис. Според доктор Чилтън, Сами — ей там, зад гърба ти — е хебефреничен шизоид, безвъзвратно изгубен в себе си. Настани го в килията на Мигс, защото според него Сами винаги се е сбогувал с реалността. Знаеш ли как свършват обикновено хебефрениците? Не се притеснявай, той няма да те чуе.

— Те най-трудно се поддават на лечение. Обикновено се оттеглят винаги в себе си и личността им се разпада.

Доктор Лектър извади нещо изпод листовете колбасарска хартия и го постави на плъзгащия се поднос. Старлинг го издърпа.

— Вчера Сами ми изпрати това заедно с вечерята — каза Лектър. Беше лист хартия, на който пишеше с креда:

ИСКЪМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ИСКЪМ ДА БЪДА С ИСУСА
ИСКЪМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ВОВЕКИ ВЕКОФ ДАЛЕЧ ОТТУКА
САМИ

Кларис погледна през дясното си рамо. Сами седеше с безизразно лице, облегнат на стената на килията си, подпрям глава на решетката.

— Би ли го прочела на глас? Той няма да те чуе. Тя зачете:

— „Искъм да съм...“

— Не, трябва да се чете много по-изразително, по-артистично, с жар.

— Разбирам — каза Кларис и пхна листа обратно в подноса.

— Нищо не разбираш. — Доктор Лектър скочи на крака, а гъвкавото му тяло изведнъж се превиде гротескно, като на гном. Той започна да скандира четиристишието гръмко и ритмично, като пляскаше в такт с ръце: — „Искъм да съм със Христа...“ Внезапно зад гърба и гръмна гласът на Сами, стряскащ като леопардова кашлица, по-гръмогласен от креслива маймуна. Беше се изправил и удряше лице в решетките, виолетово-морав и напрегнат, жилите на врата му изпънати до краен предел.

ИСКЪМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ИСКЪМ ДА БЪДА С ИСУСА...

После също тъй неочаквано млъкна. Старлинг откри, че е станала на крака, а сгъваемият и стол се е прекатурил назад. Листовете се бяха разпилели от скута и.

— Моля те — каза доктор Лектър, като сочеше стола и учтиво я канеше да седне, отново грациозен като балетист. Отпусна се гъвкаво в

стола си и подпря брадичка в шепа. — Нищо не разбираш — повтори. — Сами е дълбоко религиозен. Той е просто крайно разочарован, че Христос се бави. Разрешаваш ли ми да кажа на Кларис защо си тук, Сами?

Сами сграбчи долната част на лицето си.

— Моля те, Сами — настоя Лектър.

— Добре — произнесе Сами през пръсти.

— Сами сложил главата на майка си в кутията за волни пожертвования в баптистката църква в Трун. Тъкмо били изпели химна „Дай най-доброто, което имаш, на нашия Спасител“, а той нямал нищо по-любимо от нея. — После Лектър каза през рамо: — Благодаря ти, Сами, всичко е наред. Гледай телевизия.

Дългият мъж се отпусна на пода, опря глава на решетките, съвсем както преди, а телевизионният образ се събра в зениците му. Лицето му бе набраздено от сълзи.

— Опитай сега да решиш неговия проблем, а сетне аз ще помисля върху твоя. Той не ни слуша.

Старлинг се удържаше само с върховно усилие на волята.

— Стихът се променя от „съм със Христа“ на „да бъда с Исуса“. Последователността е разумна — бъда, съм...

— Да. Линейна прогресия. Аз лично съм особено доволен от факта, че той знае — Христос и Исус са едно и също. Това е напредък. Идеята за единен Бог, който е същевременно, Троица, трудно се побира в съзнанието — особено на Сами, който не е наясно колко души има в самия него.

— Той прави връзка, макар и неосъзната, между собственото си поведение и своите цели, а това вече е структурирано мислене — продължи Старлинг. — Личи си и в опита да римува. Струва ми се, че според вас той е кататоничен шизоид.

— Да. Усещаш ли мириса на потта му? Този специфичен мирис на пърчовина е всъщност транс-триметил-двухексеноична киселина. Ако си спомняш от учебниците, това е мирисът на шизофренията.

— Смятате ли, че би се поддал на лечение?

— Да, особено сега, когато излиза от ступорната си фаза. Виж как лъщят страните му!

— Доктор Лектър, защо казахте, че Бъфало Бил не е садист?

— Защото според пресата по труповите има следи от завързване на китките, но не и на глезените. Трупът в Западна Вирджиния имаше ли следи от въжета по глезените?

— Не.

— Кларис, одирането на кожата за удоволствие се извършва, когато жертвата е с главата надолу, за да се поддържа по-дълго време налягането на кръвта в главата и гърдите и обектът да бъде в съзнание. Това не ти ли е известно?

— Не.

— Когато се върнеш във Вашингтон, иди в Националната галерия и разгледай „Одирането на Марсий“^[1], от Тициан преди да са я върнали в Чехословакия. Страшно го бива Тициан в детайлите — обърни внимание на услужливия Пан, който му носи кофа с вода.

— Доктор Лектър, налице са някои изключителни обстоятелства и неочаквани възможности.

— За кого?

— За вас, ако успеем да спасим последната жертва. Видяхте ли сенатор Мартин по телевизията?

— Да, гледах новините.

— Какво мислите за нейното изявление?

— Заблудена, но безобидна. Някой зле я съветва.

— Тя е облечена в изключителна власт. И е крайно решителна.

— Казвай, каквото ще казваш.

— Имам предвид изключителната ви проникателност. Сенатор Мартин даде да се разбере, че ако ни помогнете да измъкнем Катрин Бейкър Мартин невредима, тя ще направи, каквото може, за да ви прехвърли във федерална институция и ако има килия с изглед, ще я получите. Може би също така ще се обръщат към вас с молба да преглеждате писмени психиатрични преценки за постъпващи пациенти... С други думи, нещо като работа, но със същите мерки за сигурност.

— Не го вярвам това, Кларис.

— А би трябвало.

— Не, на теб ти вярвам. Но има неща в човешкото поведение, които са ти също тъй непознати, както и правилното одиране на човешка кожа. Не намираш ли например, че ти си крайно необичаен вестоносец за един сенатор на Съединените щати?

— Изборът бе направен от вас, доктор Лектър. Вие се съгласихте да разговаряте с мен. Или ще предпочетете вече някой друг? А може би не сте в състояние да помогнете?

— Това е колкото нагло, толкова и невярно, Кларис. Аз просто съм убеден, че Джек Крофорд няма да допусне да получи каквато и да било компенсация... Бих могъл да ти предам нещо за сенатора, но аз работя само по един начин — доставката на стоката и заплащането да стават едновременно. Но може да се съгласиш да разменим по нещо — аз ще ти съобщя някакъв факт, а ти ще ми разкажеш нещо за себе си. Съгласна ли си?

— Нека чуя въпроса.

— Съгласна ли си? Да или не? Катрин чака. В момента може би чува как той точи ножа на бруса. Според теб тя какъв отговор би очаквала от теб?

— Да чуя въпроса.

— Кой е най-лошият ти спомен от детството?

Кларис пое дълбоко въздух.

— По-бързо! — подкани я доктор Лектър. — Не ме интересува най-добрата ти измислица.

— Смъртта на баща ми.

— Разкажи ми.

— Той беше градски шериф. Една нощ изненадал двама крадци, наркомани, на излизане от една аптека. Пушката му засякла и те го застреляли.

— Как така засякла?

— Била от старите „Ремингтон 870“. Докато излизал от покапа си, изглежда, я ударил във вратата и така засякла.

— На място ли е умрял?

— Не. Беше много силен. Издържа цял месец.

— Ти ходи ли да го видиш в болницата?

— Доктор Лектър... Да.

— Разкажи ми някоя подробност, която си запомнила от болницата.

Старлинг затвори очи.

— Дойде наша съседка — възрастна, самотна жена и му издекламира една поема. Сигурно само това е знаела. Готово. Направихме размяната.

— Така е. Ти беше много откровена, Кларис. Аз винаги различавам лъжата от истината. Трябва да си много интересна в личния си живот.

— Казахме — честна размяна.

— Момичето от Западна Вирджиния било ли е според теб привлекателно, докато е било живо?

— Добре се беше грижило за себе си.

— Не си губи времето с излишна деликатност.

— Беше доста едро.

— Пълно?

— Да.

— И застреляно в гърдите.

— Да.

— С плоски гърди, по всяка вероятност.

— За нейните размери — да.

— Но с широк ханш.

— Да.

— Друго?

— Официално не е съобщено още, но в гърлото и имаше напъхано насекомо.

— Пеперуда ли?

Дъхът и секна. Дано не е забелязал, помисли си.

— Нощна пеперуда. Кажете ми въз основа на какво направихте предположението?

— Кларис, ще ти кажа за какво е потрябвала Катрин Бейкър Мартин на Бъфало Бил и сетне ще си пожелаем лека нощ. Това ще е последната ми дума по силата на нашата уговорка. Можеш да съобщиш на сенатора какво той смята да прави с Катрин и тя, ако желае, да дойде при мен с някое по-интересно предложение... Или да изчака дъщеря и да изплува от някоя река, за да се убеди, че съм бил прав.

— За какво му трябва Катрин, доктор Лектър?

— За да си направи от нея жилетка с цици.

[1] Атина изобретила флейтата, но я захвърлила, защото надуването на бузите загрозявало божественото и лице. Сатирът Марсий я намерил, научил се да свири прелестно на нея и се осмелил

да предизвика Аполон на надсвирване. Аполон, то се знае, спечелил състезанието и за наказание одрал Марсий жив. — Б. пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Катрин Бейкър Мартин лежеше на дълбочина пет метра под пода на мазето. Тъмнината отекваше от дишането и, от ударите на нейното сърце. Понякога ужасът смразяваше съществуването и, друг път бе в състояние да мисли. Знаеше, че е отвлечена, но не и от кого. Знаеше, че не сънува — в пълния мрак чуваше шума на клепащите си, когато се отваряха и затваряха.

Сега се чувствуваше по-добре, отколкото когато дойде на себе си първия път. Ужасният световъртеж изчезна и вече знаеше, че въздухът ще и стигне. Можеше да различи кое е горе и кое долу, имаше усещане за положението на тялото си.

Боляха я рамото, бедрото и коляното, защото бяха притиснати о циментовия под, на който лежеше. Значи тази страна е долу. Горе беше грубата рогозка, под която се пъкна при последния интервал ослепителна светлина. Пулсирането в главата и отслабна и истински я боляха вече единствено пръстите на лявата ръка. Знаеше, че безименният е счупен.

Беше облечена в непознат за нея анцуг на баклавички. Беше чист и миришеше на препарат за омекотяване на тъкани. Подът също беше чист, с изключение на кокошите кокали и парченцата зеленчук, които нейният похитител и хвърли през дупката. Единствените други предмети бяха рогозката и пластмасовата кофа за тоалетни нужди, към чиято дръжка беше завързан канап. На пипане и заприлича на памучна кухненска връв. Водеше нагоре в мрака, докдето стигаше с ръка.

Катрин Мартин можеше да се движи свободно, само дето нямаше къде да отиде. Подът, на който лежеше, бе овален, приблизително два и половина на три метра, с малък отточен канал в средата. Това бе дъното на дълбока покрита яма. Гладките циментови стени бяха с лек наклон навътре.

Отгоре се разнесоха звуци — или може би беше собственото и сърце? Не, съвсем ясно се чуваха звуци. Дупката, в която я държаха, се намираще точно под кухнята. Сега по пода над нея отекнаха стъпки,

шум от течаща вода, драскане на кучешки нокти по линолеума. Сетне тишина до момента, в който през отворения люк над главата и се появи блед диск жълта светлина — осветлението в подземния етаж бе запалено. Последва ослепителна светлина в ямата и този път тя седна, праметнала рогозката през коленете си, решена да се огледа, опитваща се да надзърне през пръстите си, докато очите и се приспособяваха, а сянката и се полюшваше край нея — фенерът бе спуснат вътре в дупката, окачен на връв високо горе.

Тя се отдръпна, когато тоалетната кофа помръдна, повдигна се, залюля се нагоре на слабата връвчица, завъртя се бавно, докато се издигаше към светлината. Катрин се опита да преглътне страха, но вкара прекалено много въздух в дробовете си. Въпреки това успя да проговори:

— Моето семейство ще ви плати. В брой. Майка ми ще ви плати и дума няма да пророни. Ето нейния... Ох! — Над главата и изплющя тъмна сянка, но се оказа само една хавлиена кърпа. — Ето нейния личен телефонен номер. Двеста и две...

— Измий се.

Беше същият нереален глас, който бе чула да говори на кучето. Втора кофа се спусна в ямата, завързана на връвчица. Лъхна я на топла сапунена вода.

— Съблечи се и се измий навсякъде, иначе ще те мия с маркуча. — И по-глухо, встрани, на кучето: — Нали, Съкровище, ще получи маркуча, и още как!

Катрин Мартин отново чу стъпки и потропване на кучешки лапи на горния етаж. Двойните образи, които виждаше при първоначалното запалване на светлините, изчезнаха. Колко ли е високо капакът? Фенерът на здрава връв ли е окачен? Ще успее ли да го достигне с анцуга, или може би да опита с пешкира? По дяволите, трябваше да стори нещо. Стените бяха прекалено равни — гладка тръба, водеща нагоре.

Единственото нарушение в тази безупречно гладка повърхност бе някаква пукнатина в цимента, на трийсетина сантиметра над мястото, което тя достигаше с ръка. Нави рогозката колкото можа постегнато и я овърза с пешкира. Олюлявайки се несигурно, стъпи отгоре и, посегна към цепнатината, успя да впие нокти в нея, за да запази равновесие, и присви очи нагоре, към светлината. Беше не фенер, а

малък прожектор, провесен на двайсетина сантиметра надолу в ямата, почти три метра над протегнатата и ръка. Със същия успех можеше да е луната. Рогозката се огъна под краката и — за да запази равновесие, тя впи още по-здраво нокти в пукнатината. Докато скачаше долу, нещо като люспа прелетя покрай лицето и.

Покрай прожектора се спусна маркуч. Изплющя струя ледена вода — предупреждение.

— Измий се. От горе до долу.

В кофата плуваше гъба и найлоново шише със скъп вносен омекотител за кожата. Тя изпълни нареждането, с настръхнали ръце и бедра, с набръчкани от хладния въздух зърна на гърдите. Клекна до кофата с топла вода досами стената и започна да се мие.

— Сега се избърши и втрий крема в кожата си. Навсякъде! Добре го втрий!

Кремът беше топъл от водата. От неговата влажност анцугът полепна за кожата и.

— А сега прибери боклука и измий пода.

Тя изпълни и тази заповед, събра пилешките кокали и граховите зърна. Сложи ги в кофата и забърса мазните петна от цимента. Забеляза още нещо до стената — люспата, която падна от пукнатината в стената. Беше човешки нокът, покрит с флуоресцентен лак.

Кофата заложна да се издига нагоре.

— Майка ми ще ви плати — повтори Катрин. — Без да поставя условия. Ще ви плати достатъчно, за да бъдете богат. Ако е някаква кауза, иранска или палестинска, или може би „Черно освобождение“, тя и за нея ще даде пари. Трябва само...

Светлината изгасна. Внезапен и пълен мрак.

Катрин се намръщи и изохка, когато тоалетната кофа тупна до нея. Седна на рогозката, а мислите и запрепускаха из главата. Имаше сигурното усещане, че похитителят и е сам и е бял. Беше се опитала да му внуши, че няма представа колко са на брой, какъв е цветът на кожата му, че спомените от паркинга са били изтрити от ударите по главата. Надяваше се той да повярва, че нищо няма да го заплашва, ако я пусне на свобода. Умът и работеше, работеше, докато накрая проработи прекалено добре: нокътят! Някой е бил тук преди нея. Жена. Къде ли е сега? Какво и е сторил?

Ако не беше шокът и дезориентацията, щеше да се досети много по-рано. Омекотителят за кожата я наведе в правилна посока. Кожа. Тя проумя в чий плен се намира. Прозрението я обля като вряла вода и тя започна да пищи, да пищи под рогозката, върху нея, да дращи с нокти стената, да се опитва да я изкатери, да пищи, докато изкашля нещо топло и солено, захлупи лице с шепи, просна се неподвижна на рогозката, сгърчила тяло, вкопчила ръце в косата си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Монетата на Кларис звънна в телефонния апарат в неугледното помещение на санитарите. Тя набра номера на микробуса.

— Крофорд на телефона.

— Говоря от автомат в болницата — каза Старлинг. — Доктор Лектър ме попита дали насекомото в Западна Вирджиния не е пеперуда. Не пожела да каже нещо повече. Според него Бъфало Бил е отвлякъл Катрин, цитирам: „за да си направи от нея жилетка с цици“. Иска да размени сведения срещу облаги. Очаква от сенатора „по-интересно предложение“.

— Той ли прекрати разговора?

— Да.

— Кога според теб ще проговори отново?

— През следващите няколко дни, но предпочитам да кова желязото, докато е горещо, ако сенатор Мартин е готова незабавно да направи предложение.

— Незабавно е най-точната дума. Установихме самоличността на момичето от Западна Вирджиния, Старлинг. Преди половин час отделът за „изчезнали“ в Детройт разпозна отпечатъците от пръстите. Името и е Кимбърли Джейн Ембърг, двацет и две годишна, изчезнала от Детройт на седми февруари. Обикаляме квартала в момента и търсим очевидци. Съдебният лекар в Шарлотсвил твърди, че е умряла не по-късно от единайсети февруари, още по-вероятно предишния ден — на десети.

— Значи само три дни я е държал жива.

— Интервалите му непрестанно се скъсяват. Едва ли някой е изненадан от това. — Гласът на Крофорд беше равен, — Катрин Мартин е в ръцете му вече двацет и шест часа. Така че, ако Лектър ще казва нещо, най-добре да го стори още при следващия разговор. Аз се установих в балтиморския ни офис, а за теб съм запазил стая в хотел на две преки от психиатричната болница, ако решиш по-късно да подвиеш крак.

— Той е доста скептичен, господин Крофорд. Никак не е убеден, че ще му предложите нещо свястно. Размени казаното срещу сведения за личния ми живот. Според мен няма взаимовръзка между въпросите му и нашето разследване... Искате ли да чуете въпросите?

— Не.

— Затова ли не ме накарахте да нося подслушвателно устройство? За да се чувствавам по-освободена, по-склонна да му разказвам за себе си и да му играя по свирката.

— А защо не предположиш, че съм ти имал пълно доверие? Защо не допуснеш, че си най-добрата ми възможност и съм искал да те отърва от всякакви досадници, които ще се натискат да слушат записа? Бих ли те карал да носиш устройството тогава?

— Не, сър. *Много ви бива да се оправяте с федералните агенти, господин Крофорд.* Какво можем да предложим на Лектър?

— Имам едно-две неща. След пет минути съм при теб, освен ако не искаш първо да си починеш.

— Предпочитам да действуваме веднага. Кажете им да извикат Алонсо. А на Алонсо кажете, че ще го чакам в коридора пред осми сектор.

— След пет минути — повтори Крофорд. Старлинг започна да се разхожда напред-назад по опърпания линолеум на неугледното помещение, разположено дълбоко под земята. Тя бе единственото светло нещо вътре.

Рядко ни се предоставя възможност да се готвим за предстоящо тежко изпитание напред-назад по опърпания линолеум на неугледното помещение, разположено дълбоко под земята. Тя бе единственото светло нещо вътре. Рядко ни се предоставя възможност да се готвим за предстоящо тежко изпитание напред-назад по опърпания линолеум на неугледното помещение, разположено дълбоко под земята. Тя бе единственото светло нещо вътре. Рядко ни се предоставя възможност да се готвим за предстоящо тежко изпитание напред-назад по опърпания линолеум на неугледното помещение, разположено дълбоко под земята. Тя бе единственото светло нещо вътре.

Разхождаше се напред-назад. Ръкомахаше във въздуха.

— Дръж се, момиче — произнесе на глас. Обръщаше се към Катрин Мартин и себе си. — Ще се преборим с тази стая. Ще се справим с всяко шибано място. Ще се преборим и с този, който те държи. Само ми помогни. Помогни ми.

Припомни си за миг покойните си родители. Запита се дали биха се срамували от нея сега — просто си зададе този въпрос, без да бъде належащ, без да влага в него нещо конкретно, както често си го задаваме. Отговорът беше — не, нямаше да се срамуват. Изми си лицето и излезе в коридора.

Там беше санитарят Алонсо и държеше запечатан плик от Крофорд. В него имаше карта и указания. Тя ги изчете бързо на светлината в коридора и натисна копчето, за да я пусне Барни да влезе.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Доктор Лектър седеше до масата си и прелистваше пощата. Когато не гледаше в нея, на Старлинг и беше по-лесно да доближи до клетката му.

— Докторе.

Той вдигна пръст — да изчака. Когато изчете писмото, постоя замислен, опрял палеца на шестпръстата си ръка на брадичката, а показалеца — на сгъвката на носа си.

— Как разбираш това? — попита и пхна писмото в подноса.

Беше от Патентното бюро на САЩ.

— Отнася се за моя часовник-разпятие — поясни доктор Лектър. — Не ми дават патент, но ме съветват да извадя авторски права върху циферблата. Ето, виж. — Постави в подноса рисунка колкото книжна салфетка и Старлинг я издърпа. — Сигурно си забелязала, че при повечето разпятия ръцете сочат три без четвърт или най-много два без десет, докато краката са на шест часа. На този часовник обаче ръцете на Исус се въртят, както е на кръста, и показват времето също като на часовниците с образа на Мики Маус. Краката са на шест, а горе в ореола се върти секундната стрелка. Как ти се струва?

Анатомичната рисунка беше изключително добра. Главата беше нейната — на Старлинг.

— Когато се намали до размера на циферблат, много от подробностите ще се изгубят — каза тя.

— За жалост си права, но защо да не стане на стенен часовник?. Смяташ ли, че е безопасно, без да имам патент?

— Механизмът ще е кварцов, а той е вече патентован. Не съм сигурна, но според мен патенти се издават само за уникални механични изобретения, а за рисунки и други подобни се искат авторски права.

— Все пак не си юристка. За ФБР вече не се изисква юридическо образование.

— Нося ви предложение. — Старлинг отвори чантата Зададе се Барни. Тя побърза да я затвори. Завидя на непоклатимото спокойствие на санитаря. В очите му прочете значителна доза интелигентност.

— Извинете за безпокойството — каза той, — но щом като ще имате работа с документи, разполагаме с малко бюрце, по-скоро нещо като ученически чин, ей тук в килера. Искате ли го?

Отново ученичка. Да или не?

— Ще можем ли да разговаряме сега, доктор Лектър? Докторът вдигна разтворена длан в знак на съгласие.

— Добре тогава, Барни. Благодаря ти. Най-сетне седна, а Барни се отдалечи на безопасно разстояние.

— Доктор Лектър, сенатор Мартин има за вас забележително предложение.

— Това аз ще преценя. Нима успя да разговаряш с нея толкова скоро?

— Да. Тя ви дава всичко, което е във възможностите и, и то не подлежи на търгуване — едно-единствено предложение.

Тя вдигна очи от чантата.

Доктор Лектър, убиец на деветима души, беше разперил пръсти под носа си и я наблюдаваше. Зад погледа му надничаше бездънна нощ.

— Ако ни помогнете да открием Бъфало Бил навреме, за да спасим Катрин Мартин, без да и бъде сторено нещо, получавате следното: прехвърляне в болницата на ветераните в Онида Парк, щата Ню Йорк, в килия с изглед към гората. Максималните охранителни мерки ще останат в сила. Към вас ще се обръщат за мнение по писмени психо-тестове на някои от федералните затворници, макар и не непременно от същата болница. Преценките си ще давате на сляпо, без имена. Ще имате разширен достъп до книги. — Тя вдигна очи. Мълчанието понякога е равносилно на подигравка. — Най-доброто обаче, най-забележителното е следното: веднъж годишно ще можете да напускате болницата и да прекарвате една седмица ето тук. — Тя пхна картата в подноса, но той не я изтегли. — Плъм Айланд — продължи Кларис. — Всеки следобед през тази седмица ще можете да се разхождате по плажа и да плувате в океана, като охраната няма да е по-близо от седемдесет метра, но пък от друга страна, ще е съставена от командоси. Това е всичко.

— А ако откажа?

— Ами може да ви разрешат да си залепите тук тапет с красив пейзаж. Ще освежи обстановката. Ние не разполагаме с нищо, с което да ви заплашим, доктор Лектър. Това, което мога да ви предложа, е начин да видите дневна светлина.

Тя не вдигна очи. Не и се искаше да изпробват силата на погледите си. В края на краищата това не бе конфронтация.

— Ще се съгласи ли Катрин Мартин да дойде при мен и да разговаряме за нейния похитител, ако реша да публикувам нещо? Да разговаря тъкмо с мен?

— Да. Струва ми се, че мога да поема обещание от нейно име.

— Защо си толкова сигурна?

— Аз лично ще я доведа.

— Ако тя се съгласи.

— Но преди това ще трябва да я попитаме, нали? Той издърпа подноса.

— Плъм Айланд. „Център за животински болести в Плъм Айланд“. Федерален изследователски център по шап. Така пише тук. Звучи прелестно.

— Това е само част от острова. Там има освен това хубави плажове и жилища. През пролетта речните птици вият там гнезда.

— Речните птици, казваш — въздъхна доктор Лектър, наклони едва-едва глава и докосна с червен език средата на червената си устна.

— Ако ще преговаряме, Кларис, искам пак да направим размяна. Аз ще ти кажа нещо, ти ще ми кажеш нещо.

— Добре. Хайде.

Наложи се да чака цяла минута, преди той да продължи:

— Гъсеницата се превръща в какавида. След това излиза от своята тайна съблекалня като красив имаго. Знаеш ли какво е имаго, Кларис?

— Зряло крилато насекомо.

— И какво още?

Тя сви рамене.

— Това е термин от психоанализата. Имагото е образът на родителя, погребан в подсъзнанието още от нулева възраст и обвързан с обичта на детето. Думата произлиза от възъчните бюстове на предците, които древните римляни са носели по време на

погребалните шествия... Дори флегматичният Крофорд трябва да открие смисъл в какавидата на насекомото.

— Няма за какво да се заловим. Най-много да сравним абонаментите за ентомологични издания със списъците на известни сексуални престъпници.

— Първо, да оставим настрана Бъфало Бил. Терминът е заблуждаващ и няма нищо общо с личността на човека, когото издирвате. За удобство, нека го наричаме просто Били. Ще ти кажа накратко какво мисля. Готова ли си?

— Да.

— Смисълът на какавидата е промяната. От червей в пеперуда или нощна пеперуда. Били смята, че иска да се промени. Прави си женски костюм от истински жени. Оттук нуждата от по-едри жертви — необходими са му такива, от които да скрои достатъчно широка дреха. Броят на жертвите говори, че в неговите очи промяната е цял низ от смени на перушината. Всичко това извършва в двуетажна сграда. Разбра ли защо?

— Отначало ги е обесвал от горната площадка на стълбището.

— Точно така.

— Доктор Лектър, никога досега не съм срещала връзка между транссексуализма и насилието. Обикновено транссексуалистите са кротки и пасивни.

— Така е, Кларис. При тях се наблюдава понякога тенденция към хирургическо пристрастяване — в козметично отношение е трудно да задоволиш транссексуалиста, но горе-долу с това приключва. Били обаче не е същински транссексуалист. Ти си вече много близо до истината, Кларис, до начина, по който ще го заловите. Даваш ли си сметка?

— Не, доктор Лектър.

— Е, добре. В такъв случай няма да имаш нищо против да ми разкажеш какво стана с теб след смъртта на баща ти.

Старлинг се загледа в издраскания плот на чина.

— Отговорът едва ли се съдържа в твоите документи, Кларис.

— Майка ни съумя да се грижи за нас повече от две години.

— Какво работеше?

— През деня чистеше в един мотел, а вечер готвеше в закусвалня.

— Сетне?

— Отидох да живея в Монтана при една нейна братовчедка и мъжа и.

— Само ти?

— Аз бях най-голямата.

— Градската управа с нищо ли не ви помогна?

— Дадоха ни чек за петстотин долара.

— Странно, че не е бил застрахован. Кларис, ти спомена, че баща ти излизал от пикапа си, когато го застреляли.

— Да.

— Не е ли разполагал с патрулна полицейска кола?

— Не.

— През нощта ли се е случило?

— Да.

— Не е ли имал пистолет?

— Не.

— Кларис, той е работел нощем с пикап, въоръжен със старовремска пушка... Я ми кажи, той не носеше ли закачен на колана си един специален часовник? От онези, за които из целия град на определени места има занитени ключове и ти ги пъхаш в часовника си, за да знае градската управа, че не си заспал? Кажи, Кларис, баща ти носеше ли такъв часовник?

— Да.

— Значи е бил нощен пазач, нали, Кларис? Не е бил никакъв шериф. Ако ме излъжеш, веднага ще разбера.

— В трудовата му характеристика пишеше нощен шериф.

— Какво стана с него?

— С кого?

— С часовника. Какво стана с него след смъртта на баща ти?

— Не си спомням.

— Ако си спомниш, ще ми кажеш ли?

— Да. Чакайте... Кметът дойде в болницата и помоли майка да му върне часовника и значката на татко. — Старлинг дори не подозираше, че това се е таяло в паметта и. Кметът, с неговия елегантен костюм и военни обувки. Мръсникът му с мръсник. — Е, време е за размяната, доктор Лектър.

— За част от секундата май ти се стори, че си го измисляш, а? Не, Кларис, когато си измисляш, не боли така. Та ставаше дума за транссексуалисти. Ти каза, че насилието и деструктивното поведение не са статистически характеристики на транссексуализма. Вярно е. Спомняш ли си какво си говорихме за гнева, който се бърка с похотта? Били не е транссексуален, Кларис, но се смята за такъв и се опитва да бъде такъв. Според мен се е опитвал да бъде и много други неща.

— Споменахте, че тук някъде наблизко е ключът към начина, по който ще го заловим.

— Съществуват три основни медицински центъра в тази страна, където се извършват транссексуални операции — „Джонс Хопкинс“, Минесотския университет и Медицинския център в Кълъмбъс. Не бих се изненадал, ако е подавал молба в някой от тях за хирургическа смяна на пола, но му е било отказана.

— На какво основание биха му отказали?

— Бързо съобразяваш, Кларис. Първото основание ще е наличието на полицейско досие. Това автоматично дисквалифицира кандидата, освен ако извършеното престъпление е незначително и е свързано с проблеми на сексуалната ориентация. Например носене на женски дрехи на публично място или нещо такова. Ако обаче е лъгал относно наличието на сериозно престъпно минало, лесно ще бъде уличен.

— Как?

— Искаш да знаеш, за да можеш да ги пресееш, нали?

— Да.

— Защо не питаш доктор Блум?

— Предпочитам вас.

— Какво ще получиш в замяна на това, Кларис? Повишение? Сега какво си? Агент девета степен? Какво получават в днешно време за награда нещастните агенти девета степен?

— Преди всичко ключ за входната врата. Та как ще се прояви това при диагнозата?

— Хареса ли ти в Монтана, Кларис?

— Не беше лошо.

— А как ти се видя мъжът на братовчедката на майка ти?

— Различни бяхме.

— Те какви бяха?

— Съсипани от работа.

— Други деца имаха ли?

— Не.

— Къде живеехте?

— В едно ранчо.

— За овце?

— Овце и коне.

— Колко време остана там?

— Седем месеца.

— На колко години беше?

— На десет.

— Оттам къде отиде?

— В Дома за деца към лютеранската църква. В Боузман.

— Истината ми кажи.

— Говоря истината.

— Заобикаляш истината. Ако си уморена, можем да поговорим пак към края на седмицата. На мен лично вече ми доскуча. Или предпочиташ сега?

— Сега, доктор Лектър.

— Добре. Едно детето отпращат далеч от майка му да живее в ранчо чак в Монтана. В ранчото отглеждат овце и коне. Мъчно му е за майката, възбудено е от присъствието на животните...

Доктор Лектър разпери широко ръце и прикани Старлинг да продължи разказа.

— Беше прекрасно. Имах си собствена стая с индианска черга на пода. Позволяваха ми да яздя една кобила... Тя не беше добре със зрението. Всички коне страдаха от нещо. Едни бяха куци, други — болни. Някои от тях бяха съжителствали с деца през целия си живот и сутрин цвилеха по мен, щом ме зърнеха на път за училище.

— А после?

— Открих нещо в хамбара. Там имаше една стаичка, в която държаха разни вещи, та в нея попаднах на... отначало помислих, че е стар шлем. Когато го свалих от полицата, видях, че на него пише: „Безболезнен умъртвител за коне“. Имаше формата на звънец, а най-отгоре дупка, през която да се стреля. Калибърът май беше 32.

— Да не би в това ранчо да са угодявали коне, предназначени за унищожение, Кларис?

— В ранчото ли ги убиваха?

— Само тези, които отиваха за лепило и тор. Побират се шест в камиона, когато са мъртви. А другите, от които се произвеждаше храна за кучета, откарваха нанякъде живи.

— Какво стана с кобилата, която си яздела из двора?

— Заедно избягахме.

— Докъде стигнахте?

— До диагностицирането, което очаквам да ми разкриете.

— Известно ли ти е как става тестването на кандидати от мъжки пол за трансексуална хирургична намеса?

— Не.

— Щеше да ми е по-лесно, ако имах подръка някои от правилниците на специализираните центрове, но като начало слушай: тестовете най-често включват Скалата на Вехслер за интелигентност, „Къща-Дърво-Човек“, „Роршах“, „Автопортрет“, Тематичната аперцепция, теста от Минесота и някои други... май че и на Дженингс, дето го разработи Нюйоркският университет. На теб ти трябва нещо, което веднага да ти проясни нещата, нали, Кларис?

— Да, и предпочитам да е възможно най-бързо.

— Чакай тогава... Нашата хипотеза е, че търсим мъж, който ще даде при тестовете резултати, различни от истинския трансексуалист. Значи при „Къща-Дърво-Човек“ той няма да нарисува първо женска фигура. Трансексуалните мъже почти неизменно рисуват най-напред жена и — което е типично за тях — обръщат голямо внимание на украшенията. А мъжките им фигури са крайно стереотипни. Изключение правят, когато рисуват Мистър Америка, но иначе нищо особено. При рисунката на къщата ще познаем нашия човек по това, че ще липсват елементите на розовото бъдеще — бебешка количка отпред, перденца по прозорците, цветя в градината. Истинските трансексуалисти рисуват два вида дървета — пищни върби и дървесни кастрати. При тях онези дървета, които са срязани от края на рисунката или ръба на хартията, тоест кастрационните образи, са изпълнени с живот. Това са буйни, плодоносни дънери. Тази разлика е много важна. Техните кастрати нямат нищо общо с изплашените, мъртви, обезобразени дръвчета, нарисувани от душевно разстроени хора. Та думата ми е, че дървото на Били ще бъде нещо страшно. Да не би да бързам много?

— Не, доктор Лектър.

— На автопортрета си транссексуалистът почти никога не се изобразява гол. Да обобщя ли?

— Да, ще ви бъде признателна.

— Опитай се да получиш списък на хората, отхвърлени от трите центъра за промяна на пола. Първо провери онези, на които е било отказано поради престъпно минало, а сред тях обърни специално внимание на взломаджиите. Търси също тежки психически проблеми в детството, свързани най-вече с насилие. След това започни с тестовете. Търсим бял мъж, който вероятно е под трийсет и пет годишен, едър. Но той не е транссексуален, Кларис. Само се мисли за такъв и сега е озадачен и много сърдит, задето са го отхвърлили и не искат да му помогнат. Това е всичко, което ще ти кажа, докато не прочета делото. Нали ще ми го оставиш?

— Да.

— И снимките.

— Те са вътре.

— Тогава тичай, Кларис, и се възползувай от това, което вече имаш. Да видим как ще се справиш.

— Искат ми се да знам как вие...

— Не. Не бъди лакома или ще обсъдим всичко чак другата седмица. Ела веднага щом отбележиш някакъв напредък. Или ако не го направиш. И още нещо... Кларис?

— Да?

— Следващия път ще ми кажеш две неща. Първо — какво стана с коня. А второто, за което се питам, е... Как контролираш яростта си?

Дойде Алонсо да я вземе. Тя държеше бележките си, притиснати до гърдите, вървеше с приведена глава, опитваше се да не забрави нищо. Копнееше за чист въздух, затова дори не погледна към кабинета на Чилтън, докато бързаше да напусне болницата.

А лампата в кабинета на доктор Чилтън светеше. Под вратата му се виждаше ивица светлина.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дълбоко под ръждивото балтиморско утро в отделението с максимални предохранителни мерки цареше оживление. Долу, където никога не бе тъмно, изтормозените души надушваха деня и се разтваряха като миди, търсещи изгубения прилив. Божиите създания, плакали, докато заспят, се размърдваха, за да заплачат отново, а виещите като зверове прочистваха гърлата си.

Доктор Ханибал Лектър бе изправен в дъното на коридора. Лицето му беше на двайсетина сантиметра от стената. Як брезент го скриваше плътно. Той бе привързан към повдигач на колела — от тези, с които хамалите пренасят тежки товари — и напомняше едновременен стенен часовник. Под брезента бе омотан в усмирителна риза. Краката му също бяха вързани. На лицето му имаше хокейна маска — да не би да ухапе някого. Маската бе не по-малко ефикасна от намордник и по-удобна за санитарите, защото не се мокреше.

Зад гърба на доктор Лектър дребен санитар със закръглени рамене миеше пода на килията му. Барни надзираваше чистенето, което се извършваше три пъти седмично, като същевременно се възползуваше от повода, за да претърси килията за непозволени предмети. Чистачите обикновено бързаха — свърталището на доктор Лектър им навяваше ужас. Барни проверяваше след тях. Той не пропускаше нищо и нищо не забравяше.

Единствен Барни надзираваше всичко, свързано с доктор Лектър, защото само той не забравяше нито за миг с кого си има работа. В това време двамата му помощници гледаха по телевизията запис на отбрани хокейни моменти.

Доктор Лектър се забавляваше — той разполагаше с вътрешни източници на радост, които щяха да му стигнат за много години напред. Мислите му бяха освободени от страх и човещина. Доктор Лектър беше свободен човек.

Вътрешният му свят бе изпълнен с цветове и миризми, но не и със звуци. Трябваше да се напряга, за да чуе гласа на покойния Бенджамин Распай. Доктор Лектър обмисляше начина, по който да предаде Джейм Гъм на Кларис Старлинг. За целта си припомни думите на Распай. Ето го дебелия флейтист в последния ден от живота му, излегнал се на терапевтичната кушетка в кабинета на доктор Лектър, споделящ със своя психоаналитик спомените си Джейм Гъм:

Джейм живееше в най-невъобразимата стая, която съм виждал, в едно евтино общежитие в Сан Франциско. Стените бяха патладжаненосини, целите в психеделични флуоресцентни мацаници, остатък от хипарските години. Всяка вещь беше очукана и оръфана.

Джейм... Знаеш ли, името му е написано точно така в кръщелното и той направо позеленява, ако не го произнесеш по този начин. Не дай боже някой да сгреша и да го нарече Джеймс... Макар че в родилното просто сбъркали — още тогава, навремето, парите не достигали и наемали полуграмотници да им попълват формулярите. Сега е дори по-страшно — влизането в болница може да ти коства живота, а не само една изядена буква... Както и да е, седи си значи Джейм върху леглото в тази Кошмарна стая, хванал се за главата, и се чуди какво ще прави, защото за сетен път са го изритали от работа, този път от едно магазинче за сувенирни стоки и други боклуци. Пак е стъпил накриво.

Бях му казал, че просто не съм в състояние повече да търпя поведението му, пък и Клаус тъкмо бе влязъл в моя живот. Джейм не е истински хомосексуалист, хомосексуализмът му е просто наследство от затвора. Всъщност той не е нищо освен една безкрайна празнота, която се опитва да запълни, и е тъй зъл, тъй... изпълнен с бяс. Всеки път, Когато влезе в стаята, усещаш как тя се изпразва. За човек, убил баба си и дядо си на дванайсетгодишна възраст, това е учудващо, не мислиш ли? Той по-скоро би трябвало да изпълва стаята с присъствието си.

Та значи седи си той, ни работа, ни дявол, пак е сторил нещо лошо на някакъв нещастен просяк. Аз съм се махнал от живота му. И отива той в пощата да прибере писмата и колетите на бившия си работодател с надеждата да открие нещо, което да става за продан. А там го чака Колет от Малайзия ли беше, Индонезия ли беше

— не помня. Отваря го с изплезен от нетърпение език и се оказва куфар, пълен с мъртви пеперуди. Ей, така, пълен с умрели пеперуди.

Неговият бивш шеф изпращал пари на началник — пощите в разни далечни страни, а те в замяна му пращали колети с мъртви пеперуди. Той ги слагал в изкуствено стъкло и правел от тях най-отвратителни украшения, които нагло наричал произведения на изкуството.

Пеперудите били напълно ненужни на Джейм, той заровил ръце в тях с надеждата да открие на дъното на куфара някакви бижута — случвало се шефът му да получава накити от Бали. Целите му ръце се покрили с цветен прах от пеперудите. Нищо друго не открил обаче. Седял на леглото, стиснал глава в ръце, пръстите му целите в многоцветен пеперуден прашец, лицето му също, чувствал се на дъното, Където всички сме били по едно или друго време, и плачел. Дочул шумолене — в отворения куфар имало жива пеперуда. Тя с мъка се измъквала от пашкула си, захвърлен вътре сред мъртвите пеперуди, и излизала на бял свят. Въздухът бил изпълнен с многоцветен прашец, който танцувал в нахлуващото от прозореца слънце — знаеш колко нагледно ти се описват картините от човек, който е под въздействието на наркотик. Той я гледал как разперва, по-скоро напомпва криле. Била огромна. Зелена. Джейм отворил прозореца и тя отлетяла, а на душата му станало тъй леко, поне така ми каза, и вече знаел какво трябва да прави.

Открил малкото бунгало край морето, където живеехме двамата с Клаус и когато се прибрах у дома след репетицията, той ме чакаше там. Никъде не видях Клаус. Нямаше го. Попитах го къде е и той ми отвърна, че бил отишъл да поплува. Знаех, че лъже — Клаус никога не плуваше, а и Тихият океан там е прекалено бурен. А когато отворих вратата на хладилника — е, знаеш вече какво открих. Иззад портокаловия сок надничаше главата на Клаус и ме гледаше оцъклено. Джейм си беше направил и престилка... нали разбираш... от долната част на Клаус. Сложи си я и ме попита дали сега вече го харесвам. Сигурно си ужасен, че продължих да се виждам с Джейм... Той беше станал още по-неуравновесен, когато ви запознах. Според мен не можеше да се примири с мисълта, че не се боиш от него.

И накрая — последните думи, произнесени от Распай в неговия Живот: „Моите родители е трябвало да ме убият, преди да стана

достатъчно голям, за да ги мамя.“ Стройната дръжка на камата потрепери, когато пронизаното сърце на Распай се опита да продължи да тупти, а доктор Лектър промълви: „Прилича на сламка, промушена в ларва.“ Но за Распай бе късно да отговори.

Доктор Лектър си спомняше всяка дума. Приятни мисли, за да минава времето, докато чистят килията му.

Кларис Старлинг не е никак глупава, разсъждаваше той. Тя може да се добере до Джейм Гъм дори въз основа на онова, което научи, но вероятността не беше голяма. За да го хване навреме, щяха да са и нужни още конкретни сведения. Доктор Лектър беше убеден, че като прочете досието с подробностите около убийствата, някои заключения сами ще му се натрапят — може би нещо във връзка с професионалното обучение на Джейм Гъм в затвора за малолетни престъпници след убийството на неговите баба и дядо. Да, ще и връчи още утре Джейм Гъм, и то по такъв начин, че дори на Крофорд ще му стане безпределно ясно — прави го, защото така му се иска, това му доставя удоволствие. Да, още утре.

Чу зад гърба си стъпки. Някой угаси телевизора. Усети как повдигачът се накланя назад. Започваше продължителното и досадно прехвърляне в килията и освобождаването му от усмирителните средства. Това ставаше неизменно по един и същ начин. Първо Барни и помощниците му го полагаха върху койката, с лицето надолу. Сетне Барни му завързваше с пешкири глезените за напречното желязо на леглото, сваляше въжетата от краката му и — под закрилата на своите помощници, въоръжени с нервопаралитични спрейове и гумени полицейски палки — разкопчаваше катарамите на усмирителната риза. Всички отстъпваха заднишком, излизаха от килията, заключваха дебелата мрежа, дърпаха резетата на решетката и оставяха доктор Лектър сам да се освободи от пешкирите. След това в замяна на усмирителната риза и всичко останало докторът получаваше своята закуска. Тази процедура беше въведена, след като доктор Лектър обезобрази медицинската сестра, и общо взето, устройваше всички.

Днес обаче процедурата бе прекъсната.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лек подскок — ръчният повдигач с доктор Лектър премина през прага на клетката. А там, на койката, седеше доктор Чилтън и преглеждаше личната кореспонденция на доктор Лектър. Беше си свалил самото и вратовръзката. Доктор Лектър зърна нещо като медал или може би медальон, провесен на верижка от врата му.

— Изправи го до клозета, Барни — нареди доктор Чилтън, без да вдигне поглед. — И ме чакай заедно с другите във вашата стая.

Чилтън довърши изчитането на последната размяна на послания между доктор Лектър и Американския психиатричен архив. Захвърли писмата на леглото и излезе от килията. Иззад хокейната маска проблесна погледът, с който доктор Лектър го следеше, без да мърда глава.

Чилтън отиде при училищния чин в коридора и като се наведе сковано, измъкна изотдолу миниатюрно подслушвателно устройство.

— Мислех си, че малката може да подпитва дали не са били нарушени човешките права на Мигс, та реших да подслушвам — рече той. — От години не бях чувал гласа ти — ако не се лъжа, последният път беше, когато даде лъжливи отговори на интервюто ми с теб и сетне ми се присмя от страниците на „Журнал“. Трудно е да повярва човек, че мнението на един затворник може да се зачита от лекарското съсловие, но какво да се прави. И все пак аз съм още тук. Както и ти.

Доктор Лектър не отговори.

— Години на мълчание, след което Джак Крофорд изпраща това момиче и ти се размекваш като накиснат желатин. С какво ти подействува така, Ханибал? Да не би със стройните си млади глезени? Или с лъскавата коса? Много е хубава, нали? Непристъпна, далечна и прекрасна. Момиче като зимен залез — така я виждам аз. Знам, че от доста време не си виждал зимен залез, но можеш да ми вярваш в това отношение. Ще имаш един ден още с нея, и само толкоз. Сетне с разпита ти ще се заеме балтиморският отдел „Убийства“. Те вече завинтват към пода един стол за теб — в стаята за електрошокова

терапия. За твое удобство към стола има и тоалетна чиния. То е и за тяхно удобство — след като ти прикачат жиците. Аз нито съм чул, нито видял.

Става ли ти ясна картинката? Те знаят, Ханибал. Знаят, че много добре ти е известно кой е Бъфало Бил. Според тях ти си бил негов терапевт. Отначало, като чух госпожица Старлинг да споменава Бъфало Бил, много се озадачих. Обадох се на един приятел в балтиморския отдел „Убийства“. Намерили са насекомо в гърлото на Клаус, Ханибал. Знаят, че е убит от Бъфало Бил. Крофорд си прави труда да те кара да си мислиш, че си ги надхитрил. Но ти едва ли имаш представа колко те мрази той, задето накълца протежето му. Сега обаче те държи в ръцете си. Много умен ли се чувстваш?

Доктор Лектър наблюдаваше как очите на Чилтън се прехвърлиха върху каишите, които крепяха маската към лицето му. Явно му се искаше да я махне, за да може да вожда изражението на лицето му. Доктор Лектър се питаше дали Чилтън ще го направи по сигурния, безопасен начин — изотзад. Ако я махне откъм лицето, ще се наложи да се пресегне покрай главата на Лектър и вътрешната страна на ръцете — изпъстрени със сините жилки на вените — ще се окаже в близост до лицето му. Хайде, докторе. Ела по-близо. Не, не се реши да го направи.

— Още ли си въобразяваш, че ще отидеш другаде, където има прозорец? Смяташ ли, че ще се разхождаш по брега и ще гледаш птичките? Съмнявам се. Обадох се на сенатор Мартин и тя изобщо не е чувала за някаква сделка с теб. Трябваше дори да и напомня кой си. За пръв чува и за Кларис Старлинг. Изиграха те, Ханибал. Човек трябва да очаква кофти номера от жена, но тук тя вече прекали, не мислиш ли? След като те издоят, Крофорд ще те предаде на съда. Обвинението ще бъде, че си знаел кой е убиецът и си мълчал. Защитата ти ще се позове на прецедента М'Натън, естествено, но съдът няма да е благосклонен. Все пак си изчакал шест убийства, без да си мръднеш пръста. Съдът едва ли ще бъде толкова загрижен за благополучието ти отсега нататък.

Няма да има прозорец, Ханибал. Ще прекараш остатъка от живота си седнал на пода в някоя щатска лудница и ще гледаш как ти сменят пелените. Ще си изгубиш зъбите и силата и никой вече няма да се бои от теб. Ще свършиш дните си в заведение от типа на

„Флендоър“, където младите ще те подритват и ще те използват за сексуални забавления, когато са в настроение. А за четене ще имаш само онова, което сам си напишеш на стената. Или може би си въобразяваш, че съдът ще го е еня за теб? А Джак Крофорд и неговата мацка... Ще се съберат открито, щом жена му умре. Той ще започне да носи младежки дрехи и ще се заеме с някой спорт, който да могат да практикуват заедно. Връзката им датира още откакто Бела Крофорд се разболя и всички виждат какво става, никого не могат да заблудят. Ще си получат повишенията и няма да се сещат за теб дори веднъж в годината. Крофорд сигурно ще пожелае лично да се яви при теб накрая, за да ти съобщи каква ще ти е наградата. Ритник, в задника. Сигурен съм, че вече си е написал и словото. Той, Ханибал, не те познава както аз те знам. Въобрази си, че ако те помоли да му дадеш сведения, ти просто ще започнеш да тормозиш майката на жертвата.

И е напълно прав, мислеше доктор Лектър. Много е умен Джак. Неговата безизразна шотландско-ирландска физиономия заблуждава околните. Ала ако умееш истински да надникнеш в лицето му, то е цялото в белези от рани. Е, може да има място за още няколко.

— Знам от какво се боиш. Не от болката, нито от самотата. Това, което не понасяш, Ханибал, е унижението. В това отношение си като котките. За мен е въпрос на чест да се грижа за теб и аз го върша. Между нас личните чувства никога не са играли роля, поне от моя страна. И сега пак се грижа за теб.

Никога не е имало споразумение със сенатор Мартин. Сега обаче има. Или може да има. Разговарях с часове по телефона — заради теб и онова момиче. Ще ти съобщя първото условие — ще контактуваш само чрез мен. Аз единствен ще публикувам професионален отчет за станалото, ще публикувам успешното си интервю с теб. Ти нищо няма да публикуваш. Аз единствен ще имам достъп до всеки материал, отнасящ се за Катрин Мартин, ако бъде спасена. Това условие не подлежи на обсъждане. Отговора ще ми дадеш още сега. Приемаш ли?

Доктор Лектър се усмихна вътрешно.

— Или ще ми отговориш сега, или ще даваш отговорите си пред балтиморската полиция. Ето какво ще получиш в замяна: ако кажеш кой е Бъфало Бил и момичето бъде спасено навреме, сенатор Мартин — а тя лично ще потвърди думите ми по телефона — ще издействува да те настанят в затвора „Бръши Маунтън“ в Тенеси, по-далеч от

юрисдикцията на мерилендските власти. Ще бъдеш на нейна територия там и тя ще има грижата за всичко, което се отнася до теб, далеч от Джак Крофорд. Ще те сложат в килия с максимална степен на охрана, но с изглед към гората. Ще получиш книги. Що се отнася до разходките на открито, за това ще трябва допълнително да се говори, но тя е навита. Кажы кой е, и можеш още сега да тръгнеш за натам. Полицията на Тенеси ще те поеме от летището, губернаторът даде съгласието си.

Най-сетне Чилтън каза нещо интересно, без дори да си дава сметка за това. Зад маската доктор Лектър присви устни. Ще бъдеш поет от полицията. А полицаите не са мъдри като Барни. Те са свикнали да имат работа с престъпници. Да им озовават краката с вериги, а ръцете — с белезници. Веригите и белезниците пък се отварят с ключ. Като моя.

— Собственото му име е Били — произнесе доктор Лектър. — Останалото ще кажа лично на сенатор Мартин. В Тенеси.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джак Крофорд отказа предложената от доктор Данилсън чаша кафе, но си наля вода на умивалника от неръждаема стомана и разтвори в чашата таблетка, алка-зелцер. Всичко впрочем беше от неръждаема стомана — поставката за чаши, плотът за работа, кошчето за отпадъци, рамките на очилата на доктор Данилсън. Лъскавият метал напомняше за подрънкване на хирургически инструменти и Крофорд усети свиване под лъжичката.

Двамата с лекаря бяха сами в малкото помещение.

— Не може без разпореждане от съда — заяви доктор Данилсън за сетен път. Този път ги изрече доста рязко, за да неутрализира жеста на гостоприемство, проявен с поканата за кафе.

Данилсън завеждаше Клиниката за промяна на пола към „Джонс Хопкинс“ и бе приел да се срещне с Крофорд още призори, преди началото на сутрешната му визитация.

— Ще трябва да ми покажете съдебно нареждане за всеки отделен случай, след което ние ще започнем да го оспорваме. Какво ви отговориха в Кълъмбъс и Минесота? Същото, нали?

— В момента Департаментът на правосъдието им отправя запитване. Трябва да се действа светкавично бързо, докторе. Макар че момичето е още живо, той много скоро ще го убие — тази вечер или утре. След което ще отвлече следващата жертва.

— Дори фактът, че свързвате по някакъв начин Бъфало Бил с проблемите, които ние тук лекуваме, демонстрира пълна липса на информираност. Да не говорим, че е несправедливо и опасно, господин Крофорд. Направо косата ми настръхва. На нас ни бяха необходими години и години — и още толкова ни предстоят, — за да докажем на обществеността, че транссексуалистите не са ненормални, нито перверзни личности, нито педерастични или както там...

— Съгласен съм с вас...

— Изслушайте ме. Процентът на хората, склонни към насилие, е много по-нисък сред транссексуалистите, отколкото сред останалите

слоеве на населението. Това са свестни хора с истински здравен проблем, с един открай време неразрешим проблем. Те заслужават да им се помогне и ние сме в състояние да го сторим. Затова няма да допусна тук лов на вещици. Няма случай да сме нарушили лекарската тайна. Няма и да го сторим. Нашият разговор започва отгук, господин Крофорд.

Дълги месеци вече покрай болестта на жена си Крофорд бе имал работа с лекари и медицински сестри, беше свикнал да ги ухажва, да им угажда, да им уйдисва на акъла, само и само да измъкне от тях някаква облага за Бела. До гуша му беше дошло от лекари. Но това тук не бе неговият личен живот. Тук беше Балтимор, това бе работа. Затова се зае отново да ухажва.

— В такъв случай не съм се изразил добре, докторе. Вината е моя — още е много рано, а аз не съм от ранобудните птички. Цялата работа е там, че човекът, когото търсим, не е ваш пациент. Вие сте отказали да му помогнете, защото ви е станало ясно, че не е транссексуалист. Не говоря наизуст — ще ви покажа някои конкретни начини, доказващи, че той би трябвало да се отличава от типичните транссексуални пациенти. Ето тук кратък списък на онова, което вашите хора биха могли да проверят в досиетата на отхвърлените кандидати.

Доктор Данилсън потърка носа си пръст, докато четеше. После върна листчето на Крофорд.

— Оригинално, господин Крофорд. Дори крайно необичайно, бих казал. Мога ли да попитам кой ви е изготвил този списък от... предложения?

Едва ли държите да знаете, доктор Данилсън.

— Списъкът е съставен от моя отдел по поведенческа психология — каза Крофорд. — След консултации с доктор Алан Блум от Чикагския университет.

— Искате да кажете, че Алан Блум е дал съгласието си за това тук?

— Ние разчитаме не само на тестовете. Има и друг начин Бъфало Бил да се открие във вашите досиета... Той вероятно се е опитал да скрие престъпното си минало или други компрометиращи данни. Покажете ми само онези кандидати, които сте отхвърлили, докторе.

Данилсън обаче през цялото време клатеше глава.

— Прегледите и разговорите с кандидат-пациентите имат строго поверителен характер.

— Доктор Данилсън, как може да се нарече поверителна измамата или даването на лъжливи сведения? Какво общо има истинското име на един престъпник с отношенията между лекар и пациент, след като той и без това не ви го е съобщил, а вие сте били принуден да го издирвате? Защото на мен ми е добре известно колко добросъвестно се отнасят по тези въпроси в „Джонс Хопкинс“. Убеден съм, че сте имали такива случаи. Пристрастените към хирургическа намеса подават молби навсякъде, където се вършат операции. Това по никакъв начин не може да се отрази на доброто име на заведението, нито на неговите пациенти. Да не мислите, че при нас във ФБР не се получават постоянно молби за работа от какви ли не луди? Всеки ден! Онзи ден в Сейнт Луи се явил един с перука, базука, две ракети и прясно одрана меча кожа в торба за голф. Искал да работи за нас.

— Наехте ли го?

— Помогнете ми, доктор Данилсън. Липсата на време ни съсипва. Докато ние тук с вас си говорим, Бъфало Бил може би превръща Катрин Мартин в ей това.

Крофорд постави една снимка на лъскавия тезгях.

— Не се опитвайте да ми пробутвате такива номера — взмути се докторът. — Това са детински опити за изнудване. Аз съм бил хирург на бойното поле, господин Крофорд. Така че си приберете снимката обратно в джоба.

— Е, да, хирургът може да понесе гледката на обезобразен труп — каза Крофорд, докато смачкваше картонената чаша и стъпваше върху педала на кошчето за боклук. — Но не вярвам лекарят да понесе мисълта за един погубен живот. — Той изхвърли смачканата чаша и капакът се захлопна с приятен метален звук. — Ето какво ще ви предложи: няма да искам от вас сведения за пациенти, а само молби от кандидати, подбрани лично от вас въз основа на материала, който ви показвах. Вие и вашият съвет за психиатрична преценка сте в състояние много по-бързо от мен да се справите с отхвърлените молби. Ако открием Бъфало Бил благодарение на сведения, получени от вас, никой никога няма да научи за това. Поне не от нас. Ще открия друг метод, по който бихме могли да стигнем до същото, и ще го впиша в официалния отчет.

— Съмнявам се, че ФБР или коя да е държавна институция е в състояние да запази нещо в тайна, господин Крофорд.

— Значи ще ви изненадам.

— Едва ли. Опитите да се измъкнете чрез нескопосани бюрократични лъжи може да нанесат повече вреда от простата истина. Много моля никога да не ни защитавате по този начин.

— Признателен съм ви, доктор Данилсън, за остроумните бележки. Те са ми от голяма полза — сега ще разберете защо. Искате истината — заповядайте. Той отвлича млади момичета, одира им кожата и си шие от тях гиздави дрешки. Ние искаме да сложим край на това. А щом не желаете да ни помогнете да го сторим възможно най-бързо, ето как ще постъпя. Тази сутрин Департаментът на правосъдието ще поиска официално разрешение от съда с аргументацията, че вие сте отказали помощта си. Ще искаме разрешенията два пъти на ден, сутрин и вечер, тъкмо навреме за основните новинарски блокове в Телевизията. И при всяко излъчване от Департамента по повод това дело ще информираме обществеността докъде сме стигнали в опитите си да получим съдействие от доктор Данилсън от „Джонс Хопкинс“. Няма да пропуснем и остроумните ви забележки. Всеки път, когато изплува тялото на Катрин Мартин и следващите тела... И още нещо, докторе. Вие знаете, че Службата за здравни и хуманитарни услуги се намира тук, в Балтимор. Мисля си за техния отдел, в който се преценява уместността на някои видове медицински услуги, и не се съмнявам, че и вашите мисли са насочени натам. Ами ако след погребението на дъщеря си сенатор Мартин зададе на тази служба следния въпрос: „Не е ли редно да се смятат за козметични операциите по промяна на пола, които вие тук извършвате?“ Току-виж, се почесали по главите и казали: „Май че е права сенатор Мартин. Това са си чиста проба козметични операции.“ И тогава вашата програма ще бъде лишена от бюджетни федерални помощи, също като козметичните центрове, които оправят кривите ни носове.

— Това е оскърбление.

— Говоря само истината.

— Не се боя от вас и не правете опити да ме стреснете, защото...

— Чудесно. Нямам такива намерения. Искам просто да ви стане ясно, че не се шегувам. Помогнете ми, докторе. Моля ви.

— Споменахте, че работите заедно с доктор Блум...

— Да. От Чикагския университет.

— Познавам Алан Блум и бих предпочел да обсъдя проблема на професионално равнище. Предайте му, че ще се свържа с него тази сутрин. Още преди обяд ще ви съобщя решението си. Аз съм истински загрижен за младото момиче, господин Крофорд, както и за останалите. Но на карта са поставени важни неща и нямам впечатлението, че вие си давате сметка за това колко са важни... Господин Крофорд, проверявали ли сте напоследък кръвното си налягане?

— Сам си го проверявам.

— И сам ли си предписвате лекарства?

— Законът не ми позволява, доктор Данилсън.

— Но имате семеен лекар.

— Да.

— Споделете с него резултатите от проверките си. Каква загуба ще бъде за всички ни, ако внезапно се строполите мъртъв. Ще се чуем отново малко по-късно.

— Колко по-късно? След един час?

— Да.

Докато слизаше от асансьора, предупредителното устройство, закачено на колана на Крофорд, изписука — някой го търсеше спешно по телефона. Джеф му махаше, докато той тичаше към микробуса. Тя е мъртва и са открили трупа, мислеше Крофорд, докато сграбчваше телефонната слушалка. Обаждаше се Директора на ФБР. Новините не бяха чак толкова лоши, но почти. Чилтън се намесил в делото и сега сенатор Мартин поемала нещата в свои ръце. По нареждане на губернатора на щата Мериленд окръжната прокуратура разрешила екстрадирането на доктор Ханибал Лектьр в Тенеси. Би била необходима цялата мощ на Федералния съд, за да се предотврати или забави това преместване. Директорът очакваше да чуе компетентното мнение на Крофорд, и то тутакси.

— Чакай малко — каза Крофорд.

Постави слушалката на бедрото си и се загледа през прозореца на микробуса. Първите проблясъци на деня не разкриваха нищо радостно в тази февруарска утрин. Всичко бе сиво, никакви ярки петна. Бледо и сиво.

Джеф понечи да каже нещо, но Крофорд му махна с ръка да мълчи. Чудовищното себелюбие на Лектър. Чудовищните амбиции на Чилтън. Чудовищният страх на сенатор Мартин за съдбата на нейното дете. Животът на Катрин Мартин.

— Остави ги да действат — каза Крофорд в слушалката.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Доктор Чилтън и трима щатски полицаи от Тенеси стояха по изгрев слънце плътно един до друг на продухваната от вятъра писта и се опитваха да надвикат радиото от отворената врата на самолета и другото от линейката, спряла до него.

Старшият полицай подаде писалка на Чилтън. Листовете хартия, закрепени с щипка за тънка дъсчица, почти се разлетяха, та се наложи той да ги придържа.

— Не можем ли да свършим тази работа по време на полета? — попита Чилтън.

— Съжалявам, сър, но документите трябва да се оформят в момента на предаването на затворника. Такива са моите указания.

Вторият пилот най-сетне прикрепи рампата върху стъпалата, водещи към вътрешността на самолета.

— Готово! — извика.

Полицайте и доктор Чилтън се струпяха в задната част на линейката. Когато лекарят разтваряше вратите, те се напрегнаха, сякаш очакваха нещо да се нахвърли върху им.

Доктор Лектър беше изправен върху повдигача, увит в брезент, с хокейната маска на лице. В момента се облекчаваше, а Барни му държеше подлогата. Единият полицай се изкиска. Другите се извърнаха.

— Извинете — каза Барни на доктор Лектър и затвори отново вратите.

— Не се притеснявай, Барни — отвърна Лектър. — Аз съм готов. Благодаря ти.

Барни оправи облеклото му и го избута към задната част на линейката.

— Барни.

— Да, доктор Лектър?

— Ти през цялото време се държа крайно човешки с мен. Благодаря ти.

— Няма защо.

— Следващия път, когато Сами е на себе си, нали ще му предадеш много поздравя от мен?

— Разбира се.

— Сбогом, Барни.

Едрият санитар разтвори двете крила на вратата и повика полицаите.

— Бихте ли подхванали отдолу, момчета? По един от всяка страна. Сега го спуснете. Полекачка.

Барни изтърколи повдигача нагоре по рампата и го вкара във вътрешността на самолета. Три седалки от дясната страна бяха свалени. Вторият пилот прикрепил с каиши повдигача към скобите на седалките, завинтени за пода.

— Легнал ли ще лети? — попита единият полицай. — Обули ли сте му гумени гащички?

— Ще трябва да устискаш до Мемфис, мой човек — додаде вторият.

— Доктор Чилтън, може ли да ви кажа нещо? — попита Барни.

Двамата излязоха от самолета и застанаха до вратата, а вятърът вдигаше около тях вихрушки от прах и боклуци.

— На тези момчета нищо не им е ясно — рече санитарят.

— Като кацнем там, ще ми помагат опитни санитарни от психиатрията — успокои го докторът. — Но сега той е поверен на техните грижи и те си носят отговорността.

— Смятате ли, че ще се държат както трябва с него? Нали го познавате — човек може да го стресне само ако го заплаши със скука. От друго няма страх. Безсмислено е да го бият или унижават.

— Няма да допусна такова отношение, Барни.

— Ще присъствате ли на разпитите?

— Да. *За разлика от теб* — добави Чилтън наум.

— Мога да дойда с вас и да се погрижа там за прехвърлянето му. Ще закъснея само час-два за смяната си — предложи санитарят.

— Той вече не е твой, Барни. Пък и нали аз ще съм там. Ще ги инструктирам как да се отнасят с него. Най-подробно.

— Много да внимават и да го дебнат на всяка крачка — каза Барни. — Той със сигурност ще ги дебне.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кларис Старлинг седеше на леглото си в мотела и продължаваше да гледа черния телефон дълго след като Крофорд затвори. Косата и бе разрошена, а нощницата и се беше омотала около тялото — краткият и сън не бе никак спокоен. Имаше усещането, че е била ритната в стомаха.

Само преди три часа беше казала довиждане на доктор Лектър, два часа бяха минали, откак двамата с Крофорд изготвиха списъка с отклоненията, които трябваше да търсят в отхвърлените молби за хирургическа промяна на пола. И през този кратък промеждутък, докато е спяла, доктор Чилтън бе успял да оплеска всичко.

По дяволите! ПО ДЯВОЛИТЕ! ПО ДЯВОЛИТЕ! Ти я уби, Чилтън. Уби я. Ах, какъв говняр! Лектър знае всичко и аз щях да му измъкна още сведения. А сега край вече. Всичко отиде по дяволите. Когато Катрин Мартин изплува, аз ще се погрижа да видиш трупа и, кълна се! Ти ми отне всичко. Трябва на всяка цена да се заловя с нещо полезно. Още сега. Какво да направя сега, на минутата? Я вземи да се изкъпеш.

В банята имаше малка плетена кошничка със сапуни в красиви опаковки, тубички с шампоани и лосиони, малко несесерче за шиене и всички онези дреболии, които добрите хотели предоставят на клиентите си.

Докато влизаше под душа, Старлинг се зърна за миг като осемгодишно момиченце, което носи на майка си пешкири, хавлии, шампоани и увити в пъстри хартии сапуни, а майка и чисти хотелските стаи. Тогава в града имаше една сврака, която обичаше да краде вещи от количките, в които чистачките на хотелите разнасяха онова, което им беше необходимо в работата. Свраката издебваше удобния момент, след което се заемаше да тършува из вещите в количката. Понякога, подплашена внезапно и принудена да отлети набързо, тя се изцвъкваше в паниката си върху чистите хавлии. Една от чистачките я беше заляла с белина, но това не помогна — просто перата и се изпъстриха със

снежнобели петна. Чернобялата сврака винаги издебваше Кларис да се отдалечи от количката, за да отнесе нещо на майка си, чистеща и търкаща хотелските бани. Майка и стоеше на прага на една такава баня, когато съобщи на Кларис, че ще трябва да отиде да живее в Монтана. Остави пешкирите, които държеше, върху хотелското легло, седна на ръба му и прегърна малката Кларис. Старлинг продължаваше да сънува свраката, а сега я зърна в съзнанието си, без да има време да се замисли защо. Ръката и се вдигна нагоре в жест на отпъждане и сетне, сякаш за да оправдае това рязко движение, приглади мократа коса на челото си.

Облече се набързо: панталони, блуза и лек пуловер, прибра пистолета в плоския кобур, Подплатата на сакото и обаче се беше разпрала точно при кобура. Донесе малкото хотелско несесерче за шиене и твърдо решена да се занимава с нещо, докато и мине, заши разпраното.

Крофорд почука на вратата.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Крофорд знаеше от личен опит, че гневът загрозява жените. Когато са ядосани, косата им щръква на тила, избиват ги петна и забравят да си закопчаят дрехите. Всичките им непривлекателни черти се подсилват. Старлинг изглеждаше съвсем спокойна, когато отвори вратата на хотелската стая, но си личеше, че е бясна.

Крофорд изведнъж си даде сметка, че вероятно ще я види сега в друга светлина.

Лъхна ги на сапун и пара, а покривката на леглото зад гърба и беше дръпната до над възглавницата.

— Какво ще кажеш, Старлинг?

— Ще кажа „по дяволите“, господин Крофорд! А вие какво ще кажете?

Той я покани с едно кимване на главата.

— Закусвалнята на ъгъла е вече отворена. Ела да прием по едно кафе.

Беше меко февруарско утро. Слънцето, все още ниско на изток, огряваше в червено фасадата на психиатричната болница, когато минаха покрай нея. Джеф бавно ги следваше в микробуса, а апаратурата вътре пращеше. Веднъж подаде през прозореца на Крофорд радиотелефона и той води кратък разговор.

— Мога ли да предявя обвинение срещу Чилтън, задето пречи на разследването?

Старлинг вървеше на половин крачка пред него. Крофорд видя как мускулите и се напрегнаха, когато зададе въпроса.

— Не. Няма да му дадат ход.

— Ами ако той я погуби? Ако Катрин умре по негова вина? Не искам да му се размине... Нека продължа с това разследване, господин Крофорд, не ме връщайте обратно в училище.

— Има две неща. Ако те оставя, то няма да е, за да не се размине на Чилтън — с това ще се занимаем по-късно. И второ, ако продължиш така още известно време, има опасност да те рециклират. Ще загубиш

доста време. Академията за никого не прави изключение. Мога да ти гарантирам, че ще продължиш учението си, но това е всичко, което съм в състояние да обещаая.

Тя наклони глава назад, после я прибра отново между раменете си.

— Може би въпросът, който ще ви задам, не е в реда на нещата, но все пак... Имате ли си неприятности? Може ли сенатор Мартин да ви навреди?

— Старлинг, след две години ще се пенсионирам. Дори да открия тайленоловия убиец^[1], пак ще трябва да се простя с кариерата... Така, че неприятностите са ми последна грижа.

Крофорд, винаги трезво мислещ, усети в себе си силно желание да бъде мъдрият наставник. Знаеше, че всеки мъж на средна възраст отчаяно желае да се покаже, умен и знаещ и да сподели мъдростта си с по-младите. Знаеше и колко опасна може да бъде тази мъдрост за повярвалия в нея младок. Затова внимаваше какво говори, гледаше да се придържа само към фактите, в които беше сигурен.

Това, което сподели с момичето насред студената улица в Балтимор, го беше научил в безброй вледеняващо студени утрини в Корея, по време на една война, когато Старлинг още не бе родена. Но не спомена и дума за Корея, защото не искаше да се позовава на нея за повече тежест.

— Времената сега са тежки, Старлинг. Използвай ги рационално и те ще те калят. Предстои ти най-трудното изпитание — да не допуснеш яростта и разочарованието да замъглят мисълта ти. От това зависи доколко ще владееш положението. Нищо не влудява човека повече от глупостта. Чилтън е тъпак и той може би е погубил живота на Катрин Мартин. Но може и да не е. Ние сме единственият и шанс. Старлинг, каква е температурата на течния азот в лабораторията?

— Какво? А, течния азот... Двеста градуса целзий под нулата. Приблизително.

— Използвала ли си го да замразиш нещо?

— Разбира се.

— И сега искам да замразиш нещо. Замрази историята с Чилтън. Запази си сведенията, които си изтръгнала от Лектър, и замрази чувствата. Искам да мислиш само за наградата в края на състезанието, Старлинг. Нищо друго не е от значение. Ти се труди добре, за да се

добереш до информацията, заплатила си за нея, сега е моментът да я използваме. Тя е също толкова ценна или излишна, колкото беше и преди Чилтън да оплеска нещата. Вероятно нищо друго няма да изкопчим от Лектър. Така че бъди във форма, за да използваш знанията си за Бъфало Бил. Останалото замрази. Когато разполагаме с повече време, ще сритаме Чилтън в задника, но засега той не бива да ни пречи. Не бива да ни пречи да виждаме целта, наградата. А тя е животът на Катрин Мартин. И залавянето на Бъфало Бил. Не изпускай от погледа си най-важното. Ако си в състояние да го сториш, ще работим заедно.

— Ще проучим ли медицинските досиета?

Бяха стигнали до закусвалнята.

— Дано клиниките не ни откажат. Но аз те искам в Мемфис. Да се надяваме, че Лектър ще сподели със сенатор Мартин нещо полезно. Ти обаче бъди там, подръка, за всеки случай — ако например му писне да си играе с нея и реши да поговори с теб. Междувременно опитай да разбереш що за човек е Катрин и защо е била избрана от Бил. На години не си много по възрастна от нея, така че приятелите и може да споделят с теб неща, които няма да кажат на един полицаи. Продължаваме да действаме и по другите линии. Интерпол прави опити да идентифицира Клаус. Ако разберем кой е, ще се свържем с приятелите му в Европа и в Калифорния, където е завързал любовната история с Бенджамин Распай. Заминавам за Университета на Минесота — там нещо я сплескахме, а довечера ще бъда във Вашингтон. Отивам за кафето, а ти свирни на Джеф да е готов. След четирийсет минути трябва да си в самолета.

Червеното слънце вече светеше измежду телефонните стълбове. Тротоарите все още тъмнееха във виолетово. Когато излезе да махне на Джеф, Старлинг имаше чувството, че ако вдигне ръка, ще бръкне в светлината.

Чувствуваше се далеч по-добре, някак олекотяла. Крофорд си го биваше. Въпросът му за течния азот целеше да и достави удоволствие, тъй като той знаеше за дипломата и по съдебна медицина, да задейства навика и за дисциплинирано мислене. Старлинг си зададе въпроса дали мъжете си вярват, че подобни прозрачни хватки са крайно хитроумни. Когато човек прозира зад тях, ефектът е почти обратен.

На отсрещната страна на улицата някой слизаше по стълбите на психиатричната болница. Беше Барни и изглеждаше дори по-едър в огромното си яке.

Старлинг каза на Джеф, който седеше зад волана на микробуса, че след пет минути ще е при него, и настигна Барни, който тъкмо отключваше стария си студейбекър.

— Барни!

Той извърна към нея безизразното си лице. Очите му сякаш бяха по-широко отворени от друг път. Беше стъпил здраво на двата си крака.

— Барни, искам да ми направиш една услуга, Още сега, веднага, без да ми задаваш въпроси. Какво остана в килията на Лектър?

— Една-две книги — готварски, медицински журнали. Всичко друго отнесоха.

— А рисунките по стените?

— Там са си.

— Искам ги всичките, и то веднага. Много бързам.

Той я гледа известно време. Явно размишляваше.

— Почакайте — каза и хукна обратно по стълбите, доста пъргаво за такъв едър мъж.

Крофорд я чакаше в микробуса, когато Барни се върна с рисунките, свити на руло, и всички останали книги и листове хартия в найлонов пазарски плик.

— Сигурно си мислите, че съм знаел за подслушвателното устройство в чина — каза той, докато и предаваше вещите.

— Ще мисля по въпроса. Ето ти писалка, напиши си телефонните номера върху плика. Барни, смяташ ли, че те знаят как да се оправят с доктор Лектър?

— Имам си своите съмнения и ги споделих с доктор Чилтън. Запомнете тези мои думи, защото, току-виж, той ги забравил. Когато заловите Бъфало Бил...

— Да?

— Не го водете при мен само защото имам празна килия.

Той се усмихна. Зъбите му се оказаха дребни, детски. Старлинг също не се стърпя и се усмихна широко. После хукна към микробуса.

Крофорд остана доволен.

[1] Неизвестен престъпник, поставял в началото на 80-те години смъртоносна отрова в шишенца с популярното в САЩ обезболяващо лекарство „Тайленол“ и предизвикал смъртта на няколко души. — Б. Пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Самолетът, който превозваше доктор Ханибал Лектър, кацна на пистата в Мемфис с две последователни облачета син дим от гумите. Като следваше инструкциите на кулата, той бързо рулира напред към хангарите на Националната гвардия, по-далеч от пътническите терминали. Вътре в първия хангар го чакаха линейка на бърза помощ и една лимузина.

Сенатор Рут Мартин наблюдаваше през опушените стъкла на лимузината как полицаите изтъркулват доктор Лектър от самолета. Искаше и се да изтича при свързаната, скрита зад маска фигура, и да изтръгне от нея нужните и сведения, но се овладя.

Телефонът в лимузината извънтя. Помощникът и Брайън Госидж и подаде слушалката от предната седалка.

— Джек Крофорд от ФБР — каза той.

Сенатор Мартин се пресегна и пое слушалката, без да откъсва поглед от доктор Лектър.

— Защо не ме уведомихте за доктор Лектър, господин Крофорд?

— Защото се страхувах, че ще постъпите точно така, както го и сторихте.

— Аз не водя борба с вас, господин Крофорд, но ако вие тръгнете срещу мен, ще съжалите.

— Къде е сега Лектър?

— Пред погледа ми.

— Може ли да ви чува?

— Не.

— Чуйте ме, сенатор Мартин. Щом искате да поемете лични обещания пред Лектър — добре, нямам нищо против. Но едно ще ви помоля — разрешете на доктор Блум да ви инструктира, преди да тръгнете срещу Лектър. Той е в състояние да ви помогне, вярвайте ми.

— Получавам нужните професионални съвети. Благодаря.

— Надявам се да са нещо по-свастно от съветите на Чилтън.

Доктор Чилтън почука леко по прозореца на лимузината. Сенатор Мартин каза на Брайън Госидж да излезе и да види какво иска.

— Вътрешните борби само губят време, господин Крофорд. Изпратили сте при Лектър неопитна стажантка с фалшиво предложение. Аз мога да сторя нещо далеч по-добро. Според доктор Чилтън Лектър е способен да откликне на честно и открито предложение и аз точно това ще му дам — никакви бюрократични отлагания. Ако си върна Катрин жива, всички ще се измъкнем от тази история неопетнени — включително и вие. Ако обаче тя... умре, никакви оправдания няма да ми минат.

— В такъв случай използвайте възможностите ни, сенатор Мартин.

В гласа му тя не долови гняв, само професионална хладна загриженост, която и беше добре позната. Затова откликна на нея.

— Кажете.

— Ако научите нещо, нека да действваме. Не крийте нищо от нас. Не крийте нищо и от местната полиция. Не ги оставяйте с впечатлението, че ще ви стане приятно, ако ни изключат от играта.

— Очаквам Пол Крендлър от Правосъдието. Той ще се погрижи за това.

— С кого от старшите полицаи на ФБР поддържате връзка там?

— С майор Бахман от бюро в Тенеси.

— Добре. Ако още не е късно, дръжте настрана средствата за осведомяване. И сплашете Чилтън в това отношение, защото той душа дава за вниманието на пресата. Бъфало Бил не бива да научава всичко. А когато го открием, ще използваме специалния отряд за бързо реагиране. Трябва много бързо да го нападнем, за да няма време да действа по някакъв начин. Сама ли възнамерявате да разпитате Лектър?

— Да.

— Поговорете преди това с Кларис Старлинг. Тя е на път за Мемфис.

— С каква цел? Доктор Чилтън ми предаде накратко всичко, което тя е научила. Достатъчно се будалкахме.

Чилтън отново потропваше по прозореца и говореше нещо — тя виждаше как устата му се движи. Брайън Госидж го улови за китката и

поклати глава.

— Искам да ме пуснат при Лектър, след като разговаряте с него — продължи Крофорд.

— Господин Крофорд, доктор Лектър обеща да назове името на Бъфало Бил в замяна на някои привилегии, по-скоро облекчения. Ако не го стори, можете да си го вземете завинаги и никак не ме интересува повече.

— Сенатор Мартин, знам, че темата е деликатна, но аз съм длъжен да ви предупредя — каквото и да стане, не го молете!

— Разбрах, господин Крофорд. Дочуване. — Тя затвори. — Ако сгреша, тя няма да е по-мъртва от последните шест момичета, които не успяхте да спасите — промълви тихичко на себе си и махна на Госидж и Чилтън да влязат в колата.

Доктор Чилтън беше поискал срещата на сенатор Мартин с Ханибал Лектър в Мемфис да се състои в кабинетна обстановка. За да не се губи време, бяха преоборудвали набързо стаята за инструктаж на въздушната полиция, която се намираше в същия хангар.

Сенатор Мартин трябваше да чака в хангара, докато доктор Чилтън настани Лектър в импровизирания кабинет. Не можеше да стои повече в колата. Обикаляше в кръг под високия покрив, вдигаше взор нагоре към преплетените като решетка греди, после гледаше пак в краката си боядисаните с блажна боя широки ленти. Спря за малко пред стар „Фантом Ф-4“ и облегна чело на хладната му обшивка. Този самолет трябва да е по-стар от Катрин. Господи, Исусе, хайде!

— Сенатор Мартин — повика я майор Бахман. Чилтън и махаше откъм вратата.

В стаята имаше писалище за Чилтън и столове за сенатор Мартин, помощника и майор Бахман. Оператор с видеокамера беше готов да заснеме цялата среща. Чилтън твърдеше, че това било едно от изискванията на Лектър.

Сенатор Мартин изглеждаше добре, когато влезе в помещението. Тъмносиният костюм излъчваше сила. Беше внушила твърдост и на Госидж.

Доктор Лектър седеше самичък наред стаята в як дъбов стол, завинтен за пода. Върху него имаше метнато одеяло — да прикрива усмирителната риза, вързаните здраво крака и факта, че е прикрепен с вериги за стола.

Ала хокейната маска, която не му позволяваше да хапе, все така покриваше лицето му.

Защо? — почуди се сенатор Мартин. Та нали целта на кабинетната обстановка беше да се вдъхне достойнство на доктор Лектър, да бъде предпазен от унижение. Тя изгледа Чилтън и се обърна към Госидж за някои документи.

Чилтън мина зад гърба на доктор Лектър и — с поглед към видеокамерата — разкопча каишките и свали с театрален жест маската му.

— Сенатор Мартин, да ви представя доктор Ханибал Лектър.

Като видя какво върши Чилтън, за да се самоизтъкне, сенатор Мартин се изплаши не по-малко, отколкото в мига, когато разбра в чии ръце се намира дъщеря и. Всяко доверие, което бе имала в него, се измести от вледеняващото кръвта прозрение, че той е пълен глупак.

Трябваше да импровизира.

Кичур коса падаше между кестеновите очи на доктор Лектър. Беше блед като маската си. Сенатор Мартин и Ханибал Лектър се изгледаха преценяващо — тя изключително интелигентна, а той неизмерим с никое понятие, известно на човека.

Доктор Чилтън се обърна към писалището си, огледа всичко поред и започна:

— Доктор Лектър сподели с мен, сенатор Мартин, че желае да допринесе към разследването със свои конкретни знания в замяна на някои облекчения, свързани със затворническия режим, който му е наложен.

Сенатор Мартин вдигна в ръка някакъв документ.

— Доктор Лектър, това е нотариално заверена клетва, която ще подпиша тук пред вас. В нея се казва, че поемам задължението да ви помогна. Искате ли да я прочетете?

Тя помисли, че той няма да отговори, и се запъти към писалището да я подпише, когато чу зад гърба си гласа му:

— Няма да ви прахосвам времето — вашето и на Катрин — с дребнави пазарлъци за незначителни облаги. Някои карьеристи достатъчно време изхабиха. Нека ви помогна сега, а когато всичко свърши, знам, че и вие ще ми помогнете.

— Можете да разчитате на мен. Брайън!

Госидж показа бележника си — беше готов да записва.

— Името на Бъфало Бил е Уилям Рубин. Наричат го Били Рубин. През май 1975 година моят пациент Бенджамин Распай го посъветвал да започне да идва при мен на терапия и той ме посети. Каза, че живее във Филаделфия, адреса му не помня, но в Балтимор беше отседнал при Распай.

— Къде са медицинските ви досиета? — намеси се майор Бахман.

— Всичките досиета бяха унищожени по заповед на съда малко след като...

— Как изглежда? — продължи майор Бахман.

— Ако обичате, майоре. Сенатор Мартин, единствена...

— На колко е години, опишете външността му, кажете още нещо, което си спомняте — настоя майор Бахман.

Доктор Лектър просто потъна в своя вътрешен свят. Мислеше за нещо друго — анатомичните скици на Жерико, правени за „Салът на Медуза“. И ако чуваше следващите въпроси, с нищо не го показва.

Когато сенатор Мартин успя отново да прикове вниманието му, двамата бяха сами в стаята, а тя държеше бележника на Госидж. Погледът на доктор Лектър се фокусира върху нея.

— Това знаме там мирише на пури — каза. — Кърмихте ли Катрин?

— Моля? Дали съм?...

— Кърмихте ли я с гърдите си?

— Да.

— Много се ожаднява от кърменето, нали? Когато зениците и потъмняха, той отпи една-единствена глътка от болката и и тя му достави върховна наслада. За днес стигаше. Той продължи:

— Уилям Рубин е висок метър и осемдесет и два сантиметра и сега трябва да е трийсет и пет годишен. Има яко телосложение, тежеше около деветдесет килограма навремето и предполагам, че още е напълнял. Косата му, е кестенява, а очите-бледосини. Съобщете им това, после може да продължим.

— Да, така и ще направя — каза сенатор Мартин и подаде бележките си през вратата.

— Видях го един-единствен път. Взе си втори час, но повече не дойде.

— Защо смятате, че именно той е Бъфало Бил?

— Още тогава убиваше хора и вършеше с тях подобни неща — в анатомичен смисъл. Каза, че се нуждае от психиатрична помощ, за да сложи край на действията си, но всъщност искаше да се похвали на някого. Да сподели.

— И вие не го... Той беше убеден, че няма да го предадете на властите, така ли?

— Не мислеше, че ще го сторя, а и обичаше да рискува. Освен това не бях издал приятеля му Распай.

— Распай знаеше ли какво върши?

— Распай си падаше по лошите момчета — целият беше покрит с белези от тях. Били Рубин сподели, че има досие в полицията, но нищо повече. Записах си накратко някои медицински данни за него. Нищо особено, с изключение на едно — Рубин ми каза, че е някога боледувал от слонски антракс. Друго нищо не си спомням, сенатор Мартин, а и вие сигурно изгаряте от нетърпение да започнете да действате. Ако се сетя нещо, ще ви известя.

— Били Рубин ли е убиецът на човека, чиято глава беше открита в колата?

— Мисля, че да.

— Знаете ли кой е той?

— Не. Распай го наричаше Клаус.

— Верни ли са другите неща, които сте казали на ФБР?

— Поне толкова, колкото и нещата, които ФБР ми каза, сенатор Мартин.

— Уредила съм временно престоя ви тук в Мемфис. Ще поговоря с някои хора за вас и ще заминете за Бръши Маунтън, когато това... когато се поуталожат нещата.

— Благодаря. Ще ми трябва телефон, в случай че си припомня нещо.

— Ще го получите.

— И музика. Глен Гулд, вариациите Голдберг. Прекалено много ли искам?

— Ще ги имате.

— Сенатор Мартин, не се доверявайте единствено на ФБР. Джак Крофорд никога не играе честно с другите агенции. За тях всичко е игра. Твърдо е решил лично да арестува Били.

— Благодаря ви, доктор Лектър.

— Много ми харесва костюмът ви — додаде, когато тя се запъти към вратата.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

От стая в стая мазето на Джейм Гъм лъкатушеше безразборно като лабиринт, който ни преследва в сънищата. Когато беше все още стеснителен, преди не един човешки живот, господин Гъм извличаше удоволствие от най-потайните, най-далечните от стълбището стаи. Там в далечните къшета се гушеха помещения — от други негови битиета — стаи, които Гъм не бе отварял от години. Някои от тях бяха все още обитавани, така да се каже, макар че звуците иззад вратите отслабнаха и замряха много, много отдавна.

Нивото на пода се менеше с всяка стая с около половин метър. Имаше прагове за прескачане, трегери за извеждане на глава. Не беше възможно да изгърколиш тежък товар, твърде трудно — да го влачиш подире си. А да караш нещо да върви пред теб, когато то на всичкото отгоре се препъва, плаче, умолява, удря в стената замаяната си глава, бе не само трудно, но дори опасно.

Но с помъдряването и нарастването на увереността господин Гъм вече нямаше защо да задоволява потребностите си в скришни кътчета на мазето, затова използваше няколкото свързани стаи до стълбището — просторни, с течаща вода и електричество.

Сега мазето тънеше в пълен мрак.

В кладенеца под постланото с пясък помещение мълчеше и Катрин Мартин.

Господин Гъм бе тук, в подземие, но не в същата стая.

Стаята зад стълбите бе непрогледно тъмна, но затова пък — изпълнена с приглушени звуци. Тук на тънки струйки се стичаше вода, ритмично бръмчаха малки помпи. Ехото на тези звуци придаваше обемност на помещението. Въздухът бе влажен и хладен. Миришеше на зеленина. Припърхваха крила, докоснали буза, нещо прищракваше до отсрещната стена. Нисък носов звук на удоволствие — човешки звук.

Стаята бе непрогледна за човешкото око, ала господин Гъм много добре виждаше, макар и в светлосенки на наситено зелено. Той

си бе сложил чифт превъзходни инфрачервени очила (те бяха предназначени за израелската армия и той ги бе закупил за по-малко от четиристотин долара) и бе насочил снопа инфрачервени лъчи на фенерчето си към телената клетка пред себе си. Беше седнал на ръба на твърд стол с права облегалка и заплепен наблюдаваше как вътре в клетката едно насекомо се катери по стъблото на растение. Младото имаго току-що се бе измъкнало от разпукания пашкул и сега беше върху мократа пръст, с която бе застлан подът на клетката. То боязливо се катереше по стъблото и търсеше къде да разпери влажните си нови криле, все още прилепнали за гърба му. Спря се на една хоризонтална клонка.

За да вижда добре, господин Гъм трябваше да наклони глава. Постепенно крилете се изпомпваха с кръв и въздух. Все още лепнеха към гърба на насекомото.

Два часа минаха, но господин Гъм почти не бе помръднал. От време на време включваше инфрачервеното фенерче, за да изненада самия себе си с напредъка, постигнат от насекомото. За да убива времето, насочваше снопа лъчи към другите ъгли на помещението — към големите аквариуми, пълни с дъбилен растителен разтвор. Неговите скорошни придобивки бяха вътре в резервоарите — някои върху калъпи, други, опънати на рамки, напомняха класически статуи, зеленеещи на дъното на морето. Светлинният лъч се отмести към голямата галванизирана работна маса с метална възглавница в единия край, канали за отцеждане встрани, после към повдигача горе на тавана, над масата. До стената бяха неговите дълги промишлени умивалници. И всичко това в зелените отсенки на инфрачервеното. Припърхване, флуоресцентни резки в периферното зрение, следи на комети, оставени от летящите на свобода из стаята нощни пеперуди.

Тъкмо навреме прехвърли вниманието си отново към клетката. Крилете на едрото насекомо бяха вдигнати високо над гърба, шарките бяха частично скрити и изкривени. Сега ги свали, за да увие в пелерина тялото си, и прочутият рисунък ясно се открие. Човешки череп, великолепно изпълнен върху мъхнатото тяло, гледаше втрънено от гърба на насекомото. Под изпъкналото чело — черни очни кухини и изпъкнали скули. Под тях над челюстта имаше тъмно петно като запушена уста. Черепът бе легнал върху друго очертание, разперено като горната част на човешки таз.

Череп върху таз, изписани на гърба на пеперуда от случайна прищявка на природата.

Господин Гъм се чувствуваше тъй добре, тъй вътрешно олекотен. Наведе се напред и дъхна върху пеперудата. Тя вдигна остриите си пипалца и сърдито изписука.

С фенерчето в ръка той безшумно пристъпи в стаята с кладенеца. Отвори уста, за да заглуши дишането си. Не желаше да наруши доброто си настроение с излишни звуци откъм ямата. Изпъкналите стъкла на очилата бяха като очи на рак върху стъбълца. Господин Гъм знаеше, че тези очила не са никак привлекателни, но как хубаво се бе забавлявал с тях в тъмното мазе, как си беше играл на подземни игри...

Наведе се напред и насочи невидимата светлина надолу в шахтата.

Материалът лежеше на една страна, свит като скарида. По всичко личеше, че спи. Тоалетната кофа бе до нея. Не беше скъсала повторно — излишно и глупаво — канапа, опитвайки се да се изкатери по гладките и стръмни стени. Насън стискаше здраво ъгълчето на рогозката и смучеше палеца си.

Докато наблюдаваше Катрин и я осветяваше по цялата дължина с инфрачервената си светлина, господин Гъм вътрешно се подготвяше за големите проблеми, с които щеше да се сблъска.

Човешката кожа е много труден материал, ако изискванията ви са високи като на господин Гъм. Трябва да се вземат фундаментални структурни решения и първото от тях е къде да се постави ципът.

Той прокара светлината по дължината на гърба. При нормални обстоятелства би сложил ципа отзад, но тогава как щеше го закопчава без чужда помощ? Все пак не е нещо, за което да молиш някой да ти помогне, макар че тази вероятност тайничко го възбуждаше. Той познаваше места, и кръгове, където неговият труд би срещнал всеобща възхита, знаеше за яхти, където би разцъфнал, но дотогава имаше време. Засега му трябваше дреха, която да носи, когато е сам. А да я сцели отпред, бе направо светотатство и той дори не допусна тази мисъл в главата си.

Господин Гъм не можеше да прецени добре Катрин на тази инфрачервена светлина, но му се видя отслабнала. Нищо чудно да е била на диета, когато я взе.

От личен опит знаеше, че е най-добре да изчака от четири до седем дни, преди да смъкне кожата. Внезапната загуба на тегло я отпускате и свалянето и ставаше по-лесно. Освен това гладът обезсилваше обектите и ги правеше по-податливи. По-покорни. Някои ги обземаше тъпо примирение. Не биваше обаче да ги оставя напълно гладни, за да не предизвика отчаяние и изблици на самоунищожение, които биха повредили кожата.

Да, то положително бе отслабнало. Този екземпляр бе тъй специален, от такова голямо значение за неговия замисъл, че не му се чакаше дълго, а и нямаше защо. На следващия ден или може би вечерта. Най-късно на последващия. Скоро.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кларис Старлинг разпозна Стоунхиндж Вилас от телевизионните репортажи. Жилищният комплекс в източен Мемфис — смесица от блокове и еднофамилни къщи — беше построен около голям паркинг и имаше формата на буквата U. Кларис спря взетия под наем шевролет „Селебрити“ в средата на просторния паркинг. По колите позна, че наоколо живеят добре платени физически работници и чиновници от нисшия ешелон. В отделен сектор на паркинга стояха караваните и моторните лодки за почивните дни, лъщящи от прясната боя.

„Стоунхиндж Вилас“ — претенциозният надпис дразнеше Старлинг всеки път, когато го погледнеше. Апартаментите вероятно бяха пълни с бели градински мебели и сушен прасковен цвят в стъклени буркани. Семейни снимки под стъклото на холската масичка. „Готварска книга за двама“ и „Фондю във вашето меню“. Старлинг, чието единствено жилище бе общежитието на Академията на ФБР, беше върла противничка на всичко това. За нея бе важно да разбере що за човек е Катрин Мартин. Този комплекс и се видя необичайно място за живеене на една сенаторска щерка. Старлинг беше прочела краткия биографичен материал, събран, от ФБР, от който ставаше ясно, че Катрин е умна, но не се е реализирала в живота. Опитала колежа във Фармингтън, но издържала там само една година, след което прекарала още две неуспешни и нещастни години в колежа „Мидълбъри“. Сега следваше в Югозападния университет и същевременно преподаваше в училище физическо възпитание.

Старлинг с лекота би си я представила като егоцентрична пансионерка от тези, дето никога не слушат какво им се говори, защото те най-много знаят. Да, трябва да внимава, да не се поддава на предубеждения и чувство за неприязън. Самата Старлинг беше минала през пансиони и живяла на стипендии, с оценки, далеч по-добри от дрехите и. Така че се бе нагледала на деца от богати, но несполучливи семейства, прекарвали твърде много време по пансиони. Някои от тях я изпълваха единствено с презрение, но беше разбрала също така, че

невнимаването в час често е бягство от болката и че често погрешно се тълкува като липса на интерес и тъпота.

По-добре си представяше Катрин в яхтата заедно с баща и каквато беше на филма по телевизията. Дали се е старала като малка да бъде доброто момиченце на тати? Какво ли е правела в момента, когато са и съобщили за смъртта на баща и от инфаркт на четирийсет и две годишна възраст? Старлинг беше убедена, че той и липсва, и тази липса, тази обща болка, я приближи до момичето.

За Старлинг беше много важно да хареса Катрин Мартин, защото това щеше да облекчи задачата и.

Веднага разбра кой е нейният апартамент — пред него имаше спрели две полицейски коли. На паркинга точно отпред видя и петна бял прах. Вероятно Бюрото за разследване на щата Тенеси се бе погрижило с пемза или друг инертен прах да вземе проби от мазните петна в близост до апартамента. Крофорд беше споменал, че Бюрото в Тенеси си знае работата.

Старлинг се приближи до караваните и лодките, паркирани пред апартамента. Ето значи откъде е била отвлечена. Достатъчно близо до входната врата — иначе не би я оставила отключена. Била е прильгана по някакъв начин. Въдицата, на която се е хванала, трябва да е изглеждала крайно безобидна.

Старлинг знаеше, че полицията на Мемфис е разпитала от врата на врата всички съседи, но никой нищо не бе видял, което ще рече, че отвлечането е станало в пространството между високите каравани. Оттам е дебнел момичето, сигурно е седял в някакво превозно средство и е чакал да се появи. Бъфало Бил е знаел със сигурност, че Катрин Мартин живее тук. Някъде и е хвърлил око, после я проследил, изчаквал е подходящия момент. Едри момичета като Катрин не се срещат под път и над път. Не би могъл да дебне на случайни места, за да причака жена с подходящи размери — може с дни да не се появи никоя, която да му върши работа.

Всичките му жертви бяха едри. Всички. Някои бяха и дебели, но до една — едри. „За да му пасне на големина“, спомни си тя думите на доктор Лектър и потръпна. Доктор Лектър, новият жител на Мемфис. Пое дълбоко въздух, изду бузи и бавно издиша. *А сега да видим какво ще научим за Катрин Мартин.* Позвъни на вратата на апартамента.

Отвори и полицај с характерната униформа на щата Тенеси. Тя му показа пропуска си и той я пусна да влезе.

— Трябва да огледам помещенията — каза Старлинг.

„Помещенията“ беше подходяща дума за човек, който не си бе свалил униформената фуражка вътре в апартамента.

Той кимна.

— Ако звънне телефонът, не го пипайте, аз ще се обадя.

На тезгяха в отворения към хола кухненски бокс се виждаше касетофон, свързан с телефона. До него имаше и два чисто нови телефонни апарата. Единият беше без шайба — пряка връзка със службата за проследяване на обажданията.

— Мога ли да ви помогна? — попита младият полицај.

— Полицията приключи ли тук?

— Апартаментът вече е предаден на семейството. Аз останах заради телефона. Можете да пипате спокойно — ако това имате предвид.

— Добре. Тогава ще огледам наоколо.

Полицаят измъкна вестника, който беше напъхал под канапето, и се върна на мястото си.

Старлинг искаше да се съсредоточи, да е сама в апартамента, но — от друга страна — знаеше колко и е провървяло, че тук не гъмжи от полиция.

Започна от кухнята. Не беше обзаведена от всеотдайна готвачка. Катрин се е върнала в апартамента за пуканки — това бяха научили от приятеля и. Кларис отвори замразителя. — Две кутии пуканки, за микровълнова печка. От тази стая паркингът не се виждаше.

— Откъде сте?

Старлинг не чу въпроса първия път.

— Откъде сте? Полицаят я гледаше над вестника си.

— От Вашингтон.

Под мивката... Аха, мястото, където се съединяваха тръбите, беше издраскано. Отвивали са сифона, за да проверят съдържанието му. Браво на момчетата. Ножовете на Катрин бяха тъпи. Машината за миене на чинии е била пускана, но след това никой не си бе направил труда да я изпразни. Хладилникът бе посветен на диетична извара и готова фруктова салата. Катрин е пазарувала полуфабрикати, вероятно, е имала предпочитан магазин наблизо и е отскачала дотам с колата.

Може би някой се е навъртал около магазина напоследък? Трябва да се провери.

— От Главната прокуратура ли сте?

— Не, от ФБР.

— Очаква се да дойде Главният прокурор. Така ни казаха на последния инструктаж. Отдавна ли сте във ФБР?

Старлинг погледна младото полицайче.

— Знаете ли, след като свърша, сигурно ще се наложи да ви задам няколко въпроса. Тогава ще ми бъдете от полза.

— Разбира се. Стига да мога...

— Добре. А сега трябва да се съсредоточа.

— Разбира се, разбира се.

Спалнята беше светла, слънчева, предразполагаща към дремливост. На Старлинг и допадна много. Ефектът бе постигнат с качествени платове и качествени мебели, каквито малцина млади момичета могат да си позволят. Имаше китайски параван, джунджурии от скъп емайл върху етажерките, разкошен орехов секретер. Две единични легла. Старлинг повдигна покривките. Лявото легло беше на колелца, но не и дясното. *Катрин ги събира, когато пожелае. Може да си има любовник, за когото приятелят и не подозира. Може би преспива тук понякога. Телефонният и секретар няма устройство за дистанционно сигнализиране. Значи вечер, когато майка и се обажда, трябва да си е у дома.*

Телефонният секретар беше като този на Старлинг — „Фоун-мейт“, най-разпространеният модел. Тя вдигна капака. И двете касети липсваха. На тяхно място имаше бележка. *Касетите взети от полицията на Мемфис.*

Стаята изглеждаше относително прибрана, но си носеше белезите на претърсване, извършено от мъже с големи ръце, опитали се, но не сполучили да върнат нещата точно на мястото им. Старлинг би познала, че тук е тършувано, дори и без следите от прах за вземане на отпечатъци, с които бяха покрити всички гладки повърхности.

Тя не допускаше престъплението да е извършено в спалнята. Крофорд сигурно беше прав — Катрин е била отвлечена от паркинга. Ала Кларис искаше да я опознае, а това бе мястото, където младата жена бе живяла. Живее, поправи се тя. Тя тук живее.

В чекмеджето на нощното шкафче откри телефонен указател, книжни кърпички, тоалетни принадлежности и — зад някаква кутия — полароиден фотоапарат с приспособление за забавено снимане и малък триножник, сгънат и поставен редом. Хммм. Напрегната като гущер, Старлинг се втренчи в апарата. Премигна също като гущер, но не го докосна.

Дрешникът я интересуваше най-много. Катрин Бейкър Мартин, чието облекло беше белязано за пране и химическо чистене с К-Б-М, притежаваше извънредно голям гардероб. Повечето дрехи бяха от най-добро качество. Старлинг разпозна много от етикетите, включително на скъпия „Гарфинкъл“ и вашингтонския „Бричис“ за спортно облекло. *Подаръци от мама*, реши тя. Имаше и качествени класически дрехи в два размера — да и стават, когато тежи 65 или е напълняла до 75 килограма, както и няколко чифта „кризисни“ панталони за наднормено тегло и пуловери от магазини за пълни жени. На специална поставка бяха наредени цели двацет и три чифта обувки. Седем от тях бяха скъпи „Фергамос“, размер 39,5. Имаше няколко чифта маратонки „Рийбок“ и удобни, доста употребявани мокасина. На най-горната полица видя лека раничка за гръб и ракета за тенис.

Вещи на привилегировано дете, студентка и учителка по физкултура, която живее доста по-добре от останалите. В секретера — купища писма. Много от тях от бивши съученички, живеещи на източното крайбрежие. Марки и самозалепващи се етикети с адреса на Катрин. В най-долното чекмедже — разноцветна пъстра хартия за увиване на подаръци. Пръстите на Старлинг се поровиха из листата. Тъкмо си мислеше, че няма да е зле да поразпита касиерките в близкия магазин, когато напипа сред шарената хартия един лист, който несъмнено бе по-плътен от останалите. Подмина го, после се върна към него. Беше обучена да търси отклонения от обичайното и затова го измъкна. Беше син и приличаше на попивателна хартия, а щампата бе груба имитация на кучето Плуту, герой на анимационни филми. Редиците кученца много приличаха на Плуту — бяха в полагаемия им се жълт цвят, но нещо куцаше в пропорциите.

— Ех, Катрин, Катрин — рече Старлинг, извади пинцети от чантата си и с тяхна помощ напъха хартията в найлонов плик. Засега го остави върху леглото.

Кутията с бижута върху тоалетната масичка беше от щампована кожа. Такива могат да се видят в спалнята на почти всяко момиче. Двете чекмеджета отпред и няколкото отделения на капака не съдържаха нищо ценно. Дали не е съхранявала скъпоценностите си в гумената зелка в хладилника и ако е така, кой ги е взел?

Тя натисна копченцето в задната част на кутията и освободи тайното отделение. Беше празно. За кого ли са тайна тези малки чекмеджета? Със сигурност не и за крадците. Вече се пресягаше да го затвори, когато пръстите и докоснаха плик, залепен за дъното му.

Надяна си чифт памучни ръкавици и обърна кутията към себе си. Измъкна празното чекмедже. Кафявият плик беше прикрепен за дъното с прозрачен скоч. Не беше залепен, само подпъхнат. Поднесе го към носа си. Неизследван за отпечатъци. Отново използва пинцетите, този път, за да отвори плика и да извади съдържанието му. Пет полароидни снимки. Измъкна ги една по една. Мъж и жена в интимни пози. Глави и лица не се виждаха. Две от снимките бяха правени от жената, две от мъжа и едната — с помощта на автомата и триножника, инсталиран върху нощното шкафче.

Трудно можеше да се съди от мащаба на фотографиите, но жената с нейното внушително тегло и висока фигура несъмнено бе Катрин Мартин. На пениса на мъжа бе надяната халка от слонова кост. Качеството на снимките не бе достатъчно добро, за да се видят други подробности. Мъжът имаше белег от операция на апандисит. Старлинг прибра всяка снимка в отделно найлоново пликче и ги пъхна в голям кафяв плик. После върна тайното отделение на мястото му.

— Прибрала съм всичко ценно — обади се глас зад гърба и. — Според мен нищо не е било откраднато.

Старлинг погледна в огледалото. На прага на спалнята стоеше сенатор Рут Мартин. Видът и бе крайно изнурен.

— Здравейте, сенатор Мартин — обърна се тя. — Искате да полегнете ли? Аз почти привърших.

Макар и изтощена, сенатор Мартин внушаваше почит към себе си. Под лустрото на изискаността прозираше стоманен характер:

— Коя сте вие, моля? Мислех, че полицията вече е привършила тук.

— Аз съм Кларис Старлинг от ФБР. Разговаряхте ли с доктор Лектър, сенатор Мартин?

— Даде ми едно име. — Сенаторът запали цигара и огледа Кларис от главата до петите. — Ще видим колко е достоверно и какво струва. А вие какво открихте в кутията за бижута, госпожице Старлинг? То какво струва?

— Писма, които веднага ще изследваме — беше най-доброто, което хрумна на Кларис.

— В кутията на дъщеря ми? Я да видя.

От съседната стая долетяха гласове и Кларис се изпълни с надеждата, че разговорът им ще бъде прекъснат.

— С вас ли е господин Копли от мемфиския отдел на ФБР...?

— Не, не е, а това не е отговор. Не искам да ви оскърбявам, но държа да видя какво сте намерили в кутията на дъщеря ми. — Тя извърна глава и извика през рамо: — Пол! Би ли дошъл? Госпожице Старлинг, може би познавате господин Крендлър от Департамента на правосъдието? Пол, това е момичето, което Джак Крофорд е изпратил при Лектър.

Плешивината на темето на Крендлър беше загоряла от слънцето. Изглеждаше четирийсетгодишен и явно се поддържаше в добра форма.

— Аз ви познавам, господин Крендлър. Здравейте. Той осъществява Връзката между Конгреса и Криминалния отдел на Департамента на правосъдието и е най-малкото заместник-главен прокурор. Господи, отърви ми кожата!

— Госпожица Старлинг е открила нещо в кутията за скъпоценности на дъщеря ми и го е поставила в кафяв плик. Според мен трябва да видим какво е, не мислите ли?

— Госпожице! — каза Крендлър.

— Може ли да разговарям с вас насаме, господин Крендлър?

— Разбира се. По-късно. И той протегна ръка.

Лицето на Кларис пламтеше. Тя знаеше, че сенатор Мартин не е на себе си, но никога нямаше да прости съмнението на Крендлър, изписано по лицето му. Никога!

— Щом настоявате — подаде тя плика. Крендлър хвърли око на първата снимка и веднага затвори плика. Сенатор Мартин протегна на свой ред ръка.

Старлинг изпита болка, докато я наблюдаваше как разглежда снимките. Когато свърши, отиде до прозореца и остана там, с лице към

заоблаченото небе, със затворени очи. Изглеждаше стара на дневна светлина, а когато се опита да запали цигара, ръката и потрепера.

— Сенаторе, аз... — започна Крендлър.

— Полицията претърси тази стая — прекъсна го сенатор Мартин. — Убедена съм, че са открили тези снимки и са имали достатъчно такт да ги върнат на мястото им и да си държат езиците зад зъбите.

— Не, не са ги открили — каза Старлинг. Тази жена бе смъртно ранена, но по дяволите! — Госпожо Мартин, на вас самата ви е ясно, че трябва да разберем кой е този мъж. Ако е приятелят и, добре. Това ще стане ясно само след пет минути. Никой друг не е необходимо да вижда снимките и самата Катрин няма защо да научи.

— Ще се погрижа за това. — Сенатор Мартин прибра плика в чантата си, а Крендлър не възрази, както би било редно.

— Сенатор Мартин, вие ли взехте бижутата от гумената зелка в кухнята? — попита Кларис.

Помощникът на сенатора Брайън Госидж надникна в стаята.

— Извинете, сенатор Мартин, но апаратурата е инсталирана и ще можем да наблюдаваме как в Националния информационен криминален център проверяват името на Уилям Рубин.

— Вървете, сенатор Мартин — обади се Крендлър. — Аз ей сега ще дойда.

Рут Мартин излезе, без да отговори на въпроса на Старлинг.

Кларис имаше време да огледа Крендлър, докато той затваряше вратата. Костюмът му бе триумф на ръчното шивашко изкуство. Не бе въоръжен.

Той остана за миг със сведена глава, с ръка на дръжката на вратата.

— Добре сте извършили претърсването — каза най-сетне, когато се извърна.

Старлинг не се продаваше толкова евтино. Погледна го право в очите.

— В Куонтико обучават добри претърсвачи — продължи Крендлър.

— Но не и крадци.

— Знам.

— С нищо не го покажете.

— Престанете.

— Ще продължим проучването — на снимките и гумената зелка, нали?

— Да.

— Кой е Уилям Рубин, господин Крендлър?

— Лектър каза, че това е името на Бъфало Бил. Осъществихме пряка връзка с отдела за идентификация на ФБР. Ето, четете.

И той извади протокола от срещата на сенатор Мартин с Лектър — не особено четливо копие от матричен принтер.

— Нещо да ви хрумва? — попита, когато тя изчете документа.

— Тук няма нито дума, за която после да му се търси отговорност. Бял мъж на име Били Рубин, страдащ от слонски антракс. Не можете да го уличите в лъжа, каквото и да стане. Най-много да каже, че е сбъркал. Дано е вярно всичко казано тук, но нищо чудно просто да се забавлява. Той е напълно способен на това, господин Крендлър. Вие... срещали ли сте се с него?

Крендлър поклати отрицателно глава и издиша шумно през носа.

— Доктор Лектър е убил девет души — поне толкова са ни известни. Той няма да излезе на свобода при никакви обстоятелства. Да ги възкреси всички тези хора, пак няма да го пуснат. Така че единственото, което му остава, е да търси начини да си доставя удоволствие. Това е причината, поради която играем с него на тази сложна игра.

— Знам каква игра играете. Чух записа на Чилтън. Не казвам, че сте постъпили неправилно, казвам само — край на това. Отделът за поведенческа психология може да продължи въз основа на данните, които вече сте измъкнали — имам предвид транссексуалната следа, ако излезе нещо. А вие утре се връщате в Академията.

О, Господи!

— Открих и нещо друго.

Листът цветна хартия си лежеше върху леглото, незабелязан от никого. Тя му го подаде.

— Какво е това?

— Прилича на хартия с кученцето Плуто.

Кларис изчака да я попита нещо. Той го стори само с жест.

— Убедена съм, че е попивателна, напоена с киселина. От средата на седемдесетте години, а може и от преди това. Сега минава

за куриоз. Интересно откъде го е набавила. За да сме сигурни, трябва да го проверим лабораторно.

— Отнесете го във Вашингтон и го предайте в лабораторията. След няколко минути потегляте.

— Ако искате, мога веднага да направя проверката...

— Връщайте се във Вашингтон и право в училището — прекъсна я той и отвори вратата.

— Господин Крофорд ми нареди...

— Единственото нареждане е това, което ви казвам. Повече не сте подчинена на Джек Крофорд. Вие сте все още стажантка и мястото ви е в Куонтико, ясно ли е? В два и десет има самолет. Гледайте да не го изпуснете!

— Господин Крендлър, доктор Лектър разговаря с мен, след като отказа да отвори уста пред балтиморската полиция. Може би пак ще го стори. Според господин Крофорд...

Крендлър затвори отново вратата, като я тръшна по-силно от необходимото.

— Госпожице Старлинг, не съм длъжен да ви давам обяснения, но ето какво ще ви кажа. Мнението на поведенческия отдел не е решаващо и никога не е било. А и Джек Крофорд трябва да е в отпуската за гледане на болен. Дори съм изненадан, че е могъл да действа толкова трезво и разумно. Поел е глупавия риск да държи сенатор Мартин в неведение, за което скъпо ще си плати. Макар че при неговата репутация резултатите, които е постигнал досега, и двете години, които му остават до пенсия — дори тя не може да му стори кой знае каква вреда. Така че на ваше място не бих се притеснявал за пенсията му.

Старлинг не можеше да повярва на ушите си.

— Може би познавате друг, който е заловил трима масови убийци? Или поне един? Не бива да я оставяте тя да ръководи операцията, господин Крендлър.

— Трябва да сте умно момиче, иначе Крофорд не би си губил времето с вас. Затова ще ви кажа само веднъж и повече няма да повтарям: дръжте си езика зад зъбите, за да не попаднете в общата зала с машинописките. Толкова ли не разбирате — единствената причина, поради която ви изпратиха при Лектър, е да научите нещо, за да има какво да докладва вашият директор пред Конгреса.

Безобидни сведения за големи престъпления, някои данни за доктор Лектър — раздава ги като бонбони, докато се опитва да прокара бюджета си. Конгресмените го зяпат с отворена уста и много си падат по тези работи. Но вие не сте наясно с това, а и вече нямате нищо общо с разследването. Знам, че са ви дали временна служебна карта. Ако обичате да ми я върнете.

— Без нея не мога да летя въоръжена. А пистолета трябва да върна в Куонтико.

— Пистолет! О, Господи! Предайте картата веднага щом се приберете.

Сенатор Мартин, Госидж, един техник и няколко полицаи се бяха струпали край видеотерминал със свързан към телефона модем. От Националния информационен криминален център ги осведомяваха непрекъснато как обработват данните, получени от доктор Лектър. Ето какво се получи от Националния център за контрол на болестите в Атланта: еленският антракс се прихваща при вдишване на прах от слонова кост при обработката и, най-вече за декоративни ръкохватки. В Съединените щати от тази болест страдат производители на ножове.

Като чу „производители на ножове“, сенатор Мартин затвори очи и стисна книжната кърпичка в ръката си.

Младият полицай, който пушна Старлинг в апартамента, донесе на сенатора чаша кафе. Той беше все още с шапка на главата.

Старлинг за нищо на света не искаше да се измъкне, без да се обади. Тя спря пред жената и каза:

— Желая ви успех, сенатор Мартин. Надявам се Катрин да се спаси невредима.

Сенатор Мартин кимна, без да я погледне. Крендлър побутна Старлинг да напусне апартамента.

— Не знаех, че не бива да я пускам — оправда се младото полицайче, докато тя излизаше.

Крендлър излезе заедно с нея.

— Изпитвам само уважение към Джек Крофорд — каза той. — Моля да му предадете колко всички ние съжаляваме за... проблема на Бела, знаете какво имам предвид. А сега се върнете обратно в училище, ясно ли е?

— Довиждане, господин Крендлър.

И тя остана сама на паркинга с чувството, че не разбира какво става на този свят.

Проследи с поглед един гълъб, който се разхождаше под караваните. Той намери шушулка от фъстък, клъвна я и я остави. Влажният вятър рошеше перушината му.

На Старлинг и се искаше да поговори с Крофорд. *Най-много ме потиска човешката глупост, бе казал той. Използвай рационално това време и то ще те кали. Предстои ти най-трудното изпитание — да не допуснеш гнева и разочарованието да попречат на ясната мисъл. От това зависи дали ще овладееш положението.*

Тя пет пари не даваше за овладяването на положението. Сега изведнъж проумя, че не дава и пет пари дали ще бъде специален агент Старлинг. Ако трябва да играе по тези правила, тя излиза от играта.

Сети се за бедното дебело, тъжно, мъртво момиче върху порцелановата маса в дома за покойници в Потър, Западна Вирджиния. *Боядисало си ноктите с флуоресцентен лак, също като тези проклети лодки.*

Как му беше името? Кимбърли.

Да пукна, ако тези гъзове ме видят разплакана.

Господи, та кой не се казва Кимбърли в днешно време? В нейния клас имаше цели четири. Нещастната Кимбърли се бе опитала да изглежда красива, беше си пробила сума ти дупки в ушите... А Бъфало Бил бе хвърлил едно око на жалките и плоски гърди, забил дулото между тях и натиснал спусъка.

Кимбърли — нейната жалка дебела сестра, която си почиства краката с депилатоар. Нищо чудно — съдейки по лицето, ръцете и краката — кожата и да е била най-хубавата и черта. Кимбърли, сърдита ли си нейде там? Нея не я издирват сенатори. Не разкарват заради нея реактивни самолети, за да превозват психопати. Не биваше именно Старлинг да използва думата „психопат“. Много неща не и се полагаха. Психопати с психопати.

Погледна часовника си. Разполагаше с час и половина преди полета и имаше още нещо, което можеше да свърши. Искаше да гледа доктор Лектър в очите, когато произнася името Били Рубин. Ако издържи достатъчно дълго на неповторимия му кестенов поглед, ако надникне дълбоко в него — там, където мракът поглъща искрите, — може да прочете нещо полезно. Може би ще прочете в тях ликуване.

Слава богу, че запазих Картата за самоличност.

Гумите на колата и оставиха следи от изгоряло, когато излезе от паркинга.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кларис Старлинг караше забързано през главоломния мемфиски трафик. На бузите и бяха засъхнали две гневни сълзи. Усещаше се странно олекотена и свободна. Неестествената бистрота в зрението и я предупреждаваше, че е склонна да вдигне скандал, затова внимаваше.

На идване от летището беше минала покрай старата сграда на съда и сега лесно я откри.

Властите на Тенеси не поемаха никакви рискове с Ханибал Лектър. Бяха твърдо решени да го охраняват сигурно, без да го излагат на опасностите на градския затвор.

Решение на проблема си бяха намерили в бившия съд с неговия затвор — тежка готическа постройка от гранит, строена, когато човешкият труд е бил безплатен. Понастоящем се използваше за офиси, но този процъфтяващ, горд с миналото си град, бе попрекалил с реставрирането на сградата. Днес видът и бе на средновековна крепост, заобиколена от полиция.

Паркингът бе претъпкан с коли на какви ли не блюстители на закона — пътна полиция, отдела на районния шериф, Бюрото за разследване на Тенеси, Департамента на затворите. Кларис мина през полицейска проверка, преди да успее да паркира.

Доктор Лектър създаваше допълнителен проблем за сигурността и отвън. Заплашителните телефонни обаждания бяха започнали още сутринта, когато ранните новини съобщиха местонахождението му. Жертвите му имаха многобройни приятели и роднини, които с радост биха го видели мъртъв.

Старлинг се надяваше Копли, местният резидент на ФБР, да не е тук. Не и се искаше да му причинява неприятности.

Зърна темето на Чилтън сред тълпата репортери на тревната площ пред главното стълбище. Виждаха се и две телевизионни камери. Извърна лице, докато приближаваше входа на кулата.

Щатски полицай, поставен на пост пред вратата, прегледа картата и за самоличност, преди да я пусне във фоайето, което

приличаше сега на полицейски участък. Пред единствения асансьор за кулата имаше пост, втори охраняваше стълбището. Други щатски полицаи, чакащи реда си да сменят патрулите около сградата, четяха вестници в креслата извън полезрението на публиката.

Зад писалището срещу асансьора седеше сержант, а от джобчето на куртката му висеше карта с неговото име: Ч. Л. Тейт.

— Никаква преса — заяви той, щом зърна Старлинг.

— Не съм от пресата.

— От хората на Главния прокурор ли сте? — попита, след като разгледа картата и.

— Току-що се разделих със заместник-главния прокурор Крендлър.

Той кимна.

— Всички искат да зърнат доктор Лектър. Често не се среща такова чудо, слава богу. Преди да се качите, ще трябва да се обадите на доктор Чилтън.

— Току-що се видяхме отвън. Тази сутрин работихме заедно в Балтимор. Тук ли да се регистрирам, сержант Тейт?

Сержантът смукна бързо въздух.

— Да, при мен. Такива са правилата, госпожице. Посетителите трябва да оставят тук оръжието си — и полицаи, и всички останали.

Старлинг кимна. Изпразни пълнителя от пистолета и сержантът с удоволствие наблюдаваше как пръстите и боравят с оръжието. Подаде му го с ръкохватката напред и той го заключи в чекмеджето.

— Върнон, изпрати я догоре.

Набра три цифри на телефона и съобщи името и в слушалката.

Асансьорът, придобивка от двайсетте години, заскърца към най-горния етаж. Отвори се към площадка на стълбище и малък коридор.

— Ей, там отсреща, госпожице.

На опушеното стъкло на вратата пишеше: **ИСТОРИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО НА ОКРЪГ ШЕЛБИ**. Почти целият най-горен етаж на кулата представляваше една осмоъгълна стая, боядисана в бяло, с добре излъскан дъбов паркет, лъхац на паркетин. Поради оскъдната мебелировка стаята имаше аскетичен, църковен вид. Сега изглеждаше далеч по-добре, отколкото по времето, когато е служела за канцелария на съдебния пристав.

Дежурните бяха двама униформени пазачи от Департамента на затворите на Тенеси. Когато Старлинг влезе, по-дребният стоеше прав до бюрото. Вторият седеше на съваем стол в отдалечения край на стаята, с лице към вратата на една килия. Той вардеше задържания да не се самоубие.

— Упълномощена ли сте да разговаряте със затворника, госпожице? — попита дребният. На картата с името му пишеше Т.У.Пембри, а на бюрото му имаше телефон, две полицейски палки и флакон с нервопаралитичен газ. В ъгъла зад гърба му Старлинг зърна дълъг двузъбец за приковаване на затворниците към стената.

— Да. Разговаряла съм с него и преди.

— Знаете правилата, нали? Няма да минавате отвъд преградата.

— Знам.

Единственото цветно петно в стаята бе полицейската пътна бариера — магаре на ярки оранжеви и жълти райета с кръгли жълти мигащи лампи, в момента изключени. Беше поставена върху излъскания под на метър и половина от вратата на килията. На стояща закачалка току до нея висяха хоккейната маска и нещо, което Старлинг виждаше за пръв път — така наречената канзаска жилетка. Изработена от дебела кожа, с двойно закопчаване на китките към кръста и катарамии на гърба, това е може би най-сигурната усмирителна дреха в света. Маската и черната жилетка, повесени на закачалката, изграждаха тревожна композиция на фона на бялата стена.

Старлинг зърна доктор Лектър, докато приближаваше към килията. Той четеше с гръб към вратата, седнал на малка маса, завинтена за пода. На масата имаше няколко книги и досието на Бъфало Бил, което му бе дала в Балтимор. Към крака и беше завързан с верига малък касетофон. За Кларис беше необичайно да види Лектър извън психиатричната болница.

Виждаше такива килии като малка. Бяха произведени в Сейнт Луи в началото на века и оттогава никой не бе построил нищо по-яко: модулна клетка от калена стомана, която превръща всяка стая в затворническа килия. Подът беше от листовата стомана, заварена върху решетка, а стените и таванът — от студено валцовани прътове. Прозорец нямаше. Килията бе безупречно бяла и ярко осветена. Пред тоалетната чиния имаше лек книжен параван.

Белите решетки назъбваха стените. Главата на доктор Лектър бе тъмна, пригладена.

Той е гробищен лалугер, живеещ с гръден кош, заровен в сухите листа на сърцето.

Тя премигна, за да отпъди тази мисъл.

— Добро утро, Кларис — поздрави доктор Лектър, без да се обърне. Довършваше страницата, която четеше, облакът на стола. — Дюма твърди, че ако през есента към бульона се добави врана, когато е угоена от плодовете на хвойната, това подобрява значително цвета и аромата. Ти как предпочиташ враните в супата, Кларис?

— Реших да ви донеса рисунките и другите вещи от килията, поне докато си получите прозореца с гледката.

— Много мило. Доктор Чилтън е във възторг, че са ви отстранили двамата с Джек Крофорд от разследването. Или са те изпратили да ми измъкнеш от устата някое последно сведение?

Полицаят, предпазващ затворника от самоубийство, беше отишъл при Пембри до бюрото. Старлинг се надяваше, че не чуват какво си говори с Лектър.

— Никой не ме е изпратил. Сама дойдох.

— Хората ще си кажат, че сме влюбени. Няма ли да ме попиташ за Били Рубин, Кларис?

— Доктор Лектър, без ни най-малко да поставям под съмнение това, което сте съобщили на сенатор Мартин, ще ме посъветвате ли да разследвам вашата?... идея.

— Добре се изразяваш. Не, изобщо не те съветвам. Ти се опита да ме измамиш, Кларис. Мислиш ли, че си играя с тези хора?

— Мисля, че не сте ме лъгали.

— Жалко, че ти се опита да ме излъжеш. — Доктор Лектър зарови лице в шепи. Виждаха се само очите му. — Жалко, че Катрин Мартин никога вече не ще види слънцето. То е прерийният огън, в който изгоря нейният бог, Кларис.

— Жалко, че сега трябва да се продавате на парче, а сетне да облизвате сълзите си, ако можете — каза Старлинг. — Жалко, че не довършихме започнатото. Вашето виждане за имагото, за неговата структура, съдържаеше особена... изисканост. Сега е само една развалина, като разрушен мост, на който му е останала половин арка.

— Половин арка не може да остане. Отнеха ли ти полицейската значка, Кларис?

— Не.

— Какво е това под сакото ти — часовник като на баща ти?

— Не, кобур на пистолет.

— Нима се разхождаш въоръжена?

— Да.

— Значи трябва да поотпуснеш сакото си на ширина. Умееш ли да шиеш?

— Да.

— Сама ли си уши този костюм?

— Не. Доктор Лектър, вие сте в състояние всичко да измъкнете от човека. Изключено е да сте разговаряли насаме с този Били Рубин и да знаете толкова малко за него.

— Така ли смяташ?

— Ако наистина сте разговаряли с него, значи знаете всичко. А ето, че днес едва успяхте да си спомните една-единствена подробност — че страдал от слонски антракс. Трябваше да ги видите как подскочиха, когато от Атланта им съобщиха, че това е професионално заболяване на производителите на ножове. Повярваха безусловно, както сте и предположили. За това нещо трябваше да ви настанят в апартамент в „Шератон“. Доктор Лектър, ако сте се срещали лично с него, значи добре го познавате. Но според мен не сте го виждали и само Распай ви е разказвал за него. Обаче пробутването на сведения от втора ръка нямаше да минат добре пред сенатора, нали?

Старлинг погледна бързо през рамо. Единият полицай показваше на другия нещо в списание „Оръжие и муниципи“.

— В Балтимор ми казахте много повече, доктор Лектър. И според мен всичко беше вярно. Кажете ми останалото.

— Прочетох делото, Кларис. Ти чела ли си го? Всичко, което ти е необходимо, за да го заловиш, е написано вътре. Само че трябва да го забележиш. Дори заслужилият инспектор Крофорд би трябвало да вижда между редовете. Впрочем четете ли речта на Крофорд миналата година пред випуска на Националната полицейска академия? Цитира Марк Аврелий на тема дълг, чест и издръжливост... Ще го видим какъв стоик е, когато Бела хвърли топа. Вероятно черпи философията

си от някой дайджест. Ако му е ясно за какво говори Марк Аврелий, значи е в състояние да разреши този случай.

— Кажете ми как.

— Когато демонстрираш пред мен случайни проблясъци на контекстуална интелигентност, Кларис, ме караш да забравя факта, че твоето поколение не умее да чете. Императорът съветва да се придържаме към простотата. Към изначалните, първите принципи. За всяко конкретно нещо да си задаваме въпроса: какво представлява само по себе си, само за себе си? Какво е причинното му естество?

— Това нищо не ми говори.

— Какво върши човекът, когото издирвате?

— Убива...

— А! — рязко я прекъсна доктор Лектър и за миг извърна лице заради нейната тъпоглавост. — Това е вторично. Кое е първото и основно нещо, което върши, каква нужда задоволява чрез убийствата?

— Яд, социална омраза, сексуална незадо...

— Не.

— Тогава какво?

— Той страстно желае нещо. Умира да бъде това, което си ти. Копнежът е в природата му. Как започваме да жадуваме за нещо, Кларис? Сами ли издирваме плодовете на нашето възжелание? Напъни се да намериш отговора.

— Не. Ние просто...

— Не. Точно така. Ние започваме, като си пожелаваме нещата, които виждаме непрекъснато в нашето ежедневие. Не усещаш ли очи, които те опипват всеки ден, Кларис, по време на случайни срещи? Не е възможно да не си го усетила. А твоите очи не се ли плъзгат с копнеж по някои вещи?

— Добре тогава, кажете ми...

— Сега е твой ред да ми кажеш. Повече не можеш да ми предлагаш курорти в шапни резервати. Оттук нататък ще разменяме сведения само на равноправна основа. Трябва да съм много предпазлив, когато общувам с теб. Кажи ми, Кларис.

— Какво да ви кажа?

— Двете неща, които ми дължиш. Какво стана с теб и коня и как овладяваш гнева си.

— Доктор Лектър, когато разполагаме с повече време, ще ви...

— За нас времето няма еднакви измерения, Кларис. Сегашният момент е единственият, с който ще разполагаш.

— Чуйте ме, по-късно ще ви...

— Не, ти ме чуй. Две години след смъртта на твоя баща майка ти те изпраща да живееш при една братовчедка и нейния мъж в Монтана. Била си десетгодишна. Открила си, че в ранчото угояват коне за кланицата. Избягала си с една полусляпа кобила. И?

— Беше лято, така че можехме да спим на открито. Стигнахме до Боузман по един страничен път.

— Кобилата имаше ли име?

— Вероятно, но... това не са неща, които научаваш за коне, на които им предстои да бъдат заклани. Аз я наричах Хана, името ми се струваше подходящо.

— Яздеше ли я, или я водеше за юздата?

— И двете. За да я яхна, трябваше да я закарам до някоя ограда, на която да се покатеря.

— Значи така стигнахте до Боузман.

— В покрайнините на града имаше нещо като школа за яздене. Опитах се да ги убедя да вземат Хана. Искаха двайсет долара на седмица, за да я приберат в заградения корал. Допълнително за място в конюшнията. Веднага им стана ясно, че е сляпа. Казах, че аз ще я водя за юздата а децата ще я яздят, докато техните родители яздят здравите коне. Предложих да живея при нея и да чистя конюшните. Единият от тях — мъжът — се съгласяваше с всяка моя дума, а жена му в това време се обадила на шерифа.

— Шерифът е бил полицай като баща ти.

— Това не ми попречи да се изплаша от него, поне в началото. Имаше огромно червендалесто лице. Той най-сетне се съгласи да плати двайсет долара за Хана, докато „уреди някои въпроси“. Каза, че времето е топло и не е необходимо да я настаняват в конюшня. Вестниците надушиха. Вдигна се шум. Братовчедката на майка ми се съгласи да ме пусне. В крайна сметка се озовах в Дома за деца към лютеранската църква в Боузман.

— Сиропиталище ли беше?

— Да.

— А Хана?

— И тя дойде с мен. Един едър фермер лютеранец даде сено. В сиропиталището имаше хамбар. Оряхме с нея градината. Но трябваше да внимаваме къде стъпва. Настъпваше всички растения, които бяха твърде ниски, за да ги усети с краката си. Освен това я впрягахме в една каручка и тя взеше децата.

— Но умря.

— Е, да.

— Разкажи ми.

— Миналата година. Писаха ми в Академията. Смятат, че е била двайсет и две годишна. Теглила каручка, пълна с деца, в последния ден от живота си и после умряла както спяла.

Доктор Лектър явно бе разочарован.

— Колко трогателно. Мъжът на братовчедка ти ебеше ли те, Кларис?

— Не.

— А опита ли?

— Не.

— Кое те накара да избягаш заедно с кобилата?

— Щяха да я убият.

— Ти знаеше ли кога?

— С точност не, не знаех. Но през цялото време се тревожех. Тя беше доста угоена вече.

— Но кое беше конкретният повод? Кое те накара да тръгнеш именно този ден?

— Не знам.

— Според мен знаеш.

— През цялото време се тревожех.

— Но кое те подтикна, Кларис? В колко часа потегли?

— Рано беше. По тъмно.

— Значи нещо те е разбудило. Какво беше? Да не си сънувала? Какво?

— Събудих се и чух агнетата да врецят. Събудих се в тъмното и ги чух как пицят.

— Значи колежа пролетните агнета?

— Да.

— И ти какво направи?

— С нищо не можех да им помогна. Бях само едно...

— А с кобилата какво направи?

— Облякох се, без да светна лампата, и излязох навън. Тя беше подплашена. Всички коне бяха уплашени и се въртяха в кръг. Аз духнах в носа и и тя ме позна. Облегна глава на ръката ми. Лампите в хамбара и в навеса до овчарника светеха. Голи крушки, които хвърляха огромни сенки. Хладилният камион беше пристигнал и моторът му работеше на бавни обороти. А аз я поведох надалеч оттам.

— Оседла ли я?

— Не. Не взех седлото. Само една въжена юздичка.

— Докато се отдалечаваше в мрака, продължаваше ли да чуваш писъците на агнетата отзад при светлините?

— Не за дълго. Те бяха само дванайсет.

— Понякога все още се будиш, нали? Събуждаш се в стоманения мрак и агнетата пицят.

— Понякога.

— Мислиш ли, че ако ти лично заловиш Бъфало Бил и спасиш Катрин, агнетата ще замлъкнат, ще ги спасиш и тях и няма вече да се будиш в тъмното и да чуваш писъците им? А, Кларис?

— Да. Не знам. Може би.

— Благодаря ти, Кларис.

Доктор Лектър някак странно се успокои.

— Кажете ми как се казва, моля ви.

— Доктор Чилтън! Нали се познавате двамата?

За част от секундата Старлинг не можа да проумее, че доктор Чилтън е зад гърба и. Сетне той я улови за лакътя. Тя се измъкна от хватката му. Придружаваха го полицаят Пембри и едрият му партньор.

— Хайде в асансьора! — изсъска Чилтън. Лицето му беше цялото на червени петна.

— Знаеш ли, че доктор Чилтън всъщност не е завършил медицина? — обади се доктор Лектър. — Имай го предвид.

— Да тръгваме — подкани я Чилтън.

— Вие не командвате парада тук, доктор Чилтън — каза Кларис.

Полицаят Пембри заобиколи Чилтън.

— Не, госпожице, аз отговарям тук. Той се обади и на моя, и на вашия началник. Съжалявам, но получих заповед да ви изпровода. Ако обичате да ме придружите.

— Сбогом, Кларис. Ще ме известиш ли, ако агнетата млъкнат един ден?

— Да.

Пембри я улови за ръката. Трябваше или да тръгне с него, или да се съпротивлява.

— Да — повтори тя. — Ще ви известя.

— Обещава ли?

— Да.

— Тогава защо не довършиш дъгата на моста? Вземи досието със себе си, Кларис, то повече не ми е нужно.

Той го протегна през решетката, с показалец, опрян в гръбчето на папката. Тя се пресегна през бариерата и го взе. За миг връхчето на пръста и докосна показалеца на доктор Лектър. Допирът избухна в погледа му.

— Благодаря ти, Кларис.

— Аз ви благодаря, доктор Лектър.

И такъв той се запечата в съзнанието на Старлинг. Уловен в кратък миг, когато не се подиграваше. Застанал напред бялата килия, извит като балетист, с ръце, протегнати напред, и наклонена на една страна глава.

Тя прескочи с колата една от бабуните, ограничаващи скоростта на подстъпа към летището, фрасна си главата в покрива на колата, а после трябваше да тича, за да хване самолета, както и бе наредил Крендлър.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Полицайте Пембри и Бойл бяха опитни пазачи, специално докарани от щатския затвор в Бръши Маунтън да охраняват доктор Лектър. Бяха невъзмутими и предпазливи и не бяха убедени, че именно доктор Чилтън трябва да им обяснява как да си вършат работата.

Бяха пристигнали в Мемфис преди Лектър и най-подробно бяха огледали килията. Когато докараха доктор Лектър в сградата на стария съд, те и него огледаха подробно. Беше подложен на вътрешен преглед от санитар, докато все още бе овързан в усмирителната риза. Облеклото му бе изследвано най-старателно, по ръбовете бе прокаран детектор за метали.

Бойл и Пембри постигнаха с Лектър споразумение, като му говореха почти в ухото с кротки, възпитани гласове още докато го преглеждаха:

— Доктор Лектър, нищо не ни пречи да се разбираме добре. Ще се отнасяме с вас така, както вие с нас. Дръжте се като джентълмен и ще бъдете възнаграден. В противен случай няма да си поплюваме. Ако се опитате да хапете, ще ви изпотрошим зъбите. Работите ви тъкмо се уреждат, така че няма защо сам да ги оплесквате.

Доктор Лектър премрежи дружелюбно очи. И да искаше да отговори, пречеше му парчето дърво между резците, защото в този момент санитарят осветяваше с фенерче гърлото му и опипваше с облечени в ръкавици пръсти вътрешната страна на бузите му.

Металният детектор избипка, щом го доближиха до скулите му.

— Какво е това? — учуди се санитарят.

— Пломби — отвърна Пембри. — Издърпай устната му назад. Тези задните доста са се износили, а, докторе?

— Изглежда ми доста кротък — сподели Бойл с Пембри, след като заключиха доктор Лектър на сигурно място в клетката. — Няма да ни причинява главоболия, освен ако не откачи.

В клетката обаче, колкото и да беше яка и непревзимаема, липсваше подвижният поднос за храна. По обяд, в неприятната

атмосфера, настъпила след посещението на Старлинг, доктор Чилтън побърка всички, като накара Бойл и Пембри да минат през трудоемкия и продължителен процес на обезопасяване на услужливия доктор Лектър с усмирителна риза и вериги на краката, докато той самият държеше флакона с нервопаралитичния газ. Чак тогава им разреши да отворят вратата на клетката и да внесат подноса.

Чилтън отказваше да се обръща към Бойл и Пембри по име въпреки картите с имената, закачени на джобчетата на куртките им, и неизменно ги повикваше и двамата с „ей ти там!“.

А те самите, след като чуха, че Чилтън не е истински лекар, решиха, че е „само някакъв даскал“.

Пембри се опита веднъж да обясни на Чилтън, че Старлинг е била допусната при доктор Лектър не от него, а от сержанта долу на пропуска, но му стана ясно, че в яда си Чилтън не се интересува от такива подробности.

На вечеря Чилтън не се яви и — подпомогнати от погълнатия от себе си доктор Лектър — Бойл и Пембри използваха своите собствени методи да му внесат подноса с храната. Всичко мина по мед и масло.

— Доктор Лектър, за вечеря няма да ви слагаме костюма — осведоми го Пембри. — Ще ви помоля да седнете на пода и да се отдръпнете заднишком, докато ръцете ви се проврат отзад през решетката... Точно така. — И Пембри окова китките на доктора в белезници — стегнато, с една от пръчките между двете ръце и къс напречен железен прът, промушен отгоре. — Малко наболява, но е за минутка. Така обаче си спестяваме цялото разтакаване.

Доктор Лектър не можеше да се изправи нито дори да приклекне, а понеже краката му бяха изпънати напред, не бе в състояние и да рита.

Чак когато се убеди, че е добре усмирен, Пембри се върна при бюрото си да вземе ключа от вратата на килията. Полицаят пхна гумената палка в специалния пръстен в колана си, пусна флакона нервопаралитичен газ в джоба си и се върна при клетката. Отключи вратата, а Бойл внесе подноса. Когато вратата отново бе здраво залостена, Пембри върна ключа обратно в бюрото и чак тогава свали белезниците от ръцете на доктор Лектър. Нямаше момент, в който докторът да е свободен в килията, а Пембри да е наблизо с ключовете.

— Видяхте ли колко е лесно? — попита пазачът.

— Да, много удобно беше, благодаря — каза доктор Лектьър. — Знаете ли, аз просто гледам да минава времето.

— То и ние това гледаме — рече Пембри. Доктор Лектьър хапваше по малко от храната, докато същевременно пишеше, рисуваше или просто драскаше нещо с флумастер в бележника си. Пъхна една касета в прикования към крака на масата касетофон и натисна копчето. Глен Гулд изпълняваше на пиано вариациите Голдберг от Бах. Музиката, прекрасна отвъд времето и всякакви човешки неволи, изпълни клетката и стаята, в която седяха пазачите.

За доктор Лектьър, седнал неподвижно до масата, времето забави ход. За него музикалните ноти се движеха всяка сама за себе си, без да губят темпо. Дори сребърните изблици на Бах бяха само дискретни ноти, отскачащи от заобикалящата го стомана. Доктор Лектьър се изправи с безизразно лице и проследи с поглед как книжната салфетка се плъзва от бедрото му към пода. Тя вися във въздуха дълго-дълго опря се о крака на масата, разтвори се, преобърна се странично и се завъртя в пирует, преди да замре на стоманения под. Той не посегна да я вдигне, а направи няколко крачки из килията, мина отвъд хартиения параван и седна върху капака на тоалетната чиния — единственото място, където можеше да се усамоти. Заслушан в музиката, той се наклони встрани, опря се на умивалника и подпря брадичка в ръка, полупритворил необикновените си кестенови очи. Вариациите го интересуваха структурално. Ето я отново басовата прогресия от сарабандата, повторена отново и отново. Той кимаше в такт, а езикът му се движеше по ръба на зъбите. Първо горе — от край до край, после долу — от край до край. За езика му това бе дълго и занимателно пътешествие, като една хубава разходка из Алпите.

Сетне пъхна език високо в пространството между бузата и венеца и бавно го разходи, както правят някои мъже, когато размишляват. Венците бяха по-прохладни от езика. Езикът му докосна малката метална тръбичка и замря.

През музиката чу как асансьорът издрънча и запърпори нагоре. Множество ноти по-късно вратата се отвори и непознат глас изрече:

— Пратиха ме за таблата.

Доктор Лектьър чу как по-дребният полицай, Пембри, се приближи до килията. Зърна го през цепнатината между стоманените листове.

— Доктор Лектър, седнете пак на пода с гръб към решетката, както преди.

— Господин полицай, ще имате ли нещо против да ме изчакате малко? Боя се, че пътуването се е отразило зле на храносмилането ми.

Произнасянето на тази фраза му отне много време.

— Дадено. — И Пембри се провикна към дъното на стаята: — Ще ви се обадим долу, щом я вземем.

— А може ли да го погледна?

— Ще ви извикаме.

Отново асансьорът, а сетне само музика.

Доктор Лектър извади тръбичката от устата си и я избърса в парче тоалетна хартия. Ръцете му не трепваха, дланите бяха съвършено сухи.

През годините, прекарани в затвора, благодарение на нескончаемата си любознателност доктор Лектър бе усвоил не едно тайно арестантско умение. През годините, след като разкъса медицинската сестра в балтиморската психиатрична болница, имаше само два пропуска в мерките за сигурност, и двата през почивните дни на Барни. Първия път един психиатър му даде за малко химикалката си, а сетне забрави да я прибере. Преди още човекът да е напуснал отделението, доктор Лектър натроши пластмасовата тръбичка и я изхвърли в клозета. А металният пълнител скри в навитото ръбче на дюшека си.

Единственият остър ръб в килията му бе грапавината върху главичката на единия болт, с който леглото бе закрепено за стената. Беше предостатъчно. След два месеца триене той успя да прореже необходимите му две успоредни резки, с дължина по половин сантиметър от началото на отворения край на тръбичката. Сетне я преряза на два и половина сантиметра от този край и отново пусна по-дългото парче в клозета. Барни не забеляза мазолите на пръстите му — резултат от дългите нощи усърдно триене.

Половин година по-късно един санитар забрави кламер от дебела тел върху документ, изпратен на доктор Лектър от адвоката му. Два и половина сантиметра от кламера влязоха в тръбичката, останалата част изчезна завинаги в клозета. А малката тръбичка, гладка и къса, не бе никак трудна за укриване в ръбовете на дрехите, между бузата и венеца или в ануса.

Сега, скрит зад хартиения параван, доктор Лектър почука с тръбичката по нокътя на палеца си, докато отвътре се подаде телчето. Следваше по-трудната част.

Промуши телчето до половината в тръбичката и крайно предпазливо го използва като лост, за да прегъне надолу ивичката метал между двете резки, без да я скърши. Силните му ръце внимателно извиваха метала. Хоп! Миниатюрната ивица метал вече бе под прав ъгъл на тръбичката. Той държеше в ръка ключ за белезници.

Доктор Лектър постави ръце зад гърба си и петнадесет пъти прехвърли ключа от едната в другата. После го върна в устата си и започна да си мие ръцете и педантично да ги бърше. Сетне с помощта на езика си скри ключа между пръстите на дясната ръка, защото знаеше, че докато ръцете му са отзад, Пембри няма да е в състояние да откъсне поглед от шестопръстата му лява ръка.

— Ако сте готов, и аз съм готов, господин полицай — каза доктор Лектър, седна на пода на килията, протегна ръце зад гърба си и ги промуши през решетките. — Благодаря, че ме изчакахте.

Стори му се, че произнесе дълга реч, но тя бе омекотена от музиката.

Чу Пембри зад гърба си. Полицаят опипа китката му — да не би да е намазана със сапун, — провери и другата. Сетне му надяна стегнато белезниците. Върна се при бюрото да вземе ключа от килията. През звуците на пианото доктор Лектър дочу подрънкването на ключовете във връзката, докато Пембри я вадеше от чекмеджето. Сега се връщаше, крачеше през нотите, пореше въздуха, гъмжащ от кристални звуци. Този път и Бойл беше с него. Доктор Лектър чуваше дупките, които те пробиваха в ехото на музиката.

Пембри провери повторно белезниците. Доктор Лектър чувстваше дъха му зад гърба си. Сега полицаят отключи килията и отвори вратата. Влезе Бойл. Доктор Лектър обърна глава и килията премина през зрението му със скорост, която му се стори забавена, но затова пък дребните подробности изпъкнаха с чудна яснота — Бойл до масата, подрънкващ ядосано разпилените прибори за храна върху подноса, недоволен, че трябва да разчиства. Касетофонът с неговите въртящи се ролки, салфетката на пода до завинтения крак на масата. През решетките доктор Лектър зърна с крайчеца на окото си коляното

на Пембри, върха на гумената палка, провесена от колана му, докато той стоеше от външната страна на килията и придържаше вратата.

Доктор Лектър напипа ключалката на белезниците на лявата китка, пъкна ключето и го превъртя. Усети как пружината се освободи. Прехвърли ключа в лявата ръка, напипа втората ключалка, мушна ключа и го превъртя.

Бойл се наведе да вдигне салфетката от пода. Светкавично като челюсти на акула едната половина на белезниците щракна около китката на наведения полицаи и докато той обръщаше очи към Лектър, другата половина вече бе заключена за завинтения крак на масата. Доктор Лектър се гмурна към вратата, докато Пембри опитваше да се измъкне иззад нея. Лектър блъсна с рамо желязната преграда в Пембри, който бе бръкнал в джоба си за невропаралитичния газ, и тежестта и прикова ръката му към тялото. Лектър сграбчи дългия край на гумената палка и го повдигна. Използваше я за лост, който извиваше колана на Пембри и го затягаше здраво около кръста му. Едновременно го удари с лакът в гърлото му и впи зъби в лицето на полицаия. Пембри опита да се отбранява с нокти. Носът и горната му устна бяха захапани от разкъсващите зъби. Лектър разтърси глава като куче-плъхомор и измъкна палката от колана на Пембри. Бойл крещеше откъм вътрешността на килията, седнал на пода, ровещ отчаяно в джоба си за ключа от белезниците. Напипа го, изтърва го, отново го улови. Лектър заби палката в стомаха на Пембри и той се смъкна по колене. Крещейки неистово, Бойл напъкна ключа в едната ключалка, но Лектър се метна върху му, напръска го с газ, за да го умири, и докато полицаят се задъхваше, строши протегнатата му ръка с два удара на палката. Бойл опита да се завре под масата, но заслепен от газа, запълзя в обратна посока и за Лектър беше повече от лесно да го убие с няколко добре премерени удара.

Пембри бе успял да се изправи до седнало положение и сега плачеше. Доктор Лектър го погледна от горе на долу с червеноуста усмивка.

— Готов съм, ако вие сте готов, господин полицаи — каза той.

Палката изсвистя в дъга, стовари се върху темето на Пембри и той се разтърси като халосана по главата риба.

Пулсът на доктор Лектър се покачи малко над сто, но почти веднага се нормализира. Той спря музиката и се послуша.

Отиде до стълбите и отново се наостри уши. Претършува джобовете на Пембри, извади ключовете на бюрото, отвори всички чекмеджета. В най-долното намери служебните пистолети на двамата полицаи и — най-важното — в джоба на Бойл откри сгъваемо ножче.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Фоайето гъмжеше от полицаи. Беше шест и половина вечерта и постовеите отвън току-що се бяха сменили, което ставаше на всеки два часа. Мъжете, дошли от стържещия февруарски студ, си грееха ръцете на няколкото електрически печки. Някои се бяха обзаложили за резултата от баскетболния мач, който се играеше в момента, и нямаха търпение да го научат.

Сержант Тейт обаче не разрешаваше радиото да гърми във фоайето, та един от полицаите си бе надянал слушалките на малък портативен предавател. Той често осведомяваше околните за резултата, но на заложилите пари все им беше недостатъчно.

Общо в помещението имаше петнайсет въоръжени полицаи плюс двама от охраната на затвора, които в седем трябваше да поемат поста от Пембри и Бойл. И самият сержант Тейт нямаше търпение да го сменят — дежурството му бе започнало в единайсет сутринта.

Всички постове рапортуваха, че произшествия няма. Нито една от заканите срещу живота на Лектър не се оказа сериозна.

В шест и четирийсет и пет Тейт чу как асансьорът потегли нагоре. Бронзовата стрелка над вратата запълзя по дъговидния циферблат и спря на петия етаж.

Тейт се огледа.

— Суийни качи ли се за подноса?

— Не, тук съм, господин сержант. Бихте ли ги попитали по телефона дали са готови? Време е вече. Сержант Тейт набра три цифри и се заслуша.

— Дава заето. Качи се горе и виж какво става.

И отново се задълбочи в дневника на дежурствата, който трябваше да попълни за следващата смяна.

Суийни натисна копчето на асансьора, но той не идваше.

— Агнешки котлети за вечеря. Кървави — мърмореше полицаият.
— Какво ли ще пожелае за закуска? Може би екземпляр от

зоологическата градина. И кой ще трябва да му го улови? Суийни, то се знае.

Бронзовата стрелка над вратата не помръдваше от цифрата пет. Суийни почака още минута.

— Какво става, дявол да го вземе?

Някъде над него пробумтяха един след друг два изстрела. Ехото отекна в каменната клетка на стълбите, последвано от още един гърмеж.

Сержант Тейт, скочил на крака при третия изстрел, вече държеше микрофона в ръка.

— До всички постове, изстрели горе в кулата. Всички външни часови да са нащрек. Качваме се.

Викове и суетня във фойето.

Тейт видя как стрелката се задвижи. Вече сочеше четири. Сержантът се провикна над суматохата:

— Тихо! Удвоете постовете на входа, първи наряд при мен. Бери и Хауард да прикриват шибания асансьор, ако слезе...

Стрелката спря на три.

— Първи наряд, тръгваме. Проверявайте зад всяка врата. Боби, изтичай за една карабина и защитни жилетки и ги донеси горе.

Мисълта на Тейт препускаше, докато изкачваше първия етаж. Предпазливостта му се бореше със страшната необходимост да помогне на полицаите горе. Господи, не допускай да се е измъкнал! Никой не носи жилетка, по дяволите. Тия скапаняци от охраната на затвора преебаха цялата работа.

На втория, третия и четвъртия етаж всички канцеларии трябваше да са празни и заключени. От тези етажи от кулата можеше да се проникне в главната сграда, но не и от петия етаж.

Тейт беше завършил с отличие великолепната школа за командоси в щата Тенеси и знаеше какво трябва да прави. Вървеше напред и наставляваше по-младите. Бързи и предпазливи, те изкачиха стълбите, като се прикриваха взаимно от площадка на площадка.

— Ако обърнете гръб на някоя врата, преди да сте я проверили, ще ви ритам в гъза!

Стаите на втория етаж бяха до една тъмни и заключени.

Стигнаха третата площадка. Коридорчето тънеше в полумрак. Един-единствен правоъгълник светлина проникваше от отворената

кабина на асансьора. Тейт се придвижи покрай стената срещу зеещия асансьор. По стените му нямаше огледала да му помогнат. С пръст върху спусъка надникна вътре. Празно.

— Бойл! Пембри! — провикна се нагоре по стълбите. Остави един човек на площадката на третия етаж и продължи нагоре.

Четвъртият етаж бе залят от звуците на пиано, долитащи отгоре. Вратите на канцелариите се отваряха още с първия ритник. Отвъд стаите снопът лъчи на фенерчето освети разтворена врата, която водеше към смълчаното, тънещо в тъма здание.

— Бойл! Пембри! — И на тази площадка остави двама души да пазят. — Прикривайте вратата. Жилетките всеки момент ще са тук. И сянката ви да не пада на онази врата!

И сержантът се заизкачва по каменните стъпала към струящата отгоре музика. Най-горе в кулата, на петия етаж, коридорът тънеше в полумрак, но през матовото стъкло на вратата с надпис ИСТОРИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО НА ОКРЪГ ШЕЛБИ проникваше ярка светлина.

Тейт се промъкна ниско под стъклото към страната срещу пантите, кимна на Джейкъбс да мине от другата страна, завъртя дръжката и рязко я блъсна навътре. Вратата отскочи и се тресна в стената. Стъклото се посипа по пода. Тейт вече беше вътре и държеше цялата стая на мушката на револвера си.

Какво ли не бе минало през главата на сержант Тейт. Катастрофи с неузнаваеми жертви, сбивания, убийства. Откак служеше в полицията, беше видял и шестима свои мъртви колеги. Но това, което лежеше в краката му, бе най-страшното, сполетявало полицаи. Месото над униформената якичка с нищо не напомняше за човешко лице. Цялата глава представляваше кървава топка с разкъсана плът и едно-единствено око, полепнало за ноздрата. Очните кухини се давеха в кръв.

Джейкъбс мина покрай Тейт към килията и се подхлъзна на окървавения под. Наведе се над Бойл, все още окован с белезници към крака на масата. Беше частично изкормен, с насечено на парчета лице, като избухнал мехур, пълен с кръв. Стените и голото легло бяха целите в пръски и съсиреци.

Джейкъбс опипа гърлото му.

— Мъртъв! — надвика музиката. — Сержанте...

Тейт, дошъл отново на себе си, засрамен от моментната си слабост, вече говореше по портативния преподавател.

— До командния пост. Двамата полицаи мъртви. Повтарям, двамата полицаи мъртви. Затворникът изчезнал. Лектър го няма. Външните постове, следете прозорците, чаршафите са свалени от леглото, може би ще направи от тях въже. Потвърдете дали линейките са потеглили.

— Пембри мъртъв ли е, сержанте? Джейкъбс спря музиката.

Тейт коленичи и докато се пресягаше към врата му, ужасното нещо на пода изстена и изпусна през уста кървав мехур.

— Жив.

На Тейт не му се искаше да допира уста до кървавата каша. Знаеше, че ще го направи, ако се наложи да помогне на Пембри да диша, но знаеше също така, че не би могъл да задължи никой от подчинените си да го стори. За Пембри би било по-добре да умре, но той бе длъжен да му помогне. Напипа пулс, усети и дихание. Разпокъсано, с прихъркване, кървавият къс месо дишаше. Дишаше без чужда помощ.

Радиото на Тейт изпраща. Един от лейтенантите долу на паркинга бе поел командването и искаше да му съобщят какво става. Тейт трябваше да се обади.

— Ела тук, Мъри — повика той един от младите полицаи. — Улови ръката на Пембри, за да усеща допира ти, приказвай му.

— Как му е името, сержанте? — попита позеленелият Мъри.

— Пембри. А сега му говори, дявол да те вземе! — И той продължи в радиото: — Двама пострадали полицаи, Бойл е мъртъв, а Пембри в тежко състояние. Лектър е избягал и е въоръжен — взел е пистолетите им. Коланите и кобурите са на бюрото.

Гласът на лейтенанта стържеше през дебелите стени на сградата.

— Стълбището чисто ли е? Носилките ще минат ли безпрепятствено?

— Да, сър. Разположил съм хора на всяка площадка.

— Ясно, сержанте. Постови номер осем твърди, че е забелязал нещо да мърда зад прозорците на четвъртия етаж. Всички изходи са завардени, той не може да мине. Задръжте позициите си на стълбищните площадки. Специалните отряди са потеглили. Те ще го принудят да излезе. Ясно ли е?

— Разбирам. Прехвърляме топката на специалните отряди.

— С какво е въоръжен?

— С два пистолета и нож... Джейкъбс, провери дали в коланите има амуниция.

— Изпразних ги вече. Коланът на Пембри е пълен, също и на Бойл. Тъпото говно не е задигнало запасните патрони.

— Какъв калибър са?

— Трийсет и осми.

Тейт продължи в предавателя:

— Лейтенанте, по всичко личи, че е въоръжен с два пистолета трийсет и осми калибър. Чухме три изстрела, а запасните куршуми са си на мястото, така че му остават още девет по всяка вероятност! Уведомете специалните отряди. Освен това има предпочитания към лицето.

Трийсет и осми калибър беше доста голям, но не можеше да проникне през бронираните жилетки на командосите. Попадение в лицето почти със сигурност би завършило със смърт, а в крака — с осакатяване.

— Носилките се качват, Тейт.

Линейките бяха пристигнали с изумителна бързина, но на Тейт, заслушан в дишането на пресекулки на нещастното същество долу в краката си, му се видя цяла вечност. Младият Мъри се опитваше да удържи стенещото, спазматично потръпващо тяло, напъваше се да му говори утешително, без да го гледа:

— Добре си, Пембри, виждаш ми се съвсем добре — повтаряше той непрестанно с глас на човек, който всеки миг ще повърне.

Щом зърна санитарите с носилките, Тейт изрева „Насам!“, сякаш бе на бойното поле, улови Мъри за рамото и го отстрани. Санитарите работеха чевръсто, поставиха с опитни ръце свитите, хлъзгави от кръвта юмруци под колана на носилката, закрепиха с незалепваща хирургическа превръзка въздушна възглавница към лицето и тялото, за да им осигурят въздушно налягане. Единият проби пакет с плазма, но другият, който измерваше кръвното налягане и пулса, поклати глава и каза лаконично:

— Долу.

По радиото се чу нареждане:

— Тейт, искам да очистиш всички помещения в кулата и да ги запечаташ. Запечатай и вратите, водещи от главното здание. Сетне подсигури стълбищните площадки. Изпращам нагоре жилетки и пушки. Ако реши да излезе, ще го пипнем жив, но няма да рискуваме нашите хора, за да му запазим живота. Ясно ли е?

— Да, лейтенанте.

— Искам само, повтарям, само специалните отряди в сградата и никой друг. Повтори.

Тейт повтори заповедта.

Тейт беше опитен сержант и го показа сега, докато двамата с Джейкъбс навличаха бронираните жилетки и последваха санитарите с носилката надолу по стълбите към линейката. Следваше ги втори екип с Бойл. Полицайте по площадките, видели колегите си в носилките, бяха обзети от безсилен бяс, та Тейт бе принуден да ги успокоява:

— Не допускайте настроението ви да вземе връх, та онзи да ви изпозастреля.

Докато сирените виеха отвън, Тейт, прикриван от ветерана Джейкъбс, старателно провери канцелариите на целия четвърти етаж. Зад вратата към тъмните простори на главната сграда звъняха телефони. В канцелариите из цялото здание святкаха телефонни бутони и звънциите се надпреварваха един през друг.

Беше се пуснал слух, че доктор Лектър се е барикадирал в сградата, и репортерите се обаждаха, набираха бързо номерата на модемите си, опитваха се да вземат интервю „на живо“ с чудовището. За да се избегне това, специалните отряди обикновено изключват всички телефони без онзи, по който се очаква да се обадят с предложение за преговори. Но тази сграда бе твърде голяма, канцелариите прекалено много.

Тейт затвори и заключи вратата, водеща към стаите с премигващите телефони. Кръстът и гърбът му бяха подгизнали от пот, под непробиваемата жилетка всичко го сърбеше.

Свали радиото от колана си.

— Команден пункт, тук е Тейт, кулата е чиста. Край.

— Ясно, Тейт. Капитанът те иска долу при себе си.

— Десет-четири, искам фойето на кулата.

— Тук сме, сержанте.

— Слизам с асансьора.

— Ясно, сержанте.

Джейкъбс и Тейт слизаха с асансьора към фоайето, когато на рамото на Тейт падна капка кръв. Друга тупна на обувката му.

Той погледна към тавана, докосна ръката на Джейкъбс и безмълвно посочи нагоре.

От тавана на асансьорната кабина през процепите на аварийния люк се процеждаше кръв. Слизането до фоайето им се видя цяла вечност. Тейт и Джейкъбс излязоха заднишком, насочили дулата на пистолетите си към тавана на асансьора.

— Шшшт! — изшътка сержантът на всички във фоайето и додаде тихо: — Бери, Хауард, той е на покрива на асансьора. Дръжте го на мушка.

Тейт излезе навън. Черният микробус на специалния отряд беше на паркинга. Специалните отряди винаги разполагаха с какви ли не ключове за асансьори.

За броени секунди бяха готови. Двама командоси с черни предпазни жилетки и слушалки на главите се заизкачваха по стълбите към площадката на третия етаж. С Тейт долу във фоайето останаха други двама, с насочени към тавана на асансьора карабини.

Приличаме на гигантските мравки, дето обичат да се бият, помисли си Тейт.

Командирът на специалния отряд каза в микрофон на раиопредавателя си:

— Окей, Джони.

На третия етаж, високо над асансьора, Джони Престън обърна ключа в ключалката и вратата на асансьорната шахта плавно се отвори.

Шахтата тънеше в мрак. Легнал по гръб в коридора, той постави редом със себе си на пода граната за зашеметяване на противника.

— Окей, сега ще погледна.

Извади огледало с дълга дръжка и го пъкна през ръба, докато партньорът му осветяваше с ярък фенер шахтата.

— Виждам го. Върху покрива на асансьора е. До него има оръжие. Не мърда.

В слушалките му долетя въпрос:

— А ръцете му виждаш ли?

— Само едната, другата е под него. Увит е в чаршафите.

— Кажу ми.

— РЪЦЕТЕ НА ТЕМЕТО И НИКАКВО МЪРДАНЕ! — изкрещя Питърсън надолу в шахтата. — Не помръдва, лейтенанте... Дадено. АКО НЕ СЛОЖИТЕ РЪЦЕ НА ТЕМЕТО, ЩЕ ХВЪРЛЯ ОТГОРЕ ВИ ЗАШЕМЕТЯВАЩА ГРАНАТА! ДАВАМ ВИ ТРИ СЕКУНДИ! — Питърсън извади от жилетката си чеп за залостване на врата, какъвто носи всеки от специалните отряди. — ОКЕЙ, МОМЧЕТА, ВНИМАВАЙТЕ ТАМ ДОЛУ! ХВЪРЛЯМ ГРАНАТАТА! — И той хвърли чепа през ръба на шахтата, видя го как отскочи от фигурата. — Не помръдна, лейтенанте.

— Добре, Джони, да отворим люка с прът отвътре. Можеш ли да го вземеш на мушка?

Питърсън се претърколи. Неговият десетмилиметров колт с дръпнат предпазител се насочи право надолу към фигурата.

— Държа го!

Като надникна през ръба на шахтата, Питърсън видя как долу просветна ивица светлина, когато колегите му бутнаха люка на асансьора със своите специални пръти, завършващи с куки. Неподвижната фигура лежеше отчасти върху отвора и едната му ръка помръдна, когато полицаите дружно се заеха да бутат отдолу.

Палецът на Питърсън притисна малко по-плътно спуська на колта.

— Ръката му помръдна, лейтенанте, но това е май от повдигането на капака.

— Ясно. Бутайте!

Капакът се отметна и опря в стената на шахтата. Светлината, която проникна през него, пречеше на Питърсън да вижда отгоре.

— Не помръдна. Ръката му не е на пистолета. Спокоен глас в ухото му:

— Окей, Джони, влизаме в асансьора, така че гледай в огледалото за някакво движение. Ако ще се стреля, ще бъдем ние. Разбрано?

— Разбрано.

Долу във фойето Тейт наблюдаваше как момчетата от специалния отряд проникват в асансьора. Единият, въоръжен с карабина, насочи дулото и към тавана. Втори се покатери по стълбата. Беше въоръжен с автоматичен пистолет голям калибър и прикрепено към долната му част мощно фенерче. През отвора в тавана бе

промушено огледалце на дълга дръжка, а след него и осветеният пистолет. После в пролуката изчезнаха главата и раменете на полицаия. След малко той подаде долу пистолета си и извика:

— Мъртъв е.

Тейт си зададе въпроса дали смъртта на доктор Лектър означава, че и Катрин Мартин ще умре, след като всичката информация изчезне с угасването на светлината в този чудовищен ум.

Полицайте го смъкваха сега долу. Тялото се промушваше с главата надолу през пролуката на люка, подпомогнато от множество ръце. Фоайето се изпълваше с униформени служители, които напиреха да видят по добре.

Единият от охраната на затвора се промуши напред и погледна разперените, обилно татуирани ръце на трупа.

— Това е Пембри — рече той.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В задната част на виещата линейка младият санитар се подпря удобно, за да не се люшка, и включи радиопредавателя, за да докладва на началника си в отделението за спешна помощ. Говореше високо, за да се надвика със сирената.

— В кома е, но иначе пулсът и дишането са добре. Кръвното налягане също. Сто и трийсет на деветдесет. Да, деветдесет. Пулсът е осемдесет и пет. Лицето е силно насечено, едното око е извадено. Осигурил съм налягане за лицето и въздушна възглавница. Има вероятност за огнестрелна рана в главата. Не мога да кажа с положителност.

На носилката зад него свитите окървавени юмруци, подпъхнати под колана, се, отпуснаха. Дясната се изхлузи навън и напипа катарамата на гърдите.

— Страх ме е да засиля налягането върху главата. Преди да го положим в носилката, имаше признаци за гърчове.

Зад гърба на младия мъж ръката сграбчи хирургическата превръзка и я смъкна от очите.

Санитарят чу свистенето на въздуха зад себе си, обърна се и зърна кървавото лице току до своето, но не видя как пистолетът го халоса зад ухото.

Линейката забави ход в едно от шестте платна на магистралата. Шофьорите зад нея се смутиха и взеха да бибиткат, но не посмяха да задминат кола на „Бърза помощ“. Чуха се две кратки изпуквания като изпускане на газове и линейката отново потегли, малко на зигзаг, но после се стабилизира и мина вдясно.

Наближаваше изходът за летището. Колата на „Бърза помощ“ отново забави ход в дясното платно, по каросерията и засвяткаха светлинни сигнали и пак загаснаха, чистачките ту се включваха, ту се изключваха, сирената замлъкна, зави отново и окончателно заглъхна, а мигащите светлини угаснаха. Колата продължи безшумно и след малко кривна към изхода за международните линии на летище Мемфис.

Красивата сграда бе ярко осветена, окъпана от прожектори в кротката зимна вечер. Линейката пое по извитата алея чак до автоматичната врата за огромния подземен паркинг. През прозорчето се подаде кървава ръка и издърпа от автомата талон за паркиране. После колата изчезна надолу в тунела към просторния подземен търбух.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

При нормални обстоятелства Кларис Старлинг би проявила любопитство да надникне в дома на Крофорд в Арлингтън, но новината за бягството на доктор Лектър, която чу по радиото в колата, изби от главата и всичко останало.

С изтръпнали устни и настръхнала коса, шофираща наизуст, тя зърна хубавата къща, без всъщност да я вижда, и само си зададе механично въпроса дали осветените прозорци със спуснати завеси отляво не са на стаята, където лежи Бела. Звънецът и се стори прекалено силен.

Крофорд отвори при второто позвъняване. Беше в торбеста жилетка и говореше по радиотелефон.

— Копли се обажда от Мемфис — каза на Кларис, махна и да го следва и я поведе през къщата, като от време на време изръмжаваше нещо нечленоразделно в слушалката.

В кухнята една медицинска сестра извади от хладилника миниатюрно шишенце и го протегна към светлината. Когато Крофорд въпросително повдигна към нея вежди, тя поклати глава — не, няма да има нужда от помощ.

Той отведе Кларис в кабинета си — три стъпала надолу към приспособен за целта двоен гараж. Помещението бе просторно, с канапе и кресла, а върху претрупаното писалище светеше зелен компютърен терминал, поставен до старинна астролабия. Килимът, по който стъпваше Кларис, явно бе постлан направо върху цимента. Крофорд и махна да седне, после закри слушалката с ръка.

— Старлинг, знам, че са глупости, но да си дала нещо на Лектър в Мемфис?

— Не.

— Какъв да е предмет?

— Нищо.

— Занесла си му рисунките и другите неща от килията.

— Да, но така и не му ги дадох. Още са в чантата ми. Той ми върна досието. Единственият предмет, който си разменихме.

Крофорд подпъхна телефона под брадичката си.

— Копли, това са пълни глупости. Искам още сега да притиснеш гадното копеле до стената. Иди право при шефа и в Бюрото в Тенеси. Нареди веднага да се установи „гореща“ връзка по телефона. Бъроус е уведомен. Да.

Той изключи телефона и го пъхна в джоба си.

— Искаш ли кафе, Старлинг? Или кока-кола?

— Какви се тези истории, че съм предала нещо на доктор Лектър?

— Чилтън твърди, че си му дала нещо, с което е отключил безезниците. Не си го била сторила умишлено, а поради невежество. — Понякога, когато беше ядосан, очите на Крофорд ставаха малки като на костенурка. Наблюдаваше я как възприема думите му. — Чилтън да не се е опитвал да те сваля, Старлинг? Затова ли го стяга чепикът?

— Може би. Бих пила едно кафе без мляко, със захар.

Докато Крофорд беше в кухнята, тя дишаше дълбоко и оглеждаше стаята. Когато живееш в общежитие или казарма, видът на истински дом действа успокояващо. Дори сега, когато почвата под краката и се клатеше, тя черпеше плаха утеха от мисълта, че Крофорд живее в тази къща.

Той се появи отново, понесъл две чаши, като внимаваше по стъпалата с бифокалните си очила. В домашните пантофи изглеждаше по-нисък. Когато Кларис стана да поеме чашата си, очите им бяха почти на едно равнище. От него лъхаше на тоалетен сапун, а косата му изглеждаше пухкава, побеляла.

— Копли каза, че още не са открили линейката. В полицейските казарми жива душа не е останала, всички са навън.

Тя поклати глава.

— Не знам никакви подробности. По радиото само казаха... Доктор Лектър убил двама полицаи и се измъкнал.

— Двама пазачи от затвора — уточни Крофорд и натисна копчето на компютъра си, за да изчете текста до долу. — Бойл и Пембри. Ти видя ли ги?

Старлинг кимна.

— Те... ме изпроводиха навън. Държаха се много добре.

Пембри, надзъртащ зад рамото на доктор Чилтън, неспокоен, настойчив, но по провинциалному вежлив. Придружете ме, ако обичате, и каза. По ръцете и челото му имаше тъмни петна. Сега мъртъв, блед под петната.

Старлинг изведнъж усети, че трябва да остави чашата, да поеме дълбоко дъх. Напълни дробовете си с въздух и за миг се загледа в тавана.

— Как го е сторил?

— Копли каза, че се е измъкнал с линейка. Ще проучим как точно. Ти докъде стигна с попивателната и киселината?

Старлинг бе прекарала целия следобед в лабораторията, като подложи на пълен анализ хартията с кученцата Плуто. По нареждане на Крендлър.

— Доникъде. Сега се опитват да разберат къде е била доставена тази пратка хартия, но оттогава са минали поне десет години.

— Но киселина е имало, нали?

— Да. Как го е направил, господин Крофорд?

— Държиш ли да разбереш?

Тя кимна.

— Тогава ще ти кажа. Натоварили Лектър в линейка. По грешка. Взели го за тежко ранения Пембри.

— Бил ли е облечен в униформата на Пембри? На ръст бяха горедолу еднакви.

— Надянал си не само униформата на Пембри, но и част от лицето му. Плюс около половин кило от физиономията на Бойл. Омотал трупа на Пембри в непромокаемата покривка на дюшека и в чаршафите, за да не капе кръв, и го оставил върху покрива на асансьора. Облякъл униформата, направил се на тежко ранен, легнал на пода и стрелял в тавана, за да предизвика суматоха. Не ми е ясно с пистолета какво е сторил, вероятно го е пъкнал отзад в панталоните си. Пристига линейката, навсякъде плъпват полицаи с измъкнати пищови. Санитарите скорострелно вършат всичко, както му е редът в бойна обстановка — надянали му кислородна маска, лепнали бандаж върху най-пострадалите места, налягане, за да спрат кръвта, и бързо го изнесли. Просто си гледали работата. Линейката така и не стигнала до болницата. Полицията още я издирва. Нямам добро предчувствие за

съдбата на санитарите. Копли каза, че в момента прослушват на запис какво са си казали момчетата от линейката и диспечерът. Между другото линейки са викани на два пъти. Копли предполага, че първия път се е обадил самият Лектър, преди да стреля във въздуха. За да не лежи там прекалено дълго. *Доктор Лектър обича да се забавлява.*

Старлинг за пръв път чу в гласа на Крофорд злостна горчивина. И понеже за нея това бе признак на слабост, тя се стресна.

— Това бягство не означава, че доктор Лектър е лъгал — каза тя. — Единия път — да, или нас, или сенатор Мартин, но не вярвам и двата пъти. На нея е казал, че името му е Били Рубин и че нищо друго не знае. А пред мен твърдеше, че е човек, който се самозалъгва, че е транс-сексуален. Кажеш-речи, последните му думи бяха: „Защо не довършиш арката на моста?“ Имаше предвид проследяването докрай на теорията за промяна на пола...

— Знам, четох отчета ти. Но нищо не можем да направим, преди клиниките да ни съобщят имената. Алан Блум лично отиде да убеждава началниците им. Казали му, че в момента проверяват. Принуден съм да вярвам и да чакам.

— Господин Крофорд, да не би да сте загазили?

— Посъветвах ме да си взема отпуск за гледане на болен. Съставен е нов отряд с конкретно предназначение — от хора на ФБР, наркобюрото и „допълнителни елементи“ от Главната прокуратора — с други думи, Крендлър.

— Кой е начело?

— Официално заместник-директорът на ФБР Джон Голби. Двамата държим постоянно връзка. Джон е свестен човек. А ти? Загазила ли си?

— Крендлър ми нареди да върна картата и да се прибирам в Академията.

— Това е било, преди да отидеш при Лектър. А днес следобед е изпратил светкавична докладна записка в Отдела за лични провинения с искане Академията временно да те отстрани, докато се направи повторна преценка на годността ти да служиш във ФБР. Курвенски номер. Джон Бригъм, инструкторът ви по стрелба, е видял записката преди малко по време на катедрения съвет. Насолил им задниците и веднага се обади да ме уведоми.

— Това много ли е лошо?

— Имаш право да се защитаваш пред комисията. Аз ще гарантирам за твоята годност и това ще е достатъчно. Но ако продължиш да отсъствуваш, със сигурност ще те рециклират. Знаеш ли какво става в такива случаи?

— Да, разбира се. Изпращат те обратно в районния отдел на ФБР, който те е вербувал. Стоиш там, вариш кафе и завеждаш документи, докато се отвори ново място в Академията.

— Мога да ти обещаю място, но ако изпуснеш още часове, няма да те отърва от рециклиране.

— Значи или да се връщам в клас и да престана да работя по случая, или...

— Да.

— Какво ще ме посъветвате?

— Твоята работа беше Лектър и ти се справи. Не мога да искам от теб да се решиш на рециклиране — това означава загуба на половин година, ако не и повече.

— А Катрин Мартин?

— Той я държи вече почти четирийсет и осем часа — в полунощ стават толкова. Ако не го заловим, вероятно утре, най-късно вдругиден ще я убие.

— Лектър не е единствената ни следа.

— Досега сме открили шестима души с името Уилям Рубин. Нито един обаче не вдъхва надежди. В списъците на абонати за специализирани ентомологични издания няма нито един. Задругата на производителите на ножове знае за пет случая на слонски антракс през последните десет години. От тях ни остава да проверим още двама. Друго какво? Личността на Клаус не е установена... все още. Според Интерпол в Марсилия има издадена заповед за арестуването на моряк от норвежката търговска флота, някой си Клаус Бйетланд, който избягал от кораба си. В Норвегия сега издирват зъбната му картина. Ако научим нещо от клиниките и разполагаш с време, ще ни помагаш. Старлинг...

— Да, господин Крофорд?

— Връщай се в училище.

— Ако не сте искали да го преследвам, не трябваше да ме вземате със себе си в онзи дом на покойника.

— Така е. Не трябваше. Но пък тогава нямаше да забележим насекомото. Не връщай оръжието си. В Куонтико си на сигурно място, но напуснеш ли базата, носи пистолет. Докато Лектър е на свобода.

— А вие? Той ви ненавижда.

— Затворите са пълни с хора, които ме ненавиждат. Един ден може да се сети за мен, но сега си има друга работа. Радва се на свободата и още няма да я рискува по такъв начин. А и тази къща е далеч по-обезопасена, отколкото изглежда.

Телефонът в джоба на Крофорд избръмча. Другият, върху писалището, звънна и замига. Той се обади, каза „окей“ и затвори.

— Открили са линейката в подземния гараж на мемфиското летище. — Той поклати глава. — Лоша работа. Санитарите били отзад. И двамата мъртви.

Крофорд свали очилата си, порови из джобовете си за носна кърпа и се зае да ги бърше.

— Старлинг, от Смитсоновия институт се обадили на Бъроус и питали за теб. Онзи Пилчър. Вече приключват с насекомото. Искам да напишеш отчет по въпроса и да го вкараш в постоянните архиви. Ти беше тази, която откри какавидата и свърши цялата работа, затова държа този факт да фигурира в архивите. Имаш ли сили за това?

Старлинг не се беше чувствала толкова уморена през целия си живот.

— Имам, разбира се — отвърна.

— Колата си остави в гаража. Джеф ще те откара в Куонтико, щом привършиш.

На външните стъпала тя извърна лице към осветените прозорци със спуснати пердета, където денонощно бдеше медицинска сестра, после погледна Крофорд.

— Ще мисля и за двама ви, господин Крофорд.

— Благодаря ти, Старлинг.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожице Старлинг, доктор Пилчър ви чака при Насекомите. Ще ви изпратя дотам — каза пазачът.

За да се стигне до отдел „Насекоми“ през входа на Конститушън Авеню, трябва да се вземе асансьорът до етаж над големия препариран слон и да се прекоси цялото огромно пространство, посветено на Човека.

Първи я посрещнаха пирамидите от човешки черепи, демонстриращи експлозията в прираста на населението след Христа.

Старлинг и пазачът се движеха из полумрачния пейзаж, населен с фигури, илюстриращи произхода на човека и неговите разновидности. Не бяха забравени и ритуалите — татуировки, стегнати стъпала, изпилени зъби, перуанска хирургия, мумии.

— Виждали ли сте Вилхелм фон Еленбоген? — попита пазачът, като освети с фенерче един стъклен шкаф.

— Не си спомням — отвърна Старлинг, без да забави ход.

— Трябва да дойдете някой път по светло и да му хвърлите един поглед. Погребан във Филадельфия през осемнайсети век. Подпочвените води го превърнали в сапун.

Отдел „Насекоми“ представляваше просторна зала, в момента полутъмна, изпълнена с писукания и пристъргвания. Беше претъпкана с клетки и сандъци с живи насекоми. Децата много си падаха по тази зоологическа градина и през целия ден, докато музеят е отворен, се трупаха вътре. Нощем, оставени насаме, насекомите развиваха бурна дейност. Някои от сандъците бяха осветени с червени лампи, а надписите „Противопожарен изход“ горяха в полумрака като запалени огньове.

— Доктор Пилчър! — провикна се пазачът от прага на залата.

— Тук съм! — отзова се Пилчър и размаха като факел запаленото си фенерче.

— Нали ще изведете после дамата?

— Да, разбира се. Благодаря.

Старлинг извади своето фенерче от чантата си, но се оказа, че е било включено и батериите бяха свършили. Гневната вълна, която я заля, и напомни колко е изморена и че трябва да се владее.

— Здравейте, госпожице Старлинг.

— Здравейте, доктор Пилчър.

— Наричайте ме професор Пилчър.

— Професор ли сте?

— Не но не съм и доктор. Но затова пък ми е приятно да ви видя. Искате ли да ви покажа едни насекоми?

— Да. Къде е доктор Роудън?

— Той се преумори последните две нощи и отиде да си легне.

Видяхте ли насекомото, преди да започнем да го обработваме?

— Не.

— Приличаше на каша.

— Но все пак сте разбрали какво е.

— Да. Току-що. — Той я заведе при една телена клетка. — Първо ще ви покажа пеперуда като онази, която ни донесохте в понеделник. Не е съвсем същата, но и двете са от семейството на кукумявките. — Снопът светлина от фенерчето му пошари из клетката, докато се спря на голяма лъскава синя пеперуда с прибрани криле, кацнала на тънка клонка. Пилчър духна нежно към нея и насреща им моментално се опълчи яростното лице на кукумявка — пеперудата разпери криле и очите, изобразени на тях, биха изкарали акъла на всеки плъх. — Тази е много разпространена. Но екземплярът в гърлото на Клаус е доста рядък. Елате.

Една от клетките в дъното на стаята беше в отделна ниша със завеса отпред. По този начин бе недосегаема за децата. Отгоре и имаше метната кърпа, а до нея мъркаше малък овлажнител за въздух.

— Държим я зад стъкло като предпазна мярка за хорските пръсти, защото хапе. Освен това обича влагата и стъклото пречи на изпаряването. — Пилчър внимателно повдигна клетката за дръжките и я издърпа по-напред. Свали капака и запали малката лампа над нея. — Това е Мъртвешка глава — обяви той.

Пеперудата бе едновременно прекрасна и страховита. Големите и кафяво-черни криле бяха разперени като пелерина, а на широкия мъхнат гръб ярко се открояваше характерният рисунък, всяващ ужас в сърцето на човека всеки път, когато я зърне ненадейно в градината си.

Изпъкналият череп, едновременно мъртвешка глава и лице, втренчи в тях тъмните си кухи очи. Дъгата на скулите бе изписана изясно до очите.

— *Arherontia stix* — обяви Пилчър. — Кръстена е на двете реки в Ада. Ако не се лъжа, вашият човек изхвърля трупове в реките.

— Да — отвърна Старлинг. — Рядко ли се среща?

— По нашите места — да. В природата изобщо ги няма в тази част на земното кълбо.

— Къде се въдят?

Тя долепи лице до мрежестия покрив на клетката. Дъхът и разроши едва-едва гъстия като козина мъх по гърба на пеперудата. Кларис рязко се отдръпна, когато насекомото изписука и яростно запляска с криле, усети раздвижването на въздуха, предизвикано от тях.

— В Малайзия. Има и европейска разновидност, но тази в гърлото на Клаус е от Малайзия.

— Значи е била изкуствено отгледана.

Пилчър кимна.

— Да. Била е изпратена от Малайзия във вид на яйце или какавида. Досега няма случай да са снесли яйце в плен. Сношават се, но не снасят. Най-трудната част е да се открие гъсеницата в джунглата. Оттам нататък отглеждането им е лесно.

— Споменахте, че хапят.

— Хоботчето им е остро и яко и ако не внимавате, ще го забият в пръста ви. Много необикновено оръжие. Алкохолът не му влияе в препарирано състояние. Именно това ни помогна толкова бързо да установим вида. — Пилчър внезапно се смути, сякаш се е хвалил безочливо. — И са много нахални — додаде бързо. — Умират за мед и нападат кошерите. Веднъж, когато събирахме екземпляри в Борнео, долетяха, привлечени от светлината на общезитието и ако знаете колко беше злоещо да ги чуваш как...

— Тази откъде е?

— Направихме размяна с малайзийското правителство. Не помня вече какво им дадохме. Та много беше злоещо, защото ние бяхме в тъмното и чакахме с кофа цианид...

— Какви митнически документи сте попълнили, за да я получите? Пазите ли копия? Трябва ли да има износно удостоверение

за малайзийската митница? Кой може да ми каже?

— Виждам, че бързате. Написал съм на листче всичко, което ни е известно, и къде се дават обяви, ако се интересувате от пеперуди. Елате, ще ви изпратя.

Мълчаливо прекосиха огромния етаж. В светлината на асансьора тя изведнъж видя, че Пилчър не е по-малко изморен от самата нея.

— Работили сте до късно над този проблем — каза Кларис. — Много съм ви благодарна. Не исках да съм рязка, но...

— Дано го хванете. Надявам се скоро да се освободите. Включил съм в списъка и някои от химикалите, които са му нужни, за да отглежда тези пеперуди... Госпожице Старлинг, много бих искал да ви опозная по-добре.

— Може би ще ви се обадя, щом се поосвободя.

— На всяка цена ми се обадете, много ще се радвам.

Асансьорът се затвори и Старлинг и Пилчър изчезнаха с него.

Етажът, посветен на Човека, беше безжизнено тих. Противопожарните изходи тлееха алено в залата с насекомите, отразени в техните десетки хиляди очи. Овлажнителят на въздуха съскаше и мъркаше. Под капака на тъмната клетка Мъртвешката глава слезе от клонката и тръгна по пода, повлякла подире си криле като същински плащ. Откри парченце пчелна пита в чинийката си, сграбчи го с яките си предни крачка, размота острия си хобот и го заби във восъчната обвивка на една от клетките с мед. И засмука кротко, докато мракът край нея се изпълваше с писукане, бръмчене, прищракване и малки убийства.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Катрин Бейкър Мартин лежеше долу в омразната непрогледност, трупаша се зад клепките и. Тя сънува на тревожни пресекулки, че е подгизнала от мрак, че той пъпли коварно и се процежда в носа и ушите и. Влажни пръсти тъмнило проникват във всяко отверстие на тялото и. Тя закрива с ръка устата и носа си, другата поставя върху вагината, впива я в бедрата, долепя едно ухо до рогозката, а второто принася в жертва на всепроникващия мрак. А с него долетя и звук, който рязко я разбуди. Познат, делови звук — шевна машина. Сменяща скоростта си. Отначало бавно, сега бързо.

Горе на партерния етаж свети — тя забеляза лекия жълт полумесец високо над себе си, където зееше капакът на кладенеца. Пуделът излая няколко пъти, долетя и нечовешкият глас, който му откликна приглушено.

Шиене. Шиенето нямаше място тук. Шиенето принадлежи на светлината. Слънчевата стая за шев от детските години на Катрин просветна гостоприемно в съзнанието и... жената, която я гледаше, милата леля Беа, с крак на шевната машина... малкото и коте подскача да улови издуващата се от ветреца завеса.

Гласът издуха спомена. Говореше лигаво на кученцето:

— Съкровище, незабавно остави това! Ще се набоцкаш с някоя карфица и тогава какво ще правим? Вече съм почти готов. Да, сладост моя. И ще получиш ко-кал-че, вкусно сладко кокалче, защото си най-послушното кученце-кукленце.

Катрин нямаше представа от колко време е в плен. Знаеше само, че на два пъти се ми — последния път застана на светло, искаше той да види тялото и. Не знаеше дали гледа надолу, защото светлината я заслепяваше. Гола, Катрин Бейкър Мартин представляваше зашеметяваща гледка, буквално момиче и половина, и тя си го знаеше. Искеше да я види. Искеше да се махне от ямата. Близо за ебане е близо за борба, прошепна тя и си го повтаряше, докато се миеше. Получаваше твърде малко храна и знаеше, че е по-добре да го стори,

докато още има сили. Няма да му се даде. Ще може да го пребори. Дали няма да е по-добре първо да го наебе, много пъти, за да го обезсили? Знаеше, че ако само успее да увие крака около врата му, за секунда и половина ще го прати да гостува на Исуса. *Ще съумея ли да го сторя? Да, по дяволите! Ще му откъсна топките, ще му избода очите.* Ала отгоре нито звук. Тя привърши с миенето и си облече чист анцуг. Не последва отговор и на предложенията и когато съдът с вода за миене се залюля нагоре на тънката си връвчица и бе сменен от тоалетната кофа.

Тя чакаше сега, часове по-късно, заслушана в шевната машина. Не викаше. След време, може би след хиляда вдишвания и издишвания, го чу да се качва по стълбите. Все тъй разговаряше с кученцето, до слуха и долетя „...закуска, когато се върна“. Светлините остави запалени. И друг път го беше правил.

По пода на кухнята се чу топуркане. Кучето заскимтя. Катрин разбра, че той излиза от къщата. Понякога дълго време отсъствуваше.

Вдишване, издишване. Вдишване, издишване. Много пъти. Кученцето се разхождаше горе из кухнята, скимтеше, влачеше някакъв предмет по пода, дрънчеше с нещо — може би купичката си за храна. Стържене откъм тавана. И отново лай — откъслечни джавкания, този път не тъй ясни както преди, когато животното беше в кухнята. Защото то вече не беше там. Беше отворило с нос вратата и сега гонеше мишки из мазето, както бе правило и преди, когато той напускаше къщата. Долу в мрака Катрин Мартин усети под себе си рогозката. Намери парче кокоши кокал и го подуши. Едва се удържа да не оглозга парченцата полепнало месо и хрущял. Подържа го в уста, за да го затопли. Изправи се на крака, олюлявайки се в замайващата тъмнина. В стръмната яма разполагаше само с рогозката, анцуга, в който беше облечена, пластмасовата кофа и нейната тънка памучна връвчица, проточена нагоре към бледожълтата светлина.

Беше обмисляла всичко през всеки миг, когато бе в състояние да разсъждава. Протегна се доколкото стигаше нагоре, и сграбчи връвта. Дали да я дръпне рязко, или постепенно да я изтегли? И за това бе мислила в продължение на безброй вдишвания и издишвания. По-добре да дърпа равномерно.

Памучната връв се оказа далеч по-дълга, отколкото си представяше. Тя отново се протегна нагоре, докъдето стигаше, и

затегли, като пазеше равновесие с ръце и се надяваше, че въжето се разнищва там, където се търка о дървения ръб на отвора.

Продължи да го трие, докато я заболяха раменете. Дръпна, връвта се изопна, после се отпусна. „Моля те, скъсай се някъде високо.“ Пук, и падна върху лицето и.

Клекнала на пода, с връвта върху главата и рамото и, тя установи, че светлината не достига, за да види с колко разполага. Не бива да я омотае. Внимателно я нави около лакътя си и я положи на пода. Четиринайсет лакътя. Здравно завърза кокошето кокалче за онова място, където връвта се затягаше около дръжката на кофата.

Сега предстоеше най-трудното.

„Внимавай“. Катрин имаше чувството, че се опитва да оцелее в малка лодка сред бушуващ океан.

Завърза скъсания край за кръста си, като затегна възела със зъби.

Отдалечи се, доколкото можеше от връвта. Уловила дръжката на кофата, тя я залюля в широка парабола и я метна право нагоре към едва видимия диск светлина. Пластмасовата кофа не улучи отвора и падна отново долу, като я удари по лицето и рамото. Кучето се разлая по-силно. Тя спокойно разпротря отново въжето и повторно метна кофата. После още веднъж. При третото си падане улучи счупения и пръст. Катрин се облегна на стената, докато премине рязкото призляване. И четвъртия път кофата се стовари върху и но не и петия. Сега беше някъде там върху дървения капак редом със зиналия отвор. На какво разстояние от него? Спокойно. Тя дръпна едва-едва. Завъртя леко въженцето, докато чу подрънкването на кофата о дървото.

Кученцето излая още по-силно.

Само да не дръпне толкова силно, че да прекатури кофата през ръба. Трябва обаче да я докара досами него. Тя затегли постепенно.

Кученцето бе сред огледалата и манекените в близката подземна стая. Душеше парчетата кожа под шевната машина. После се прехвърли на огромния дървен гардероб. Хвърляше погледи към другия край на мазето, откъдето долитаха звуците. Мяташе се към мрака, за да излае, и отново се връщаше при машината.

Чу се глас, а ехото му отекна в подземие:

— Съкрооовищеее!

Кученцето изджавка и подскочи на място. Тлъстото му телце се разтресе от лай. Звучна влажна целувка.

То погледна нагоре към кухнята, но звукът не бе дошъл оттам.

Мляс-мляс, сякаш някой се хранеше. — Ела, Съкровище, ела, миличка!

На пръсти, с наострени уши, то нагази в мрака. Мляс-мляс.

— Ела, миличка, ела, моето момиче! Кучето надуши кокала, завързан за дръжката на кофата. Задраци по стената на кладенеца и заскимтя. Мляс-мляс-мляс.

Пуделчето скочи върху дървения капак. Мирисът се разнасяше от мястото между кофата и дупката. То излая тъжно, нерешително. Кокалът леко помръдна.

Като клекна и завря нос между лапичките си, то размаха яростно опашка. Излая още два пъти, метна се върху вкусното пиле и впи зъби в него. Кофата обаче се опитваше да го избута от плячката. Кучето изръмжа страховито и обкрачи дръжката, заби още по-здраво острите си зъби в кокала. Внезапно кофата го блъсна грубо, събори го, то опита да се изправи, тя отново го бутна, то се сборичка с нея, едното черно краче и дупето увиснаха през отвора, ноктите застъргаха отчаяно дървото, а кофата се плъзгаше, залости се в отвора заедно със задните крака на кучето. То се измъкна нагоре, тя се хлъзна през ръба и се гмурна, избяга в дупката заедно с пилешкото кокалче. Пуделът излая сърдито към дълбочината, лаят му гръмко отекна в кладенеца. После млъкна и наклони глава на една страна. Беше дочуло познат звук. Слезе бързо-бързо от капака и хукна нагоре по стълбите, джавкащо щастливо по посока на хлопналата се външна врата.

Сълзите на Катрин Бейкър Мартин опариха бузите и, стекоха се надолу, навлажниха анцуга отпред на гърдите, затоплиха ги и тя повярва, че ще умре.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Крофорд беше сам през нощта в кабинета, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си. Стоя така от 12,30 до 12,33 и обмисляше едно свое хрумване. Сетне изпрати телекс до Департамента за превозните средства на Калифорния с искане за сведения относно караваната, която, според думите на доктор Лектър, Распай бил купил, за да му служи за дом по време на любовната авантюра с Клаус. Крофорд помоли Департамента да проверят какви глоби са издавани за пътни нарушения на друг водач освен Бенджамин Распай.

Сетне седна на дивана с бележник в ръка и написа обява, която щеше да даде в основните вестници:

Страстна дама рубенсов тип, 21-годишна, фото-модел, търси мъж, който цени не само качеството, но и Количеството. Като фото модел на козметика и крем за ръце сте ме виждали в много реклами по списанията, а сега аз искам да ви видя. Изпратете снимка в първото писмо.

Крофорд се замисли за секунда, задраска „рубенсов тип“ и вместо това написа „с пищни форми“.

Главата му клюмна и той задряма. Зеленият екран на компютърния терминал рисуваше миниатюрни квадратчета по стъклата на очилата му. Екранът се оживи, изписаните редове се задвижиха нагоре, отразени и в очилата. Насън Крофорд тръскаше глава, сякаш образът го гъделичкаше.

Съобщението на екрана гласеше:

Полицията в Мемфис откри два предмета при претърсването на килията на Лектър.

1. Импровизиран ключ за белезници, изработен от тръбичка на химикалка с нарязани, направени чрез триене. Балтимор е помолен да провери в психиатричната болница за следи от производителя.

2. Лист нотна хартия, оставена от беглеца да плава в тоалетната чиния. Оригиналът пътува към документната лаборатория във Вашингтон, копие до Лангли на вниманието на Бенсън в отдела по криптография. Следва написаното на нотната хартия.

Графиката, надничаша от дъното на екрана, изглеждаше така:

S33 H36 I L T 06 N4

Кроткото двойно избиждане на терминала не събуди Крофорд, но това стори телефонът три минути по-късно. Беше Джери Бъроус от Националния център за криминална информация.

— Виждаш ли екрана си, Джак?

— Чакай малко. Да, виждам го.

— Лабораторията е готова с резултата. Говоря за формулата с буквите от името на Чилтън, която Лектър е пуснал в кенефа. Тя е биохимична — S33H36N4O6 и е на пигмент в човешката жлъч, наречен билирубин. От лабораторията ме осведомиха, че това е основният оцветител на лайното.

— По дяволите.

— Ти излезе прав за Лектър, Джак. Той просто ги е разигравал. Жалко за сенатор Мартин. От лабораторията ми казаха, че косата на доктор Чилтън имала точно цвят на билирубин. Затворнически хумор. Ти гледа ли Чилтън по новините в шест?

— Не.

— Марилин Сътър го гледала. Чилтън тръбял гръмогласно, че започва „издирването на Били Рубин“. След това отишъл да вечеря с една телевизионна журналистка. Бил е в ресторанта, когато Лектър избягал. Голям гъз.

— Лектър казал на Старлинг, че Чилтън няма диплома за медицинско образование.

— Да, четох в доклада. Ако питаш мен, Чилтън се е опитал да сваля Старлинг, а тя го е сритала в яйцата. Той може да е тъп, но не е кьорав. Как е малката?

— Ще се оправи. Много е уморена.

— Смяташ ли, че Лектър е разигравал и нея през цялото време?

— Не е изключено. Но ще продължим по този път поради липса на друг. Не знам докъде са стигнали клиниките. Все си мисля, че трябваше да изискам досиетата по съдебен ред. Страшно ми е неприятно, че съм принуден да завися от тях. Към десет сутринта, ако продължават да си траят, ще се обърна към съда.

— Слушай, Джак... нали си пуснал по следите на Лектър хора, които знаят как изглежда?

— Естествено.

— Сигурно умира някъде от смях.

— Дано не е за дълго — отвърна Крофорд.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Доктор Ханибал Лектър беше на рецепцията в елегантния хотел „Маркус“ в Сейнт Луи, облечен в закопчан догоре шлифер и с кафява шапка. Носът и страните му бяха покрити с хирургически лейкопласт.

Разписа се в регистрационната книга като Лойд Уайман. Подписа беше упражнявал в колата на Уайман.

— Как ще платите, господин Уайман?

— С „Американ Експрес“.

И доктор Лектър подаде на регистратора кредитната карта на Лойд Уайман.

Откъм салона долиташе приглушено изпълнение на пиано. На бара седяха хора с лепенки по носовете. Мъж и жена на средна възраст прекосиха фойето, като си тананикаха мелодия на Коул Портър. Едното око на жената беше покрито с марля.

Регистраторът си свърши работата с кредитната карта.

— Вероятно знаете, господин Уайман, че имате право да паркирате в гаража на болницата.

— Да, благодаря.

Доктор Лектър вече бе паркирал там колата на Уайман, със самия Уайман в багажника.

Хопът, който отнесе куфарите на Уайман в малкия апартамент, получи една от петдоларовите банкноти на Уайман.

Доктор Лектър си поръча пиене и сандвич и взе за отмора един душ.

Апартаментът му се видя огромен след дългото заточение. Приятно бе да се разхожда из него, просто да крачи напред-назад и да гледа през прозорците.

На отсрещната страна на улицата се виждаше Градската болница на Сейнт Луи, където се помещаваше една от водещите в света клиники по лицева хирургия.

Лицето на доктор Лектър бе твърде добре познато, за да може да се възползува от услугите на някой от козметичните хирурзи отсреща,

но от друга страна, това бе може би единственото място в света, където можеше да се разхожда с превързано лице, без да събуди ничий интерес.

Беше отсядал тук преди години, когато правеше някои проучвания във великолепната библиотека „Робърт Брокман“.

Колко е хубаво да имаш прозорец, много прозорци. Той стоеше в мрака, загледан във фаровете на автомобилите по моста „Макартър“. Отпиваше бавно от питието. Беше приятно уморен от пет часовото шофиране от Мемфис.

Единственият по-притеснен момент тази вечер бе в подземния гараж на международното летище в Мемфис, когато вътре в линейката трябваше да се почисти с памук, спирт и дестилирана вода. Не беше никак удобно. Но щом облече бялата униформа на санитаря, беше само въпрос на време да открие самотен пътник в безлюдния гараж, където много от пътниците оставяха колите за продължителен период от време. Мъжът услужливо се беше навел над багажника на колата си и така и не видя приближилия се изотзад доктор Лектър.

„Допуска ли полицията да съм толкова глупав, че да взема самолет от летището“ — питаше се доктор Лектър в мрака. Единственият му проблем по време на пътуването бе да открие копчетата за фаровете и чистачките на чуждестранната кола.

Утре ще си купи някои необходими неща — изрусител за коса, самобръсначка, кварцова лампа за изкуствен тен. Имаше и някои медикаменти, които се получаваха само срещу рецепта. Те щяха да му помогнат да промени незабавно външността си. А когато му се прииска, ще продължи по пътя си.

Нямаше къде да бърза.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ардилия Мап беше в обичайната си поза — облегната на възглавницата с книга в ръка. Беше се заслушала в новините по радиото. Изключи го, щом Кларис Старлинг се дотътри уморена в стаята. Зърна лицето и и съобрази да не я пита нищо освен: „Искаш ли чай?“ Докато учеше, Мап се наливаше с чай от листа, които баба и изпращаше. Наричаше го „чай за поумняване“.

От двамата най-умни хора, които Старлинг познаваше, единият бе непоклатим като скала, а другият я плашеше до смърт. Старлинг си каза, че това може би придава известен баланс на познанствата и.

— Блазе ти, че те нямаше днес — осведоми я Мап. — Това мръсно куче Ким Уон направо ни скапа. Честна дума. Според мен земното притегляне в Корея е по-силно и като дойдат тук, корейците олекват като перца и си намират работа като учители по физкултура. Защото за тях това не е работа... Джон Бригъм мина оттук.

— Кога?

— Преди малко. Питаше дали си се върнала. Беше си сресал косата. Мотаеше се из коридора и пристъпваше от крак на крак. Поговорихме си двамата. Каза, че ако си изостанала и се налага да зубрим, вместо да стреляме следващите ден-два, той ще ни отключи стрелбището в събота и неделя и ще ни пусне да наваксаме. Казах, че ще му се обадя. Свестен човек.

— Да.

— А известно ли ти е, че иска ти да се явиш от наше име на състезанията с администрацията за борба с наркотиците и митниците?

— Сега чувам.

— И то не състезанието за жени, а общото. Следващ въпрос: научила ли си за петък „четвъртата поправка“?

— В основни линии.

— Добре тогава, за какво се отнася делото „Кимел срещу щата Калифорния“?

— За обиски в гимназиите.

— Какво за обиските?

— Не знам.

— А кой е Шнеклот?

— Не знам.

— Делото „Шнеклот срещу Бустамонте“.

— Не беше ли за попълзновения срещу правото на човек да има неприкосновен личен живот?

— Не те е срам. Личният живот е заложен в принципа на Кац. Шнеклот е съгласие за претърсване. Явно ще трябва да натиснем педала. Добре, че съм водила записки.

— Тази нощ не мога.

— Добре. Утре ще се събудиш с невежа, но плодородна глава и ние ще хвърлим в нея семената за петъчния урожай. Старлинг, според Бригъм не бивало да ни казва, та обещах да не го издавам... Та той рече, че ще се оправиш. Онова надуто говно Крендлър нямало да си спомня коя си, а оценките ти са добри. — Мап се взря в умореното лице на Старлинг. — Ти вече направи, каквото можа за горкото момиче, Старлинг. Рисува всичко заради нея и си пострада на това отгоре, но все пак раздвижи нещата. Така че заслужаваш този шанс. Защо не си легнеш? Аз също смятам да последвам примера ти.

— Благодаря ти, Ардилия.

Изгасиха лампата.

— Старлинг!

— Да?

— Кой според теб е по-хубав — Бригъм или Боби Лорънс?

— Труден въпрос.

— Бригъм има татуировка на рамото. Прозираше през ризата му. Какво изобразява?

— Представа си нямам.

— Ще ми кажеш ли, щом научиш?

— Едва ли.

— Аз как ти казах, че Боби носи долни гащи с рисунка на питон?

— Зърнала си го през прозореца, докато вдигал тежести.

— Грейси ли ти каза? Това момиче ще си изпати заради голямата си уста...

Старлинг спеше.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Малко преди три часа през нощта Крофорд, дремещ до жена си, се разбуди. В дишането на Бела долови неравномерност, а и тя се бе помръднала в леглото. Той се изправи и улови ръката и.

— Бела!

Тя пое дълбоко въздух и издиша. За първи път от много дни очите и бяха отворени. Крофорд приближи лице до нейното, но знаеше, че тя едва ли го вижда.

— Бела, обичам те, момичето ми — каза, в случай че го чува.

Страхът продуха гърдния му кош и се сви там на топка като прилеп в къща. Той обаче го овладя.

Искаше да и донесе нещо, какво да е, но не му се щеше тя да усети, че пуска ръката и. Долепи ухо до гърдите и. Дочу кротък удар, припърхване и в следващия миг сърцето и спря. Нямахше нищо, само странно ледено течение. Той не знаеше дали звукът е в гърдите и или само в неговите уши.

— Бог да те благослови и да те остави при себе си... и твоите близки — произнесе Крофорд думи, в които много искаше да вярва.

Взе я в обятията си, облегнат на дъската на леглото, и я притиска до сърцето си, докато и мозъкът и умря. Брадичката му отмести шала от оредялата и коса. Крофорд не плачеше. Отдавна се беше наплакал.

Преоблече я в любимия и халат и поседя до повдигнатото легло, притиснал ръката и до лицето си. Хубава ръка, белязана от цял живот работа в градината, а сега — от иглите на системите.

Когато се връщаше от градината, ръцете и миришеха на мащерка. („Мисли за това като за яйчен белтък по ръцете си“ — така я съветвали съученичките и в пансиона относно секса. Двамата с Крофорд се бяха шегували на тази тема в леглото преди много години, преди няколко години, миналата година. Не мисли за това, мисли за хубавите моменти, за чистите изживявания. Но това беше истински чисто изживяване. Тя беше с кръгла шапка и бели ръкавици и когато двамата се качваха първия път с асансьора нагоре, той свиреше с уста. А тя го

гълчеше, че джобовете му са пълни с какво ли не, като на малко момченце. С усилие на волята отиде в съседната стая — оттам все още можеше да се обърне и да я зърне през отворената врата, спокойна и красива под топлата светлина на нощната лампа. Чакаше тялото и да се превърне в церемониален предмет, нямащ нищо общо с човека, когото бе притискал до себе си в леглото, нищо общо с другаря в живота, когото прегръщаше сега в мислите си. За да може да ги повика да я вземат.

Празните му ръце висяха отпуснато, с дланите към тялото, а той стоеше до прозореца, загледан в празния изток. Не чакаше изгрева, просто прозорецът гледаше на изток.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА.

— Готова ли си, Съкровище?

Джейм Гъм се беше облегал на възглавниците, подпрял глава върху дъската на леглото. Беше му тъй хубаво, тъй удобно с малкото кученце, свито на топло кълбо върху корема му.

Господин Гъм току-що си беше измил косата и бе омотал пешкир около главата си. Порови из чаршафите, напипа дистанционното управление на видеокасетофона и натисна копчето.

Сам си бе съставил програма от два записа, прехвърлени на една касета. Гледаше я всеки път, когато се готвеше за решителната крачка, и неизменно преди непосредственото одиране на нечия кожа.

Първият запис бе от издраскана чернобяла кино-хроника от 1948 година. Четвърт-финалите на състезанието за титлата Мис Сакраменто — единият от етапите по дългия път към зрелищния спектакъл за Мис Америка в Атлантик Сити.

Заснето бе състезанието по бански костюми и всички момичета носеха букети цветя, когато се появяваха едно подир друго на стълбите и се изкачваха на сцената.

Пуделчето на господин Гъм беше преживявало това нееднократно и сега присви очи, щом чу музиката — знаеше, че на това място господин Гъм силно ще го стисне.

Състезателките с техните едновременни бански костюми бяха като излезли от моден журнал от времето на Втората световна война, но в лице повечето бяха красиви. Краката им също бяха хубави, макар и поотпуснати в коленете. Личеше, когато се движеха.

Гъм стисна пуделчето.

— Съкровище, ето я, ето я, ето я!

Ето я! Тя се приближи до стълбите в белия си костюм, със сияйна усмивка, предназначена за младия мъж, който им помагаше да се изкачат, и бързо се отдалечи на високите си токчета. Камерата проследи бедрата и откъм гърба — мама. Това беше мама.

Господин Гъм нямаше защо да натиска друго копче на дистанционното управление, тъй като си беше свършил работата по време на прехвърлянето на филмите върху видеокасетата. Кадрите сами се задвижиха в обратна посока — ето я заднишком, после пак заднишком по стълбите, взема си усмивката обратно от младия мъж, назад по пътеката, пак напред, назад, напред, назад. А когато отново се усмихна на младежа, господин Гъм също се усмихна.

Тя се мярна още веднъж с цялата група, но стоп-кадърът винаги се размазваше. По-добре просто да я зърне на нормална скорост. Мама и другите момичета поздравяват победителките.

Втория запис направи от кабелната телевизия в един мотел в Чикаго. Наложиха се да изтича навън да купи видеокасетофон и да бодърствува през следващата нощ в очакване на повторение. Беше сглобен филм, каквито долнопробните кабелни канали показват късно през нощта като фон на секс-обяви и реклами, които са пълзящи нагоре по екрана надписи. Този специално беше съставен от нескопосани, крайно безобидни „палави“ късометражни филмчета от четиридесетте и петдесетте години, волейбол в нудистки лагер и още по-безобидни кадри от секс-филми на трийсетте години, където мъжете бяха с фалшиви носове и не бяха събули чорапите си. А за озвучаване използваша каква да е музика. В момента течеше „Любовен поглед“ в пълна липса на синхрон със забързаното действие.

Господин Гъм с нищо не можеше да попречи на рекламите, които си пълзяха нагоре по екрана. Просто трябваше да се примири с тях.

Ето го открития басейн — в Калифорния, съдейки по растителността. Красиви плетени мебели, всички в стила на петдесетте години. Голо плуване, повечето момичета много грациозни. Някои от тях вероятно бяха играли в третокачествени филми. Жизнени и скокливи, те излизаха от басейна и тичаха доста по-бързо от музиката към стълбата на водната пързалка, изкатерваха се и хайде надолу. Гърдите им се повдигаха, когато политаха по пързалката, смееха се, изпънали крака... Пляс!

Ето я мама. Ето я, изкатерва се вън от басейна подир къдрокосото момиче. Лицето и е частично прикрито от рекламен надпис за секс-бутика „Пепеляшка“, но ето, че се вижда как се отдалечава, как се изкачва по стълбата, цялата мокра и лъскава, чудно пълногърда и гъвкава, с едва забележим белег от цезарево сечение. И

опа! — надолу по пързалката. Толкова красива! Макар че господин Гъм не виждаше добре лицето, вътре в сърцето си той знаеше, че това е мама, снимана след последния път в живота му, когато я бе видял. Освен в мислите си, то се знае.

Сцената превключи на реклама за брачни консултации и рязко прекъсна.

Пуделчето присви очи, преди господин Гъм да го притисне силно към себе си.

— Ах, Съкровище! Ела при мама! Мама ще бъде мноо-го красива!

Толкова работа му предстоеше, толкова работа, за да се подготви за утрешния ден.

Онова нещо не се чуваше от кухнята, слава богу дори когато се дереше с цяло гърло, но сега го чуваше по стълбите, когато слизаше в мазето. А той се беше надявал, че е заспало и няма да вдига шум. Пуделчето, което носеше под мишница, изръмжа в отговор на звуците, нахлуващи откъм дупката.

— Ти поне би трябвало да си добре възпитана — упрекна той рунтавото кълбо.

Стаята с кладенеца се падаше вляво от подножието на стълбата. Не благоволите да погледне натам, нито да се вслуша в думите — за него те все едно, че бяха на чужд език, защото не му носеха никаква информация.

Господин Гъм остави пудела на пода и светна лампите в работилницата. Няколко нощни пеперуди се разхвърчаха и, без да си навредят, кацнаха върху закритите с мрежа крушки на тавана.

В работилницата си господин Гъм беше крайно педантичен. Пресните разтвори винаги забъркваше в контейнери от неръждаема стомана, никога в алуминиеви.

Беше свикнал грижливо да се подготвя много преди да настъпи моментът. А докато се трудеше, сам се поучаваше: „Бъди подреден, бъди точен, работи чевръсто, защото проблемите, които трябва да решиш, са огромни.“ Човешката кожа е тежка — от шестнайсет до осемнайсет процента от цялото тегло — и хлъзгава. Трудно се борави с цяла кожа и е лесно да я изтървеш, докато е още мокра. Факторът време е също от голямо значение, защото тя започва да се свива

веднага след свалянето, особено, когато е младежка, защото при младите поначало е по-стегната.

А като прибавим и факта, че не е особено еластична, дори при съвсем младичките... Ако я опънеш, никога не възвръща предишните си пропорции. Зашиеш нещо гладко и равно, а после, без да искаш, го обтегнеш повече от необходимото на шивашкия калъп и то вземе, че се набръчка и издуе. Колкото и да седиш на шевната машина и да ревеш със сълзи, няма да загладиш дори една гънка. Да не говорим за линиите на деколтето — трябва наизуст да ги знаеш. Преди деформирането на колагеновите торбички и разкъсването на тъканта кожата не се опъва еднакво на всички страни. Едно дръпване в неправилна посока — и се получават грозни белези от разтягане.

А с някои материали направо е невъзможно да се работи. Колко опити трябваше да извърши, колко сълзи да изплаче, преди да налучка точно нещата.

Накрая проумя, че най-добри си остават изпитаните стари методи. Затова сега действуваше по следния начин: накисваше нещата в растителни екстракти, изнамерени още от индианците — само естествени вещества, които не съдържат никакви минерални соли. Сетне използваше същия метод, с който се получава несравнимата маслено мека еленова кожа — класическото мозъчно дъбилно вещество. Индианците са убедени, че всяко животно има точно толкова мозък, колкото е необходим за оцеляването на собствената му кожа. Господин Гъм обаче знаеше, че това не е вярно, и много отдавна се отказа от всякакви опити, дори с най-големите екземпляри. Така че сега хладилната му камера беше претъпкана с говежди мозък и никога не усещаше недостиг.

Можеше да се справи безупречно с проблемите, възникващи при обработката на материала, а големият опит го бе направил безгрешен. Оставаха някои структурни проблеми, но той притежаваше нужната квалификация да реши и тях.

От работилницата се излизаше в коридорче, което водеше към вече неупотребявана баня, използвана от господин Гъм за складиране на повдигачите и хронометъра, а оттам се минаваше за ателието и просторния, тънещ в мрак развъдник.

Отвори вратата на ателието и отвътре бликна ослепителна светлина — прожектори и неоновы тръби, подбрани по цвят така, че да

се доближават максимално до дневната светлина, бяха закрепени за гредите на тавана. Върху издигнат подиум от варен дъб позираха манекени. Всички бяха облечени — кой в кожа, кой в тензухена кройка за кожено облекло. Осем манекена до двете огледални стени — при това от солиден кристал, а не от огледални плочки. Голямата тоалетна маса беше отрупана с козметика, перуки и няколко поставки за тях. Посветло ателие едва ли имаше някъде — цялото в бяло и светъл дъб.

Манекените бяха облечени предимно в дръзки модели на Джорджо Армани от фина черна кожа на млади козички, с остри рамене, плисета и метални плаки на гърдите.

Третата стена бе заета от огромна работна маса, две заводски шевни машини, два шивашки манекена и един правен по поръчка по тялото на Джейм Гъм.

До четвъртата стека на тази ярко осветена стая властваше грамаден гардероб от китайско лакирано дърво. Той се издигаше почти до тавана на високото два метра и половина помещение. Беше много стар и рисунките по него бяха избледнели. Няколко златни люспи напомняха къде е бил драконът, чиито бели очи се пулеха релефно, а ето тук е имало друг, от когото е останал само червеният език. Лакът бе непокътнат, само тук-таме напукан.

Гардеробът, огромен и дълбок, нямаше нищо общо с конфекцията. Вътре върху закачалки и шивашки манекени се съхраняваха Специалните неща, а вратите му бяха затворени.

Кученцето отпи вода от чинийката си в ъгъла и легна между краката на един манекен, вперило очи в господин Гъм.

А той се трудеше върху кожено яке. Трябваше да го завърши и сега бе обзет от творческа треска, ала тензухените кройки още не го задоволяваха напълно.

Господин Гъм бе напреднал неизмеримо в шивашкото изкуство в сравнение с онова, на което го бе обучил на младини калифорнийският затвор, но въпреки това настоящият проект бе сериозно предизвикателство. Колкото и да си се упражнявал върху нежната кожа на млади козички, това не значи, че си готов за същинска деликатна работа.

Ето ги двете тензухени кройки, също като бели жилетки на костюм — едната точно по него, а другата съшита по мерките, които бе взел от Катрин Бейкър Мартин, докато тя още беше в безсъзнание.

Щом поставеше нейната на своя манекен, недостатъците незабавно изпъкнаха. Тя беше едро момиче с великолепно пропорции, но по размери отстъпваше на господин Гъм най-вече в раменете.

Неговият блян бе дреха без никакъв шев. Неизпълнимо. Твърдо бе решен обаче предницата да е гладка, — безупречна във всяко едно отношение. Това означаваше, че всички поправки трябва да се правят на гърба. Много трудна работа. Той вече бе изхвърлил на боклука една тензухена кройка и бе започнал всичко отначало. С много прецизност можеше да се отърве с два клина под мишниците — не френски, а вертикални. И отзад на кръста щеше да има два, точно при бъбреците. Беше свикнал да работи с точно изчислен материал, без да оставя почти нищо за шев.

Съображенията му се простираха отвъд зрителните аспекти към осезателните — не бе изключено да притисне в обятията си някой твърде привлекателен човек.

Господин Гъм поръси малко талк върху дланите си и прегърна шивашкия манекен, правен по неговото тяло.

— Дай една целувчица — каза закачливо на празното пространство, където трябваше да е главата. — Не ти, глупчо — скара се на кученцето, незабавно наострило уши.

Гъм помилва гърба на манекена, докдето стигаха ръцете му. Сетне мина отзад да види следите от талка. На никой не му се иска да напипа шев. Но при прегръдка ръцете се застъпват в средата на гърба. Пък и хората са свикнали да усещат линията на гръбнака, разсъждаваше той. Тя не дразни така, както някоя асиметрия в тялото. Значи раменете са изключени. Отворът ще е в средата най-горе, малко над лопатките. Ще използва същия шев, за да прикачи солидния хомот, вграден за повече устойчивост в подплатата. Цепките и от двете страни ще подплати със самозалепваща се материя — да не забрави да купи, — а от дясната страна под цепката ще сложи лепенки за закопчаване. Той въздъхна, като се сети за великолепните вечерни рокли на Чарлз Джеймс, чиито шевове бяха безупречно слегнати и невидими.

Процепът отзад ще е прикрит от косата му, по-скоро от косата, която много скоро щеше да е негова.

Господин Гъм свали тензухената кройка от манекена и се залови за работа.

Шевната машина беше стара и прекрасна — със сложни орнаменти и педал, преправена на електрическа преди около четирийсет години. Върху рамото със златни къдрави букви бе изписано: „Нивга не се уморявам, защото служа.“ С педала Гъм задействуваше машината за всяка поредица от шевове. За по-фините тегели предпочиташе да е бос, да поклаща внимателно механизма с месестия си крак, впил лакираните си нокти в предното му ръбче, за да избегне набиране. Известно време в топлото подземие се чуваше само шумът на машината, похъркването на кученцето и съскането на тръбите с горещата вода.

Когато свърши с процепите на тензухената кройка, той я пробва пред огледалата и погледа на пуделчето, наклонило глава на една страна.

Още трябва да отпусне под мишниците. Не беше решил и всички проблеми с кантовете. Но иначе дрехата бе тъй приятна. Мека, еластична, скоклива. Просто се виждаше как припка, облечен в нея, нагоре по стълбата на водната пързалка.

За по-драматичен ефект господин Гъм си поигра със светлините и перуките, сложи си чудна огърлица точно където е линията на яката. Щеше да изглежда великолепно с дълбоко деколтирана рокля или копринена пижама над новата си гръд.

Ах, как се изкушаваше още сега да започне, истински да се залови за работа, но усещаше очите си уморени. Освен това ръцете му не биваше да трепнат, а и сега не би понесъл шума. Търпеливо извади тропоските и разположи всички парчета на масата. Каква прекрасна кройка, по която да реже.

— Утре Съкровище — каза на кученцето, докато вадеше говеждия, мозък, за да се размрази. — Първата ни работа, щом се събудим. Мама ще е тооолкова хубава!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Старлинг спа непробудно пет часа и се събуди посред нощ, стресната от страшен сън. Захапа крайчето на чаршафа и притисна с длани уши, за да се увери дали е истински будна и далеч от страха. Тишина, никакви агнета не пищяха. Сърцето и се поуспокои, но краката не искаха да стоят мирни под постелята. Знаеше, че след миг мислите и ще запрепускат.

С облекчение усети, че я пронизва парещ гняв, а не страх.

— По дяволите — рече и измъкна един крак изпод завивките.

През целия безкраен ден, в който Чилтън и пречеше, сенатор Мартин я оскърбяваше, Крендлър я предаде и смъмри, доктор Лектър и се присмиваше, Джак Крофорд я отстрани от разследването, от всичко най-много я заболя, че я нарекоха крадла.

Сенатор Мартин беше майка и напрежението, в което живееше, бе страшно. До гуша и бе дошло полицаи да опипват вещите на дъщеря и. Не бе искала да я обиди.

И все пак обвинението, се заби в Старлинг като гореща игла.

Като малка я бяха учили, че кражбата е най-презряното, най-долното престъпление след изнасилването и убийството за пари.

Като ученичка в сиропиталището благините бяха малко, гладът за тях — огромен, но тя се бе научила да ненавижда крадците.

Легнала сега в мрака, тя осъзна още една причина, поради която намекът на сенатор Мартин я бе наскърбил. Старлинг знаеше какво би казал злобният доктор Лектър и той щеше да е прав — неприятно и бе, че сенатор Мартин вижда в нея нещо долнопробно, нещо крадливо, и е реагирала по съответния начин. Тази кучка от висшето общество!

Доктор Лектър веднага би изтъкнал с върховно удоволствие, че класовата омраза, стаеният гняв, който се всмуква с майчиното мляко, е също фактор. Старлинг по нищо не отстъпваше на никоя Мартин — нито по образованост, нито по ум, нито по амбициозност и в никой случай по външност, и все пак този фактор съществуваше и тя си го знаеше.

Старлинг произхождаше от стар шотландски род без официално генеалогично дърво. Лишени от цялото им имущество в Шотландия, прогонени чрез глад от Ирландия, много от тях се бяха насочили към опасни занаяти. Не един Старлинг си бе отишъл от света, прострелян в нощта, понякога оплакан съзливо от своя офицер, както мъжете оплакват в пияно състояние доброто куче-птичар. Доколкото и беше известно, никой от тях не се беше отличавал с особен ум, с изключение на една пра леля, оставила прекрасен дневник, преди да напусне света поради „мозъчна треска“.

Ала никой от тях не беше крадец.

Старлинговци много бързо бяха схванали, че образованието е най-важното нещо в Америка. Един от чичовците на Кларис бе поръчал да издялат на надгробния му камък текста на гимназиалната му диплома.

Животът на Кларис бе низ от училища, където конкурсните изпити бяха най-силното и оръжие през всичките онези години, когато нямаше къде да отиде.

Тя знаеше, че и сега ще се справи. Ще остане вярна на себе си, както беше от мига, в който проумя как стават тези работи: първа по успех, одобрена, включена непрогонена.

Всичко се свеждаше до упорит труд и предпазливост. Оценките и щяха да са отлични. Кореецът нямаше да я размаже в час по бойни изкуства. Името и, ще бъде гравирано върху голямата плоча в преддверието на Академията — за изключителни постижения в стрелковата подготовка.

А след четири седмици тя щеше да е специален-агент на Федералното бюро за разследване.

Ще трябва ли до края на живота си да се оглежда през рамо и да се опасява от шибания Крендлър?

Той си изми ръцете с нея, за да се хареса на сенатора. Тази мисъл я жегваше всеки път, когато се сетеше. Крендлър не беше убеден, че в плика има някаква улика. Това бе направо шокиращо. Тя си го представи за миг — издокаран в скъпи обувки, същите като на кмета, началника на нейния баща, когато пристигна в дома им да прибере часовника.

Но което беше по-лошо, в мислите и значението на Джак Крофорд бе намаляло. Този човек бе подложен на душевно

напрежение, каквото далеч не всеки би могъл да понесе. Изпрати я да провери колата на Распай, без да разполага с никакви улики, без да получи съгласие свише. Да, добре, тя се съгласи да действа при тези условия — вероятността да загazi беше нищожна. Но е изключено Крофорд да не е знаел, че ако сенатор Мартин я види в Мемфис, неприятностите ще последват незабавно дори ако не беше открила снимките с ебането.

Катрин Бейкър Мартин лежи В същия този мрак, който обладава и нея. Старлинг бе забравила това за миг, загрижена за собственото си благополучие.

Картини от изминалите няколко дни я наказаха за този пропуск, обляха я с внезапни цветове, прекалено силни, поразяващи цветове, които изскачаха рязко от мрака, като светкавици, прорязващи нощта.

Сега пък Кимбърли се зае да я преследва. Дебелата мъртва Кимбърли, продупчила на няколко места ушите си, за да изглежда хубава, пестила, за да отиде да почисти краката си в козметичен салон. Кимбърли без коса на главата. Кимбърли, нейната сестра. Старлинг се съмняваше, че Катрин Бейкър Мартин ще отдели в мислите си място на Кимбърли. Но сега под кожата си двете бяха сестри. Кимбърли, положена в погребален дом, пълен с полицаи.

Старлинг не издържаше повече на тази картина. Извърна глава, както плувецът се извъръща, за да поеме въздух.

Всички жертви на Бъфало Бил бяха жени, той бе обладан от жените, живееше, за да ги дебне. А него нито една жена не го преследваше. Нито една жена следовател не бе разследвала подробно престъпленията му.

Старлинг се попита дали Крофорд ще има храбростта да я използва като техническо лице, когато му се наложи да огледа трупа на Катрин Мартин. „Бил ще я привърши утре“, бе предрекъл той. *Привърши. Привърши.*

— Що се не ебеш! — каза на глас и свали крака от леглото.

— Кой е малоумникът, когото покваряваш там, Старлинг? — обади се Ардилия. — Вкарала си го, докато спя, и мислиш, че не чувам...

— Извинявай, не знаех.

— С тези хора трябва да си по-обстоятелствена, Старлинг. Това, което каза, не е достатъчно. Покваряването на тъпанарите е като

журналистиката — трябва да уточниш какво, къде, кога и как. Въпросът „защо“ е излишен, предвид естеството на това, което явно вършиш.

— Имаш ли дрехи за пране?

— Стори ми се, че питаш дали имам нещо за пране.

— Точно така. Ще пусна една машина. Какво си изплескала?

— Само анцузите зад вратата на гардероба. — Затвори очи. Ще светна за миг.

Когато Старлинг помъкна надолу към пералнята коша с мръсните дрехи, тя не сложи отгоре му записките за Четвъртата поправка, а досието на Бъфало Бил — дебелия десет сантиметра папка, изпълнена с болка и адски видения, надписана с мастило с цвят на кръв. Най-отгоре беше и нейният отчет за Мъртвешката глава.

Утре се налагаше да върне досието и ако искаше то да е пълно, рано или късно трябваше да довърши отчета. В топлата пералня, под успокоителното тракане на машината, Кларис свали ластиците от досието. Разстла документите върху масата за сгъване на дрехи и се опита да работи, без да гледа снимките, без да мисли какви снимки може да се прибавят в най-скоро време.

Добре, че картата беше най-отгоре. Но върху нея пишеше нещо!

Еlegantният почерк на доктор Лектър пълзеше по Големите езера:

Кларис, не ти ли се струва прекомерна безразборността на местоположенията? Нямах ли чувството, че е отчаяно безразборна? Дотолкова, че надхвърля всякакви съображения за удобство? Нямах ли чувството, че напомня за излишните подробности в разказа на нескопосан лъжец?

Всичко хубаво

Ханибал Лектър

П. П. Не си прави труда да прелистваш останалото, друго не съм писал.

Двайсет минути изгуби, за да прелисти папката и да се убеди, че друго наистина няма.

Старлинг се обади от автомата в коридора на денонощния телефон и прочете на Бъроус думите на доктор Лектър. „Кога ли спи този човек?“ — попита се тя.

— Длъжен съм да ти кажа, Старлинг, че акциите на доктор Лектър като информатор силно паднаха — каза Бъроус. — Каза ли ти Джак за Били Рубин?

— Не.

Тя се облегна на стената и притвори очи, докато той и разказваше за шегичката на доктор Лектър.

— Не знам какво да мисля — завърши Бъроус. — Джак настоява да се проследи докрай нишката с клиниките за полова промяна, но има ли смисъл? Ако погледнеш данните в компютъра, ще видиш, че всичката информация, получена от Лектър, било чрез теб или в Мемфис, е със специална кодировка. С едно натискане на копчето ще бъде завинаги заличена от паметта. И имам чувството, че Правосъдието го сърбят пръстите да го натисне. Ето тук пред мен има една паметна записка, че буболечката в гърлото на Клаус била... чакай да видя... „врели-некипели“.

— Все пак нали ще чукнете това на компютъра за Крофорд?

— Разбира се, само че сега няма да го безпокоим. И ти недей. Бела умря преди малко.

— О!

— Слушай, има и добри новини. Нашите хора в Балтимор са огледали килията на Лектър в психиатричната болница. Онзи санитар, Барни, много им помогнал. Та по единия болт от леглото на Лектър са открили следи от месинг и сега се знае къде е изработил ключа за белезниците. Дръж се, малката! Ще се измъкнеш от цялата история благоуханна като роза.

— Благодаря ви, господин Бъроус. Лека нощ.

Благоуханна като роза. Ще има да си маже ноздрите с ментолов мехлем.

Зората изгряваше за последния ден от живота на Катрин Бейкър Мартин.

Какво ли е искал да каже доктор Лектър? Не можеше дори да предполага колко му е известно. Когато му даде досието, очакваше от него да се наслади на снимките, а фактите вътре да използва като реквизит, докато и разказва вече известното за Бъфало Бил, Може би

през цялото време я е лъгал, както излъга сенатор Мартин. Може би изобщо не познава Бъфало Бил и не е наясно с психологическия му портрет. — Той вижда всичко — да пукна, ако не съм прозрачна за него! Не е приятна мисълта, че някой те познава добре без да ти желае доброто. Старлинг бе твърде млада и това не и се беше случвало преди.

Отчаяна безразборност, според доктор Лектър.

Старлинг, Крофорд и всички останали се бяха взирали безкрайно много в картата и точките, отбелязващи местата на отвличането и захвърлянето на трупове. На Старлинг картината напомняше за сложно съзвездие с дата до всяка звезда и тя знаеше, че Поведенческият отдел дори е опитвал да даде зодиакално тълкуване на картата. Безрезултатно.

Ако доктор Лектър е чел досието, за да се забавлява, тогава защо е разучавал картата? Тя си го представи как прелиства докладите и се присмива на литературния стил на някои агенти.

— Нямаше никаква логична последователност в местонахожденията на отвличанията и захвърлянията, никакъв намек за съображения като удобство, липсваше координация във времето с бизнес мероприятия в близките градове.

Докато машината за сушене на дрехи се въртеше в пералнята, Старлинг разходи пръсти по картата. Ето тук е станало отвличането, тук — изхвърлянето на трупа. Тук второто отвличане — там изхвърлянето. Тук — третото, а ето... Но дали тези дати се връщат назад, или... не, най-напред е открит вторият труп.

Този факт бе записан — и останал незабелязан — с размазано мастило до точката, бележеща мястото на картата. Първо е бил намерен трупът на втората жертва, плуващ по река Убош в центъра на град Лафайет, щата Индиана, малко под междущатски път 65.

А първата жена, за чието изчезване полицията е била известена, била отвлечена от Белвидиър в щата Охайо, недалеч от Кълъмбъс, а открита доста по-късно в река Блакуотър в щата Мисури. Към тялото е била завързана тежест, за да не изплува. Единствено към това тяло.

Трупът на първата жертва е бил потопен в крайно отдалечен район. А вторият бил захвърлен в горното течение близо до голям град и със сигурност е щял да бъде открит много бързо.

Защо?

Първият, с който е започнал, е бил добре скрит, за разлика от втория.

Защо?

И какво означава това „отчаяно безразборно“?

Първият, първият... Какво бе споменал доктор Лектър за първия? И имаха ли някакъв смисъл думите му?

Старлинг се зачете в бележките, които бе надраскала в самолета на път от Мемфис.

Според доктор Лектър в досието имало предостатъчно данни, за да се открие убиецът. „Простота“, твърдеше той. Но къде ставаше дума за „първия“ принцип? А, ето: „Важни са изначалните, първите принципи.“ Когато Лектър произнесе тези думи, те и звучаха като претенциозно празнословие.

Какво прави той, Кларис? Кое е първото и най-важно нещо, което върши? Каква потребност задоволява, като убива? Той страстно желае нещо. А как започваме да копнеем? Като си пожелаваме нещата, които срещаме в нашето всекидневие.

Много по-лесно беше да си спомня думите на доктор Лектър, без да усеща очите му върху кожата си. По-лесно и беше тук, на безопасно място, в самото сърце на Куонтико.

Ако най-напред започваме да копнеем по онова, което виждаме край себе си всеки ден, дали Бъфало Бил е бил изненадан от самия себе си след първото убийство? Дали не е убил момиче от непосредственото си обкръжение? Това ли е причината, поради която е скрил така добре първия труп и така зле втория? Дали втората жертва не е била отвлечена далеч от неговия дом и изхвърлена набързо, за да бъде открита незабавно, и да внуши овреме идеята, че местата на отвлеченията са най-безразборни?

При спомена за жертвите първа в мислите на Старлинг се явяваше Кимбърли Ембърг, защото я бе видяла мъртва и донякъде се бе отъждествила с нея.

Но тя не бе първата жертва. Първата се наричаше Фредерика Бимел, двайсет и две годишна, от Белвидиър, щата Охайо. Имаше приложени две фотографии. Снимката в училищния годишник показваше едро момиче с незабележителна външност, хубава гъста коса и чиста кожа. На втората, правена в моргата на Канзас Сити, тя нямаше вид на човек.

Старлинг повторно позвъни на Бъроус. Гласът му беше станал по-дрезгав, но я изслуша.

— С две думи, Старлинг, какво твърдиш?

— Може би живее в Белведиър, щата Охайо, откъдето е първата жертва. Може би всеки ден я е виждал и някак си спонтанно е започнал да я харесва. Може би просто е искал... да я черпи една кока-кола и да си поговорят за църковния хор. Затова така се е постарал да скрие тялото и веднага е отвлякъл друго момиче, далеч от дома си. Нея вече нарочно не скрива добре, за да бъде открита преди първата и вниманието да бъде отклонено в друга посока. Сам знаете, че полицията не обръща внимание на съобщенията за изчезнали хора, докато не се намери трупът.

— Старлинг, разкриваемостта е по-добра, когато следата е прясна, хората още си спомнят, свидетелите...

— Нали и аз това казвам! И той много добре го знае.

— Например днес не можеш да кихнеш в родния град на последната — Кимбърли Ембърг от Детройт, без да изпръскаш някой полицай. Внезапно всички взеха да се интересуват от Кимбърли Ембърг — откакто изчезна малката Мартин. Изведнъж всички се разработиха по делото. Както и да е — забрави, че съм го казал.

— Ще го изпишете ли в компютъра за господин Крофорд? Това за първия град?

— Ами да. Дори ще го съобщя на всички по „горещата линия“. Не казвам, че хрумването ти не е свежо, Старлинг, но това градче беше разровено из основи, щом откриха... как и беше името? Бимел, ако не се лъжа... Щом идентифицираха тази Бимел. Нашето бюро в Кълъмбъс се зае с Белведиър, както и местната полиция. Всичко ще намериш в досието. Тази сутрин трудно ще предизвикаш интерес в Белведиър или другаде с поредната теория на доктор Лектър.

— Той само...

— Старлинг, решихме да направим дарение на УНИЦЕФ в памет на Бела. Ако искаш да участваш, ще те сложа в списъка.

— Разбира се. Благодаря, господин Бъроус.

Тя извади дрехите от сушилнята. В топката пералня и беше уютно, ухаеше на хубави препарати. Притисна още горещите дрехи към гърдите си.

Майка и с наръч чаршафи.

Днес е последният ден от живота на Катрин.

Чернобялата сврака, която крадеше от количката. А тя не можеше да бъде едновременно вън, за да я пъди, и вътре в стаята.

Днес е последният ден от живота на Катрин.

Баща и сигнализираше с ръка, а не с мигач, когато завиваше с пикапчето си в тяхната уличка. Тя играеше в двора и си мислеше, че с голямата си ръка той посочва на пикапчето къде да свърне и как да направи завоя.

Когато Старлинг взе решението, очите и се насълзиха. Тя зарови лице в топлите чисти дрехи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Крофорд излезе от погребалния дом и се огледа в двете посоли, дирейки с очи Джеф и колата. Вместо това обаче видя Кларис Старлинг, която чакаше под една стряха, облечена в тъмен костюм, много истинска и осезаема на дневната светлина.

— Изпратете мен — каза тя.

Крофорд току-що бе избрал ковчег за жена си и държеше в ръка книжна торба с чифт нейни обувки, които беше взел със себе си по погрешка.

— Простете — продължи Старлинг. — Никога не бих дошла в такъв момент, ако разполагах с друг. Изпратете мен.

Крофорд напъха ръце дълбоко в джобове и завъртя врат, докато чу изпукване. В очите му имаше блясък, може би опасен.

— Къде да те изпратя?

— Нали ме пратихте да почувствувам сама що за човек е Катрин Мартин — пратете ме и при другите. Единственото, което ни остава, е да разберем по какъв начин ловува Бъфало Бил. Как ги намира, как ги подбира. Аз с нищо не съм по-лоша от другите, в някои отношения съм и по-добра. Жертвите са все жени, а аз съм единствената жена, която работи върху случая. От една женска стая ще науча много повече от всеки мъж и вие добре го знаете. Изпратете ме.

— Съгласна ли си да те рециклират?

— Да.

— Това ще ти струва шест месеца от живота.

Тя не отговори.

Крофорд заби в тревата носа на обувката си. Вдигна очи към нея, към прерийните дълбини на погледа и. И тя беше упорита като Бела.

— С коя искаш да започнеш?

— С първата, Фредерика Бимел. Белведиър, Охайо.

— Значи не Кимбърли Ембърг, която видя.

— Той не е започнал от нея.

Да спомена ли Лектър? Не. Ще види сам на компютъра.

— Ако беше избрала Ембърг, щеше да е по емоционални причини, нали, Старлинг? Пътните ще ти бъдат възстановени, след като се върнеш. Имаш ли пари? Банките отварят след цял час.

— В кредитната ми карта е останало още нещо.

Крофорд взе да рови из джобовете си, след което и даде триста долара, в брой и чек от личната му сметка.

— Върви, Старлинг. Само при първата. Дръж в течение „горещата линия“. Обаждай ми се.

Тя му махна с ръка. Не се ръкува, не го докосна. Обърна се и хукна към пинтото.

Крофорд се потупа по джобовете. Беше и дал всичките си пари, до последния цент.

— Моята любима има нужда от нови обувки — произнесе на глас безсъдържателната фраза, с която заклетите комарджии се опитват да повлияят на заровете. — А на моята любима вече никакви обувки не и трябват.

И се разплака наред тротоара — той, началник отдел, във ФБР.

Джеф видя от колата мокрите му бузи и даде на заден ход в страничната уличка, където Крофорд нямаше да го забележи. Слезе, запали цигара и засмука яростно. За подарък на Крофорд щеше да се бави, докато Крофорд изсъхне, писне му да чака и го нахока хубаво, докато му олекне.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше утрото на четвъртия ден и господин Гъм се готвеше да одере кожата.

Върна се от пазар с последните необходими за целта покупки и едва се сдържа да не хукне надолу по стълбите към мазето. Разопакова торбите в ателието — специални ленти за поръбване на веревните шевове, разтеглива подплата за разрезите и цепките, пакет едра морска сол. Нищо не беше забравил.

В работната стая подреди ножовете си върху чиста кърпа до умивалниците. Бяха четири — голям за дране на кожи, нежно ножче за работа отблизо, което следваше точно извивката на показалеца, скалпел за най-деликатните места и щик от времето на Първата световна война. Навитият на тръбичка край на щика е най-подходящ за сваляне на кожа, защото не я разкъсва.

Освен това разполагаше и с трион за аутопсии, който почти не беше използвал, и общо взето съжаляваше, че го купи. Намаза с вазелин една поставка за перука, натрупа отгоре дебел пласт едра морска сол и я сложи в плитък леген за отцеждане. Сбърчи игриво нос към лицето на поставката и и изпрати въздушна целувка.

Трудно му бе да си наложи по-сериозно поведение — идеше му да лети из стаята. Засмя се и духна нежно, за да прогони от лицето си дребна нощна пеперуда.

Време беше да включи помпите в контейнерите с пресния разтвор. Дали в хумуса на клетката не се е заровила някоя хубава какавида? Той бръкна с пръст. Да, ето я.

Сега пистолетът.

Въпросът по какъв начин да извърши този път убийството занимава мислите на господин Гъм цели няколко дни. И дума не можеше да става за обесване, защото не искаше петна по деколтето, а и не можеше да рискува възелът да разрани кожата зад ушите.

От всяко свое предишно начинание господин Гъм бе научил по нещо, понякога по твърде болезнен начин. Сега бе твърдо решен да

избегне кошмарите, през които неволно бе преминал. Основен урок — колкото и да е изтощена от глад, колкото и да припада от ужас, види ли инструментите, започва неистово да се съпротивлява.

В миналото беше преследвал млади жени из тъмното подземие, надянал инфрачервените си очила и с фенерчето в ръка. Беше тъй забавно да ги гледа как се движат пипнешком, как се гушат из кюшетата. Обичаше да ловува с пистолет. Пистолетът му харесваше като инструмент, приятно му бе да го използва. Те неизменно губеха ориентация и равновесие, блъскаха се в разни неща. А той стоеше спокойно в непрогледната чернота със своите очила, чакаше ги да свалят ръце от лицата си и ги прострелваше право в челото. Или първо в краката, но под коленете, за да могат да пълзят.

Това бяха детски игри и разхищение на материал. Сетне от тях нищо не ставаше и той се отказа от това развлечение.

В изпълнение на текущия си проект предложи на първите три да се изкъпят в банята на втория етаж, а после им стигаше един ритник надолу по стълбите с примка на врата. От лесно по-лесно. Но четвъртата му създаде големи главоболия. Наложил се да стреля в банята и после цял час чисти подире и. Спомни си как мокрото момиче с настръхнала кожа потръпна, когато чу запъването на ударника. Той обичаше да го запъва, щрак-щрак, един оглушителен изстрел — и толкоз!

Много обичаше пистолета си и имаше защо — беше великолепен колт „Питон“ от неръждаема стомана, с шестинчово дуло. Беше истинско удоволствие да работи с него. Зареди го и го приготви върху тезгяха в работилницата.

Изкушаваше се да накара тази да си измие косата. Искаше да я наблюдава как се разресва. Можеше да се научи на нещо, като види как косата ляга на главата. Но тя беше висока и сигурно яка. Прекалено рядък екземпляр, за да рискува да го опропасти с огнестрелни рани.

Не, ще донесе скрипеца от банята, ще и предложи да се изкъпе и щом седне в люлката на повдигащото устройство, ще я измъкне до половината от кладенеца и ще я простреля няколко пъти ниско под кръста. Изгуби ли съзнание, малко хлороформ, и готово.

Точно така. А сега ще се качи горе да се съблече. Ще събуди Съкровището, ще гледат заедно видеозаписа и... на работа, гол в топлото мазе, гол, както го е майка родила.

Почти му се замая главата, докато се качваше по стълбите. Бързо свали дрехите и си сложи халата. Пъхна видеокасетата.

— Съкровище, ела, миличко! Днес сме много заети. Хайде, душице!

Ще трябва да я затвори тук в спалнята, докато свърши с шумната част долу в мазето — тя мразеше врявата и само се изнервяше. Беше и купил цяла кутия от любимите и кучешки бисквити, за да има с какво да се занимава в негово отсъствие.

— Съкровище! — Тя не се появи и той излезе в коридора. — Съкровище!

Продължи да я вика и в кухнята, и в мазето, а когато се провикна пред стаята с кладенеца, получи отговор:

— Тя е тук при мен, копеле мръсно!

На господин Гъм му приля от уплах за Съкровището. Сетне обаче яростта го облада и той притисна юмруци към слепоочията си, притисна чело о рамката на вратата и с усилие на волята опита да се овладее. От гърлото му се изтръгна нещо средно между напън за повръщане и стенание. Кученцето незабавно изджавка в отговор.

Той отиде в работната стая и взе пистолета.

Връвта на тоалетната кофа беше скъсана. Не можеше да си обясни как го е постигнала. Последния път, когато това се случи, той реши, че е правила нелеп опит да се изкатери нагоре. И друг път се бяха опитвали да се изкатерят — всъщност бяха опитвали всички възможни глупости.

Надвеси се над отвора, като внимаваше да овладее гласа си:

— Съкровище, добре ли си? Отговори ми! Катрин ощипа кучето по дебелото дупе. То изквича и не пропусна да и го върне, като я ръфна по ръката.

— Така добре ли е? — извика тя.

За господин Гъм бе крайно противоестествено да си разменя реплики с Катрин, но той овладя погнусата си.

— Ще спусна кофата. Сложете я вътре.

— Ще спуснете телефон — или ще и счупя врата. Не искам да ви причиня нищо лошо — нито на вас, нито на кучето. Просто ми дайте телефон.

Господин Гъм вдигна пистолета. Катрин зърна дулото срещу светлината. Тя се сви на топка, протегна кучето нагоре и започна да го

размахва между себе си и пистолета. Чу как той запъна ударника.

— Ако ще стреляш, копеле гадно, съветвам те да ме убиеш с първия изстрел, иначе ще и строша врата! Кълна се в Господа!

Пъхна животинчето под мишница, сграбчи го за козината и повдигна главата му.

— Разкарай се, мръсно!

Кученцето изскимтя. Дулото на пистолета изчезна от погледа и.

Със свободната си ръка Катрин отметна кичур коса от влажното си чело.

— Не исках да ви обидя — продължи тя. — Просто ми спуснете тук един телефон. Действащ. Можете да изчезнете, пет пари не давам за вас. Все едно, че не съм ви виждала. А за Съкровището ще се грижа добре.

— Не.

— Нищо няма да и липсва, обещавам. Мислете и за нея, не само за себе си. Ако стреляте в кладенеца, тя ще оглушее, дори ако оживее. Искам работещ телефон. Набавете дълъг шнур или скачете няколко. А кучето мога да ви изпратя където пожелаете. И ние имаме кучета. Майка ми обича кучетата. Вие можете да избягате, не ме интересува какво ще правите.

— Няма да получиш отсега нататък капка вода. Това бе последната.

— Същото се отнася и за нея. Няма да и дам от шишето. Съжалявам, но се опасявам, че кракът и е счупен.

Това беше лъжа — пуделчето и кофата-примамка се бяха стоварили върху Катрин и то дори успя да одраска бузата и. Затова не го пускаше на пода — да не види той, че Съкровището не куца.

— Много я боли. Крачето е изкривено и тя се опитва да го ближе. Толкова ми е мъчно. Трябва незабавно да я види ветеринарен лекар.

Стенанията на господин Гъм, породени от ярост и мъка, разплакаха Съкровището.

— Значи според теб я боли, а? Представа си нямаш какво значи да боли. Ако и причиниш болка, ще те попаря с вряла вода!

Когато го чу да трополи нагоре по стълбите, Катрин Мартин се отпусна и силни конвулсии разтърсиха ръцете и краката и. Не можеше

да държи кучето, не можеше да улови шишето, нищо не можеше да прави.

Съкровището се покатери в скута и и тя го гушна, признателна за неговата топлина.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Перата се носеха по повърхността на гъстата кафява вода, къдриви пера от гълъбарниците, довяни от въздушния полъх, който мръщеше кожата на реката.

В рекламните проспекти на агенциите за недвижими имоти къщите по Фел Стрийт, улицата на Фредерика Бимел, се водеха „на самия бряг на реката“, защото задните им дворове опираха в мочурището, родено от река Ликинг в Белведиър, Охайо — градче със 112,000 жители на изток от Кълъмбъс, столицата на щата.

Занемарен квартал с големи стари къщи. Някои бяха купени на безценица от млади двойки и постегнати с емайлов лак от близкия универсален магазин, което караше останалите да изглеждат още по-окаяни. Къщата на семейство Бимел не беше от ремонтираните.

Кларис Старлинг постоя в задния двор, загледана в перата по водната повърхност, напъхала ръце дълбоко в джобовете на шлифера си. Из тръстиките се мяркаше мръсен сняг, синеещ под ясното небе в този мек зимен ден.

Зад гърба си чуваше как бащата на Фредерика кове нещо в гълъбарниците, които започваха от ръба на водата и стигаха чак до къщата. Още не беше се срещнала с него. Съседите и казаха къде да го намери. Лицата им помръкнаха, щом стана дума за него.

Самата Старлинг не беше наясно със себе си. В онзи миг през нощта, когато разбра, че е длъжна да напусне Академията, за да залови Бъфало Бил, много от външните шумове заглъхнаха. В ума и се възцари нова, чиста тишина, бездиханно спокойствие. Ала някъде отпред в челото си сякаш усещаше светлинни импулси, чувствуваше, че е глупачка, избягала от училище.

Дребните неудобства на утрото изобщо не я засегнаха — нито миризмата на физкултурен салон в самолета, нито суматохата и неразборията в бюрото за наемане на коли.

Тя изруга чиновника, за да го размърда, но вътре в себе си не усети нищо.

Старлинг бе платила прескъпо за това време и възнамеряваше да го използва възможно най-добре. А то всеки момент можеше да свърши, ако решението на Крофорд бъде отменено и от по-висока инстанция и отнемат служебната карта.

Трябваше да бърза, без да се замисля. Защото, ако допуснеше мисълта за Катрин и нейната обреченост да я обладае отново в този последен ден, той щеше да бъде напразен. Ако си я представеше в реалните измерения на времето, обработвана в момента като Кимбърли Ембърг и Фредерика Бимел, това щеше да задръсти целия и мисловен процес.

Ветрецът утихна и водата се смрази. До краката и се завъртя малко къдраво перце. Дръж се, Катрин!

Старлинг прехапа устна. Ако Бил я застреля, дано поне да го направи както трябва.

Обърна се към гълъбарниците и тръгна по дъсчената пътека към ударите на чука. Стотици гълъби от всички размери и разцветки разперваха криле под немощното слънце и издаваха приятни гърлени звуци, когато минаваше покрай тях.

Бащата на Фредерика, Густав Бимел, беше висок мъж с плосък корем и широки бедра, а воднисто сините му очи бяха зачервени. Плетената шапка бе нахлупена до веждите му. Строеше нов гълъбарник пред барачката, която му служеше за работилница. Докато се взираше в служебната и карта, Старлинг усети мирис на водка в дъха му.

— Нямам какво ново да кажа — рече той. — Полицията беше тук по-миналата нощ. Четоба на глас показанията ми и наново ме накараха да потвърдя всичко. „Така ли беше?“ „Така ли беше?“ Хем им казах, че ако не е било така, за какво ми е да го говоря?

— Искам да си изясня къде... къде престъпникът за пръв път е видял Фредерика, господин Бимел. Как е решил именно нея да отвлече.

— Тя ходи с автобуса в Кълъмбъс да търси работа като продавачка в един магазин. Полицайте казаха, че се е явила на събеседването. Но у дома не се върна. Никой не знае къде другаде е ходила този ден. От ФБР изискаха квитанциите от кредитната и карта, но за този ден нищо няма. Вие сигурно го знаете.

— Да, знам за кредитната карта. Господин Бимел, пазите ли вещите на Фредерика? Тук в къщата ли са?

— Стаята и е на горния етаж.

— Мога ли да я огледам?

Той се размисли дали да остави чука.

— Добре — каза накрая. — Ще ви заведа.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кабинетът на Джак Крофорд във вашингтонската централа на ФБР беше боядисан в потискащо сиво, но затова пък имаше големи прозорци.

Той стоеше пред тях и се взираше в списъка, отпечатан на проклетия матричен принтер — сто пъти им бе казал да го разкарат.

Беше дошъл направо от погребалния дом и цяла сутрин бе работил. Подкани норвежците да побързат със зъбната картина на изчезналия моряк Клаус, поразмърда хората в Сан Диего да проверят кои са близките познати на Бенджамин Распай от Консерваторията, където бе преподавал, и вдигна скандал на митницата, която отдавна трябваше да е проверила кой е нарушавал разпоредбите за внос на живи насекоми.

Пет минути след пристигането му на работа заместник-директорът на ФБР Джон Голби надникна през вратата да му каже:

— Джак, всички мислим за теб. Благодарим ти, че дойде на работа. Кога ще бъде службата?

— Бдението е утре вечер, а църковната служба е насрочена за неделя в единайсет.

Голби кимна.

— Правим дарение на УНИЦЕФ в памет на Бела. Как предпочиташ да я пишем, — Филис или Бела?

— Бела, Джон. Нека бъде Бела.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Крофорд поклати глава.

— Просто ще работя. Искам само да работя.

— Дадено. — Голби изчака от приличие десетина секунди. — Фредерик Чилтън е поискал закрива от ФБР. Страхува се от посегателство срещу личността му.

— Много се радвам. Джон, някой от балтиморското бюро разговаря ли с Евърет Йоу, адвокат на Распай? Той може да знае нещо за приятелите на Распай.

— Да, цяла сутрин са го разпитвали. Току-що изпратих доклада им на Бъроус. Нашият директор включва Лектър в списъка на най-търсените престъпници. Е, Джек, ако имаш нужда от нещо...

Голби помръдна с вежди, махна с ръка и изчезна заднишком.

Ако имаш нужда от нещо.

Крофорд се обърна към прозорците. Харесваше гледката. Пред него беше прекрасната сграда на старата поща, където бе изкарал част от стажа си. Вляво беше старата централа на ФБР. В деня на връчването на дипломите целият курс мина в редица по един през кабинета на Дж. Едгар Хувър и той се ръкува с всеки от випускниците. Тогава го видя за пръв и последен път. На другия ден се ожени за Бела.

Бяха се запознали в италианския град Ливорно. Той беше в американската армия, а тя бе служителка на НАТО. Тогава се казваше Филис. Разхождаха се по кейовете и един лодкар извика по неин адрес: „Бела!“ Оттогава завинаги остана за него Бела. Филис я наричаше само когато се спречкваха.

Бела е мъртва. Това би трябвало да промени гледката от този прозорец. Не е справедливо пейзажът да е същият.

„Защо ми погоди такъв номер, по дяволите? Ох, Бела, очаквах го, знаех, че всеки момент ще се случи, но ако знаеш как боли!“ Дано Бела да е някъде, където и е добре. Дано надзърта в сърцето му.

Телефонът издрънча. Вътрешна линия.

— Господин Крофорд, някой си доктор Данилсън.

— Дай го. — Включване. — Джек Крофорд на телефона, докторе.

— Сигурна ли е тази линия, господин Крофорд?

— Да. Поне откъм нас.

— И нищо не записвате, нали?

— Не, доктор Данилсън. Казвайте каквото има.

— Искам да бъде кристално ясно, че това няма нищо общо с някого, който е бил пациент на „Джонс Хопкинс“.

— Дадено.

— Ако от това излезе нещо, искам да разясните на обществеността, че той не е транссексуален и няма нищо общо с нашата институция.

— Добре. Както кажете.

Говори, надутото копеле! Крофорд бе готов да обещае всичко.

— Той блъсна доктор Първис.

— Кой, доктор Данилсън?

— Подаде молба при нас преди три години под името Джон Грант от Харисбърг, Пенсилвания.

— Описание?

— Тогава беше на трийсет и една години. Метър и осемдесет и два, осемдесет и шест килограма. Направи тестовите и даде добри резултати на Вехслеровата скала за интелигентност, но психологичният и личните разговори бяха съвсем различна история. Неговите „Къща-Дърво-Човек“ и Тематичната аперцепция отговарят изцяло на показателите, които ми дадохте. Оставихте ме с впечатлението, че зад тази теория стои Алан Блум, но, всъщност е Ханибал Лектър, нали?

— Продължавайте, докторе.

— Съветът и без това щеше да го отхвърли, но докато се съберем да обсъдим кандидатурата му, тя вече висеше на косъм, защото проверката на личността си беше изиграла ролята.

— По какъв начин?

— Ние винаги се допитваме до полицията в родния град на кандидата. Оказа се, че полицията в Харисбърг го издирва за две нападения срещу хомосексуалисти. Втория едва го спасили. Адресът, който ни даде, се оказа на пансион, където отсядал от дъжд на вятър. Полицията свалила оттам отпечатъци от пръстите му, намерили и квитанция за закупен бензин, на която фигурирал номерът на шофьорската му книжка. Името му съвсем не бе Джон Грант, той просто ни бе излъгал. А след една седмица причака доктор Първис пред сградата на клиниката, блъсна го и го събори. От чиста злоба.

— Как му е името, доктор Данилсън?

— За по-сигурно ще ви го продиктувам по букви. Д-Ж-Е-Й-М Г-Ъ-М.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Къщата на Фредерика Бимел беше на три етажа, висока и тясна. Кленовете, израснали от канавката, бяха устояли на зимата. Прозорците от северната страна бяха покрити с дебел найлон. В малката дневна, гореща от пуснатия калорифер, жена на средна възраст седеше върху килима на пода и си играеше с бебе.

— Жена ми — поясни Бимел, докато прекосяваха стаята. — Оженихме се по Коледа.

— Здравейте — поздрави Старлинг, а жената и се усмихна разсеяно.

В коридора беше студено. Навсякъде имаше наредени кашони с пътеки за минаване помежду им. Бяха пълни с абажури, буркани, кошници, стари броеве на „Рийдърс Дайджест“ и „Нашънъл Джеографик“, очукани тенис-ракети, спално бельо, калъфи за кола в модерния през петдесетте години кариран десен, от които смърдеше на миша урина.

— Скоро ще се изнасяме — каза господин Бимел.

Опакованите вещи в близост до прозореца бяха избелели от слънцето, кашоните се бяха издули от годините, чергите, нахвърляни тук-таме из стаите, бяха протрити до прозрачност.

Слънцето докосна парапета на стълбите, по които Старлинг се изкачваше подир бащата на Фредерика. Дрехите му миришеха на застояло в студения въздух. През пробития покрив на най-горната площадка проникваха слънчеви лъчи. Струпаните там кашони бяха покрити с найлон.

Стаята на Фредерика под стряхата на третия етаж беше много малка.

— Ще ви трябва ли още?

— После искам да поговоря с вас, господин Бимел. Кажете ми нещо за майката на Фредерика. В досието пише „починала“, но не пише кога.

— Какво да ви кажа? Умря, когато Фредерика беше на дванайсет години.

— Разбирам.

— Нима си помислихте, че тази долу е майка и? Нали ви казах, че се оженихме по Коледа. Това ли си помислихте? Изглежда, ви се случва да имате работа с всякакви хора. Тя дори не познава Фредерика.

— Господин Бимел, нали стаята е такава, каквато е оставена от Фредерика?

Гневът се измести другаде в него.

— Да — рече тихо. — Не сме я пипали. Дрехите и не стават на никого. Пуснете печката, ако ви е студено. Само не забравяйте да я изключите на тръгване.

Той не искаше да влиза в стаята. Остави я пред вратата.

Старлинг постоя за миг с ръка върху студената порцеланова топка. Искаше да организира мислите си, преди главата и да се изпълни с вещите на Фредерика.

Добре, изхождаме от предположението, че Фредерика е първата жертва на Бъфало Бил. Убива я, а към трупа прикачва тежести и го скрива добре в река, отдалечена от дома му. Обръща и повече внимание, отколкото на останалите — единствено към нея е прикачил тежести. Защото е искал първо да открият по-късните му жертви. Искал е доста преди намирането на Фредерика от Белведиър всички да са убедени, че жертвите му са безразборно подбрани от случайни градове, отстоящи на големи разстояния един от друг. Много е било важно да отклони вниманието от Белведиър. Защото живее тук или може би в Кълъмбъс. Започнал е от Фредерика, защото е копнеел за кожата и. Никой не копнее по въображаеми неща. Силното желание е крайно осезателен грях — започваме от материалните неща, които виждаме всеки ден. Той е срещал Фредерика в своето ежедневие.

Какво е било ежедневието на Фредерика? Добре...

Старлинг бутна вратата и влезе. Ето я тази неподвижна стая с дъх на мухъл от студа. На стената — миналогодишен календар, завинаги останал отворен на април. Фредерика беше мъртва вече десет месеца.

В чинийка в ъгъла — храна за котки, почерняла и спечена.

Старлинг, ветеран на безброй благотворителни базари за разпродаване на стари вещи, застана в центъра на стаята и бавно започна да се върти във всички посоки. Фредерика добре се беше справила с оскъдните си подръчни материали. По прозорците имаше басмени перденца на цветя. Съдейки по свитите на тръба ръбове, за целта бе приспособила стари калъфи за мебели.

Имаше дъска за обяви, към която бе забоден широк пояс, на който пишеше: Духов оркестър на гимназията в Белведиър. Три постера по стените — на Мадона, Дебра Хари и Блонди. На поличката над писалището — руло от яркия самозалепващ се тапет, с който Фредерика бе украсила стаята си. Не особено сръчно, но по-добре от първите тапети на самата Старлинг.

В една средностатистическа къща стаята на Фредерика би минала за весела. Ала в този помръкнал дом в нея имаше нещо истерично, долавяше се ехото на отчаянието. Фредерика не беше накачила свои фотографии по стените. Старлинг намери една нейна снимка в училищния годишник в малката библиотека. Кръжок по домакинство, кръжок по шев и кройки, кръжок по природознание.

В годишника имаше няколко посвещения: „На любимото другарче“, „На добрата ми приятелка“, „Помниш ли училищния базар?!“ Дали е водила тук съученички? Имала ли е толкова добра приятелка, която да може да преведе през тези стълби под капещия таван? До вратата имаше чадър.

Ето тази снимка. Фредерика е в първия ред на училищния духов оркестър. Тя е огромна, дебела, но униформата и лежи по-добре, отколкото на останалите. Едро момиче, но с прекрасна кожа. Неправилните и черти хармонират, така че лицето е приятно, но не и хубаво според стандартните изисквания.

И Кимбърли Ембърг не беше красавица, поне от гледна точка на слабоумните училищни „ценители“. Същото се отнасяше и за някои от другите жертви.

Катрин Мартин обаче си беше хубавица, както и да я погледнеш — едра, красива млада жена, която ще трябва да пази диета, щом мине трийсетте.

Същественото беше обаче, че той не гледа на жените като мъж. За него не важаха общоприетите критерии. Единственото му изискване бе да са гладки отвън и просторни отвътре.

Старлинг се запита дали за него жените са „кожи“, така както за някои отрепки те са просто „путки“.

Усети съществуването си, надвесено над училищния годишник: цялото си тяло, пространството, което то изпълваше, фигурата и лицето, тяхното въздействие върху околните, силата, която излъчваша, гърдите над книгата, твърдия плосък корем, краката под себе си. Кое от личния и опит би могло да и влезе в работа?

Зърна се в голямото огледало в отсрещния край на стаята и се зарадва, че е различна от Фредерика Бимел. По какъв начин ще и попречи тази разлика?

Как е искала да изглежда Фредерика? За какво е жадувала, къде го е търсела? Какво е правела за външността си?

Имаше няколко широко разпространени диети — на плодови сокове, на ориз, и една друга, дето или само ядеш, или само пиеш, но никога двете едновременно.

Имаше организирани групи за пазене на диета. Дали Бъфало Бил не ги държи под око, за да намира едри момичета?

Трудно бе да се провери. Старлинг знаеше от досиетата, че две от момичетата са участвали в такива групи и списъците на членовете им са били сравнени най-старателно. Един дебел агент на ФБР от Канзас Сити и няколко полицаи с наднормено тегло бяха изпратени в по-известните клубове в родните градове на жертвите. Дали Катрин Мартин не е членувала в такъв клуб? За Фредерика членският внос би представлявал сериозна пречка по пътя към организираното отслабване.

Намери няколко броя от „Едра красавица“ — списание за пълни жени. Ето един съвет: „Елате в Ню Йорк, където ще срещнете себеподобни от цял свят и където вашите размери ще се смятат за най-привлекателната ви черта.“ Браво. Друга възможност: „Заминете за Италия или Германия, където няма да се чувствате самотни в своята пълнота.“ Сто на сто. Съвет какво да правите, ако пръстите на краката ви стърчат от ръба на сандалите. Господи! На Фредерика и е трябвало само да срещне Бъфало Бил, за когото нейната пълнота е била „най-привлекателната и черта“.

Как се е оправяла? Ето ги гримовеите и. Изобилие от кремове за кожата. Браво, подчертавай тази своя „най-привлекателна черта“!

Старлинг усети, че се притеснява за нея, сякаш все още можеше да и помогне.

Няколко евтини бижута в стара кутия от пури. И една хубава брошка, вероятно от майка и. Опитала се е да отреже пръстите на чифт стари дантелени ръкавици и да ги носи по подобие на Мадона, но бяха пуснали бримки.

Имаше и грамофон от петдесетте години. И купени на старо плочи.

Когато запали лампата в дрешника, гардеробът на Фредерика изненада Кларис. Хубави дрехи, не много, но напълно достатъчно за училище, за работа в канцеларски условия, дори една официална. Кларис веднага разбра причината: Фредерика сама си е шиела, и то добре, с професионално минати шевове и безупречни ръбове. Върху полицата в дъното на килера имаше множество купешки кройки. Някои бяха от лесните на „Симплицити“, но имаше и сложни за изпълнение от „Воуг“.

Вероятно за събеседването в Деня на изчезването е била облечена в най-хубавите си дрехи. Тя прелисти бързо досието. Да, ето: за последен път е била видяна в зелен тоалет. О, господи, какво означава „зелен тоалет“?

Фредерика е страдала от ахилесовата пета на хубавия гардероб — недостатъчно обувки, а и с нейното тегло на обувките и не им е било лесно. Мокасините и бяха се обезформили. В сандалите си беше сложила подложки за обезмирисяване. Дупките за връзките на маратонките се бяха разтеглили.

Може би е правела някакви физкултурни упражнения. В гардероба имаше два-три широки анцуга. Марка „Хера“ за пълни жени. И Катрин Мартин имаше панталони „Хера“.

Старлинг излезе от дрешника. Седна на ръба на леглото, скръстила ръце, и се втренчи с невиждащи очи в осветения килер. „Хера“ беше често срещана марка. Всеки град има поне един магазин, специализиран за дрехи за пълни жени, и вътре задължително се продаваха дрехи на „Хера“.

Дали Бъфало Бил не дебне около магазините, откъдето проследява жертвата си до дома и?

Дали не влиза вътре, преоблечен като жена, за да оглежда на спокойствие? Всеки такъв магазин има клиенти травестити.

Идеята, че Бъфало Бил се опитва да смени половата си принадлежност, беше включена съвсем отскоро в разследването — откак доктор Лектър сподели теорията си със Старлинг. А как стои въпросът с дрехите му?

Всички негови жертви положително са пазарували от магазини за пълни жени. Катрин Мартин можеше да влезе и в стандартния 44 размер, но не и другите. Все пак Катрин неминуемо е влизала в такъв магазин — иначе откъде ще купи онези огромни пуловери „Хера“?

Катрин беше 44 размер. Най-слабата от всички жертви. Фредерика, първата, беше и най-едрата. По какъв начин е съумял да намали размера, за да стигне до Катрин? Тя беше едрогърда, но в ханша не беше много широка. Да не би самият той да е отслабнал? Да не се е включил напоследък в група за организирано пазене на диета? Кимбърли Ембърг беше някъде по средата — едра, но с добре очертана талия...

Старлинг старателно бе избягвала мисълта за Кимбърли, но сега спомените нахлуха в нея и тя я зърна върху порцелановата маса в Потър. Бъфало Бил не беше дал пет пари за грижливо обезкосмените и крака, за старателно маникюрираните ръце. Той е хвърлил едно око върху плоските и гърди, грабнал пистолета и пробил звезда помежду, им.

Вратата на стаята се откряна. Старлинг усети движението със сърцето си, преди още да проумее какво става. Влезе котка — голяма тигрова котка, с едно златисто и едно синьо око. Скочи на леглото и се отърка о нея. Търсеше Фредерика.

Самота. Самотни едри момичета, искащи да се харесат някому.

Полицията отдавна беше задраскала от списъка си клубовете на самотниците. Дали Бъфало Бил не е открил друг начин да се възползува от самотата? Самотата ни прави най-уязвими. И алчността.

Самотата може да е послужила на Бъфало Бил като начин за завързване на познанство с Фредерика, но не и с Катрин. Катрин не беше никак самотна.

Кимбърли беше самотна. Не започвай пак Кимбърли, послушна и отпусната, търкулната върху масата на балсаматора, за да може Старлинг да свали отпечатъци от пръстите и. Престани! Престани! Самотната Кимбърли, която тъй иска да се хареса... Дали е лежала до

някого послушно като тогава, на порцелановата маса, само за да чуе нечие сърце, туптящо до нейното?

Втречена в осветения дрешник, Старлинг видя в спомените си закръгления гръб на Кимбърли с триъгълните парчета кожа, липсващи от раменете и.

В осветения дрешник Старлинг видя в спомените си триъгълниците по раменете на Кимбърли на фона на сините пунктирани триъгълници от шивашките кройки. Мисълта доплува, изгуби се, покръжи наоколо и се върна — толкова близо този път, че тя успя да се пресегне и да я сграбчи с яростен прилив на радост: **ТОВА СА КЛИНОВЕ... ТОЙ Е СВАЛИЛ ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ, ЗА ДА ОТПУСНЕ КОЖАТА И В ТАЛИЯТА... КОПЕЛЕТО УМЕЕ ДА ШИЕ. БЪФАЛО БИЛ Е ПРОФЕСИОНАЛЕН ШИВАЧ... ТОЙ НЕ СИ КУПУВА КОНФЕКЦИЯ.**

Какво каза доктор Лектър? „Той си шие женски костюм от истински жени.“ А какъв беше въпросът, който ми зададе? „Умееш ли да шиеш, Кларис?“ Умея, докторе, умея!

Старлинг отметна глава и затвори за миг очи. Решаването на проблеми е като ловуването — примитивно удоволствие, зложено в нас още с раждането.

В дневната беше зърнала телефон. Тръгна надолу, за да се обади, но треперливото гласче на госпожа Бимел я настигна по стълбите — викаха я на телефона.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Госпожа Бимел подаде на Старлинг слушалката и вдигна от пода хленчещото бебе, но не излезе от стаята.

— Кларис Старлинг на телефона.

— Джери Бъроус. Старлинг...

— Добре, че се обади, Джери. Слушай, Бъфало Бил умее да шие. Триъгълниците... Чакай малко. Госпожо Бимел, много ви моля да отведете бебето в кухнята. Предстои ми служебен разговор. Благодаря. Джери, той е шивач. Изрязал е...

— Старлинг...

— Изрязал е триъгълниците от раменете на Кимбърли Ембърг, за да направи от тях клинове, шивашки клинове — разбираш ли за какво говоря? Той е опитен шивач, а не първобитен пещерняк, който се намята с одрани кожи. Отделът за идентификация може да се разрови в компютрите си за шивачи, тапицери...

— Добре, добре, ще им съобщя. А сега чуй, че нямам време. Джак ми нареди веднага да ти съобщя. Имаме име и адрес, които са крайно обещаващи. От Андрюс вече излетя Отрядът за спасяване на заложници. Джак ще ги инструктира по време на полета.

— Закъде отлетяха?

— За Калъмет Сити, съвсем близо до Чикаго. Името му е Джейм Гъм, известен също като Джон Грант, трийсет и четири годишен, осемдесет и шест килограма, кестенява коса, сини очи. Обадили са се на Джак от „Джонс Хопкинс.“ Твоите сведения — за разликите между нашия човек и същинския транссексуалист — е навела „Джонс Хопкинс“ на следата. Преди три години кандидатствувал за промяна на пола. След като го отхвърлили, нападнал един от лекарите. Представил се в „Хопкинс“ под името Грант и им дал несъществуващ адрес в Харисбърг, Пенсилвания. Полицията обаче докопала квитанция за бензин, та имала върху какво да стъпи. Като малолетен в Калифорния е предизвикал голяма сензация — убил баба си и дядо си, когато бил на дванайсет години, и прекарал шест години в психиатричната болница в

Тулeър. Пуснали го преди шестнайсет години, при закриването на болницата. Оттогава никой нищо не знае за него. Бияч на педерастии. След две прекеждия в Харисбърг отново изчезнал.

— Чикаго казваш. Как научихте за Чикаго?

— От митницата. Откриха документи на името Джон Грант. Преди две години задържали куфар от Суринам с живи нощни пеперуди. Адресатът бил Джон Грант, адресът — магазин за — обърни внимание! — кожени изделия. Може би шивашките му умения имат някаква връзка с кождарството. Ще им съобщя за шиенето в Калъмет и в Чикаго. Още не разполагаме с домашен адрес — магазинът е фалирал, но кръгът вече се затваря.

— Снимки не открихте ли?

— Само стари. От полицията в Калифорния. Не вършат обаче работа, защото са правени, когато е бил дванайсетгодишен. Прилича на херувим. Въпреки това им ги изпращаме по факса.

— Мога ли и аз да отида?

— Джак ме предупреди, че ще изявиш желание. Имат две жени полицаики от Чикаго и медицинска сестра, която да се погрижи за Катрин Мартин, ако я намерят. Пък и няма как да успееш навреме, Старлинг.

— Ами ако се е барикадирал? Може да се наложи да се чака...

— Никакво изчакване. Намерят ли го, веднага ще действуват. Крофорд разреши вратата да се вдигне във въздуха. Проблемът е там, че той и преди е държал заложник. Барикадирал се в Сакраменто, а за заложница взел баба си. Вече бил убил дядо си. Страшна работа. Извел я навън пред себе си, а в това време полицаите довели някакъв поп да му говори. Не забравяй, че става дума за дванайсетгодишно дете, никой не е стрелял. И както бил зад нея, с нож и извадил бъбреците. На дванайсет години! Така че този път никакви преговори, никакво предупреждение. Мартин и без това по всяка вероятност вече е мъртва, но да предположим, че ни провърви. Да предположим, че е имал много работа, бил е зает и не е стигнал още до нея. Ако разбере, че е обкръжен, ще я привърши от злоба, за да ни ядоса. Какво му струва? Така че намерят ли го... Бум! И вратата я няма.

Стаята беше потискащо гореща, миришеше на бебешка пикня.

Бъроус продължи да говори:

— Сега проверяваме и двете имена в абонаментните списъци на ентомологичните списания, гилдията на ножарите и всичко, както му е редът. Пълна мобилизация до залавянето му. Ти си се заела с познатите на Бимел, така ли?

— Да.

— От Правосъдието казаха, че ще е много трудно да го уличим, ако не го хванем на местопрестъплението. Така че трябва да го спипаме в компанията на Катрин Мартин или с друго вещественно доказателство, нещо по-така. Няма защо да ти обяснявам, че ако вече се е отървал от нея, ще ни трябват свидетели, които са го видели с жертвата, преди да я убие. Така че каквото разбереш там за Бимел, може да свърши добра работа. Старлинг, толкова съжалявам, че днес не е вчера. Не само заради момичето. Май ще те рециклират в Куонтико?

— Да. За мястото ми вече има кандидати от предишните рециклирани.

— Ако го заловим в Чикаго, заслугата ти няма да е малка. Онези в Куонтико са безкомпромисни, каквито и трябва да бъдат, но дори те би трябвало да разберат... Чакай малко.

Старлинг го чу да крещи нещо встрани от слушалката. После отново се обади:

— Нищо ново. Ще кацнат в Калъммет Сити след по-малко от час, в зависимост от вятъра. Специалните части на Чикаго са упълномощени да действуват междувременно, в случай че го открият по-рано. От Електрификацията на Калъммет са съобщили вече няколко вероятни адреса. Старлинг, отваряй си очите на четири за всякакви улики. Ако намериш някаква връзка с Чикаго или Калъммет, веднага ми се обади.

— Дадено.

— А сега чуй. Последно, защото ме чака работа. Ако го гепим в Калъммет Сити, да си на линия точно в осем сутринта в Куонтико, с лъснати обувки. Джак ще дойде да свидетелства в твоя полза пред комисията, също и Бригъм, инструкторът ти по стрелба. Ще ги молят да те оставят. От опит глава не боли.

— Джери, още нещо, последно. Фредерика Бимел е купувала дрехи „Хера“. Те се продават в магазини за пълни жени. Катрин Мартин също има такива дрехи, така че и това може да се окаже следа.

Нищо чудно той да следи тези магазини и така да намира жертвите си. Може да се разпита в Мемфис, Ейкърн и други места, откъдето са момичетата.

— Ясно. Горе главата.

Старлинг излезе в разхвърляния двор в Белведиър, щата Охайо, на цели шестстотин километра от събитията в Чикаго. Студеният въздух приятно охлади лицето и. Стисна палци и пожела щастие на Отряда за спасяване на заложници. В същото време брадичката и притреперваше. Какво става, по дяволите! И какво толкова можеше да стори, ако беше открила нещо ценно? Щеше да вика на помощ полицията, Клийвландския офис на ФБР и Специалния отряд в Кълъмбъс.

Важното беше да се спаси младата жена, щерка на шибаната сенаторка Мартин, да се спасят следващите момичета, само това беше важно. А кой ще го направи, няма значение.

„Ако не успеят, ако намерят там нещо страшно... Моля те, господи, нека поне заловят Бъфа... Джейм Гъм или Джон Грант или както се нарича това чудовище.“ И все пак, да си толкова близо, почти да го докосваш с ръка, да ти хрумне прекрасна идея, макар и с един ден закъснение, и да се окажеш на стотици километри от залавянето, изхвърлена от училище... Боли. Старлинг от доста време подозираше, че късметът на шотландския и род е пресъхнал още преди двеста години. Така обаче мислят класическите неудачници и тя няма да се поддаде...

Ако го хванат благодарение на данните, които тя набави чрез доктор Лектър, това би трябвало да и помогне пред Департамента на правосъдието. Ще трябва да помисли по този въпрос. Притесненията за бъдещата и кариера я сърбяха като липсващ крайник.

Каквото и да се случеше обаче, хрумването и по повод шивашките умения на Бъфало Бил беше не по-малко ценно от всичко останало. Щеше да черпи сили от тази мисъл. Беше открила източник на храброст в спомените за майка си и баща си. Беше спечелила и запазила доверието на Крофорд. Това бяха ценни неща, които щеше да пази в своя собствена кутия от пури.

Нейна работа, неин дълг бе да мисли за Фредерика и по какъв начин Гъм се е добрал до нея. За да се даде под съд Бъфало Бил, ще са необходими множество факти и доказателства.

Мисли за Фредерика, Старлинг! Фредерика, заседнала на това бунище през целия си млад живот. Къде би търсила тя изход? Да не би копнежите и да са били съзвучни с тези на Бъфало Бил? Да не би това да ги е събрало? Ужасна мисъл, но... може би той е проявил разбиране към нея, основано на собствения му опит, може би дори и е съчувствувал, което не му е попречило да се почерпи с нейната кожа.

Старлинг застана до ръба на водата.

Всяко място има своя миг, своя ъгъл и светлинно насищане, когато изглежда най-добре. Ако си заседнал на това място, научаваш кога е този миг и го очакваш. Следобедните часове бяха вероятно най-приятните край река Ликинг на гърба на улица „Фел“. По това време ли се е отдавала на мечтания младата Фредерика Бимел? Слабото слънце предизвикваше достатъчно водни изпарения, за да се замъгли донякъде гледката на старите хладилници и готварски печки, захвърлени до тръстиката на ръба на водата. Североизточният вятър, духащ срещу светлината, накланяше камъшитовите главици към слънцето.

От бараката на господин Бимел до реката бе прокарана бяла полиетиленова тръба. Тя избълбука, от нея шурна еднократно кървава вода и оцвети стария сняг. Бимел излезе навън. Панталоните му отпред бяха изплескани с кръв, а в ръката си държеше найлонов плик с някакви сиво-розови парчета.

— Гургулици — каза той. — Яли ли сте гургулици?

— Не — отвърна Старлинг и пак се обърна към реката. — Яла съм гълъби. Господин Бимел, Фредерика познаваше ли някой от Калъмет Сити или Чикаго?

Той сви рамене и поклати глава.

— Знаете ли дали е била в Чикаго?

— Как така „знаете ли“? Да не мислите, че дъщеря ми ще отиде чак в Чикаго, без да разбере? Та тя и до Кълъмбъс не е ходила, без да ме предупреди.

— А познаваше ли мъже, които шият? Шивачи или тапицери?

— Тя на всички шиеше. Много я биваше — също като майка и. Но за мъже не знам. Шиеше за жени, за един магазин.

— Кой бяха най-добрите и приятелки? С кого убиваше времето си?

Не биваше да споменавам думата „убиваше“. Добре, че не забеляза, много е раздразнен.

— Тя нямаше време за убиване, не беше хаймана. Винаги имаше работа. Господ не и даде красота, но я направи трудолюбива.

— Коя беше според вас най-добрата и приятелка?

— Стейси Хубка, от деца бяха заедно. Майката на Фредерика все повтаряше, че Стейси влачи Фредерика подире си, за да има кой да и прислужва.

— Къде мога да я намеря?.

— Стейси работеше в застрахователния институт, сигурно още е там. Застрахователен институт „Франклин“.

Старлинг тръгна към колата си в другия край на изровения двор с наведена глава, пъхнала ръце дълбоко в джобовете. Котката на Фредерика я проследи с очи от високия прозорец.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Служебната карта на ФБР се радва на толкова повече внимание, колкото си по-отдалечен от главната квартира на Бюрото. Докато във Вашингтон тя не би породила повече от отегчено повдигане на вежда от страна на някой федерален служител, шефът на Стейси Хубка от застрахователния институт „Франклин“ в Белведиър, щата Охайо, бе изцяло запленил от нея. Той незабавно освободи Стейси и лично я смени на гишето и телефона, след като предложи на Старлинг за повече поверителност да използва личния му кабинет.

Стейси Хубка беше висока метър и шейсет заедно с високите си токчета и имаше кръгло пухкаво лице. Косата и беше с изрусени кичурчета и жестът, с който я забърсваше от челото, бе взет назаем от поп-звездата Шер. Всеки път, когато Старлинг отместеше очи, тя започваше да я оглежда от главата до петите.

— Стейси... мога ли да ти говоря на „ти“?

— Разбира се.

— Искам да ми кажеш, Стейси, как според теб е могло да се случи това на Фредерика. Къде се е запознала с този човек?

— Направо да се побъркаш! Да ти одерат кожата, как си го представяте? Вие видяхте ли я? Казват, че била направо ужасяваща, сякаш са и изпуснали въздуха...

— Стейси, да е казвала Фредерика, че има познат в Чикаго или Калъмет Сити?

Калъмет Сити. Часовникът над главата на Стейси Хубка притесняваше Старлинг. Ако Отрядът за спасяване на заложници се движи по разписание, след десет минути трябва да кацнат. Попаднали ли са на по-сигурен адрес? Гледай си своята работа.

— Чикаго ли? — учуди се Стейси. — Не. Но веднъж участвахме с оркестъра в един парад по улиците на Чикаго. В Деня на благодарността.

— Кога?

— Бяхме в осми клас. Значи кога е било?... Преди девет години. Извозиха ни дотам и обратно с автобус и това беше.

— Какво си помисли тогава, през пролетта, когато тя изчезна?

— Просто се чудех какво е станало.

— Спомняш ли си къде беше, когато научи? Когато чу новината... Какво си помисли?

— Първата нощ, когато тя не се върна, ние със Скип бяхме на кино, сетне пихме по чашка в „Краставата жаба“ и там дойде Пам — Пам Малавези — и каза, че Фредерика е изчезнала. А Скип рече, че и Худини не може да накара Фредерика да изчезне, и взе да разправя кой е Худини, защото на него му дай само да се фука колко много знае. Но ние се смяхме и не обърнахме внимание. Аз реших, че се е ядосала на баща си. Видяхте ли къде живее? Помийна яма. Където и да се намира сега, знам със сигурност, че е страшно смутена, задето сте видели дома и. Вие не бихте ли се чупили оттам?

— Не си ли помисли, че е избягала с някой? Не ти ли хрумна ей така, внезапно, някое име, пък дори да е погрешно?

— Скип каза, че може да си е намерила някой, който си пада по едротонажните жени. Но не — тя никога не си е имала никого... в този смисъл. Едно време имаше един приятел, но това беше много отдавна. Той беше в нашия оркестър, когато бяхме в десети клас. Казвам приятел, но те само си приказваха и се кикотеха като момичета и заедно си пишеха домашните. Той беше голяма фльорца, ходеше с гръцка моряшка шапка. Скип казваше, че бил... нали разбирате, с обратна резба. Всички я закачаха, че ходи с педал. Но после той и сестра му загинаха в автомобилна катастрофа и оттогава с никого не е ходила.

— Ти какво си помисли, когато тя не се върна?

— Пат каза, че може да е била отвлечена от някоя религиозна секта. Не знам. Хващаше ме страх всеки път, като си помислех за нея. Нощем никъде не излизах без Скип. Казах му — и дума да не става, приятелче, скрие ли се слънцето, само заедно.

— Да си я чувала да споменава някой си Джейм Гъм или Джон Грант?

— Мммм... не.

— Допускаш ли, че е имала приятел, без ти да знаеш? Имаше ли дни, в които не сте се виждали?

— Не. Ако е имала мъж, щях да знам, вярвайте ми. Не е имала мъж.

— Възможно ли е все пак да е имала приятел и на никой да не е казала за него?

— Защо да не каже?

— За да не и се присмиват например.

— Ние ли да и се присмиваме? Искате да кажете, защото преди... Заради педала от училище? — Стейси пламна. — Не. Ние никога де сме се подигравали злобно. Аз просто... Тя не се... Всички бяха, нали разбирате... внимателни, когато той загина.

— А работехте ли заедно с Фредерика, Стейси?

— Лятно време като ученички тя, аз, Пам Малавези и Джаронда Аскю работехме заедно в един тукашен магазин. После ние с Пам отидохме в „Ричардс“ да проверим дали нямат нужда от продавачки, все пак там продават страхотни дрехи, и те първо ме взеха мен, след това и Пам. Пам каза на Фредерика и тя да отиде, защото имаха нужда от още едно момиче, и госпожа Бърдин, управителката, като започна: „Ами, Фредерика, ние наистина имаме нужда, но нали разбираш, това трябва да е някой, с когото клиентите да могат да се отъждествяват, който да им дава съвети как да се обличат. Така че, ако се стегнеш и отслабнеш, непременно ела пак и аз ще те взема на работа. Засега обаче, ако искаш да се заемеш с поправките по дрехите, ще видя какво можеш и ще те препоръчам на госпожа Липман.“ Госпожа Бърдин говори с един такъв мазен-мазен глас, та човек не може веднага да я разбере каква е мръсница.

— Значи Фредерика работеше в ателието за поправки на „Ричардс“, където и ти си работела?

— Много и беше обидно, но прие. Старата госпожа Липман правеше всички поправки. Бизнесът си беше неин и работа колкото искаш, не можеше да се справя сама, та Фредерика се зае да и помага. Всъщност работеше за нея. Госпожа Липман шиеше на всички. След като се оттегли от бизнеса, Фредерика продължи да шие. Само това правеше. По обяд се чакахме трите — аз, тя и Пам, — отивахме да обядваме у Пам и там гледахме някой любовен сериал по телевизията, а Фредерика си носеше шиене и постоянно боцкаше нещо в скута си.

— Случвало ли се е Фредерика да взема на някого мерките в магазина? Срещала ли се е с клиенти или с доставчици на едро?

— Случвало се е, но много рядко. Аз не ходех всеки ден на работа, та не знам.

— Госпожа Бърдин всеки ден ли беше там? Може би тя ще ми каже.

— Може, не знам.

— Да е споменавала Фредерика, че е изпълнявала поръчки за някой магазин в Чикаго или Калъмбет Сити, например подплата за кожени дрехи?

— Не знам. Госпожа Липман може да е имала такива поръчки.

— А къде е госпожа Липман? Искам да поговоря с нея.

— Тя почина. След като се оттегли от бизнеса, замина за Флорида и там починала, Фредерика ми каза. Аз изобщо не я познавах, двамата със Скип понякога вземахме Фредерика оттам, ако имаше много дрехи за носене. Поговорете с роднините и, ако искате. Ще ви напиша адреса.

Всичко това бе толкова досадно! В момент, когато Старлинг изгаряше за новини от Калъмбет Сити. Времето на полета бе изтекло. Отрядът сигурно вече се беше приземил. Тя се премести, за да не вижда часовника, и продължи:

— Стейси, откъде си купуваше Фредерика дрехите, откъде са онези огромни анцузи „Хера“?

— Тя почти всичко сама си шиеше. А пуловерите сигурно е купила от „Ричардс“. Нали излезе модата на огромните пуловери, дето се носеха с чорапогащи и нищо друго? Тогава започнаха да ги продават навсякъде. А в „Ричардс“ и правеха намаление, защото шиеше за тях.

— Да е купувала дрехи от магазин за пълни жени?

— Навсякъде сме влизали да видим какво има, нали знаете? Ходехме и в „Жена и половина“, оттам Фредерика черпеше идеи.

— Някой да е влизал и да ви е закачал в тези магазини? Фредерика да е споменавала, че някой я следи?

Стейси впери за миг поглед в тавана, сетне поклати глава.

— Стейси, а идвали ли са в „Ричардс“ травестити? Или може би мъже, които купуват големи размери женски дрехи? Попадали ли си на такива?

— Не. Със Скип веднъж видяхме един такъв в Кълъмбъс, в някакъв бар.

— Фредерика беше ли с вас?

— Ами! Ние бяхме там, такава... за уикенда.

— Би ли ми написала на листче в кои магазини за пълни жени сте ходили с Фредерика? Спомняш ли си ги всичките?

— Само тук или и в Кълъмбъс?

— И в Кълъмбъс. Напиши и адреса на „Ричардс“, искам да поговоря с госпожа Бърдин.

— Дадено. Сигурно е много хубаво да работи човек за ФБР?

— Според мен — да.

— Много пътувате, нали? Имам предвид по-хубави места оттук.

— Случва се.

— И сигурно всеки ден трябва да изглеждате добре?

— Ами да. Деловият вид е много важен.

— А как се става агент на ФБР?

— Първо трябва да изкараш колеж, Стейси.

— Че откъде такива пари?

— Е, отпускат и стипендии. Искаш ли да ти изпратя информация?

— Да. Знаете ли какво си помислих ей-сега? Фредерика така се радваше, когато ме назначиха тук. Направо не беше на себе си — никога не бе работила в канцелария и мислеше, че това е върхът. Това! Картонени папки и лигави песни по радиоуредбата през целия божи ден. За нея това беше върховно постижение. Какво е разбирала тя, глупавата ми дунда!

Сълзи наводниха очите на Стейси Хубка. Тя ги отвори широко и отметна глава, за да не и размажат грима.

— Ще ми напишеш ли списъка?

— По-добре на моето бюро, на компютъра. Ще имам нужда от тефтерчето с адресите и други неща.

И тя излезе с вдигната нагоре глава, като се ориентираше по тавана.

Телефонът привличаше Старлинг като магнит. В мига, в който Стейси затвори вратата, тя се обади във Вашингтон за сметка на Бюрото, за да чуе дали има нещо ново.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В същия този миг двайтсет и четири местен пътнически самолет започна да се снижава над южния край на Мичиганското езеро и да кръжи, в дълга парабола над Калъммет Сити, щата Илинойс.

Дванайсетте мъже от Отряда за спасяване на заложници усетиха снижаването в стомасите си. Тук таме можеха да се забележат няколко преднамерено небрежни дълги прозевки.

Джоел Рандъл, командирът на отряда, седнал най-отпред в пътническия салон, свали слушалките от главата си и погледна бележките си, преди да заговори. Той беше убеден, че предвожда най-добрия отряд със специално предназначение в света, и нищо чудно да беше прав. По някои от момчетата му никога не бе стреляно, но доколкото показваха симулациите на бойна обстановка, всички бяха каймакът на най-доброто.

Рандъл бе прекарал немалка част от времето си прав в самолетните пътеки и сега без никакво напрежение пазеше равновесие по време на неравномерното спускане.

— Господа, долу превозът ни ще бъде осигурен от цивилни момчета на Администрацията за борба с наркотрафика. Те разполагат с камионетка на цветарски магазин и друга на градската канализация. Така че Върнън и Еди да се преоблекат веднага цивилно. И да помните, че ако се наложи да мятаме зашеметяващи гранати, лицата ви няма да са защитени.

Върнън и Еди, които първи щяха да се приближат до вратата на къщата, щяха да носят тънка предпазна броня под цивилните си дрехи. Останалите щяха да бъдат скрити от главата до петите зад щит, непроницаем за куршумите.

— Боби, да не забравиш да сложиш в двете камионетки по един от нашите предаватели, че иначе пак ще сговним работата с АБН.

Администрацията за борба с наркотрафика (АБН) използва при акции предаватели на UHF за разлика от Федералното бюро, чиито

предаватели са на VHF. По тази причина в миналото бяха станали няколко недоразумения по време на съвместни операции.

Бяха екипирани за всякаква евентуалност през деня или нощта: за преминаване през стени имаха най-доброто алпийско снаряжение, за подслушване разполагаха с последната дума на техниката, за нощно виждане имаха специални очила. Пушките с приспособления за стрелба на тъмно приличаха в издутите си калъфи на духови инструменти.

Предстоеше деликатна хирургическа операция и това си личеше по въоръжението.

Колесниците паднаха и отрядът се приготви за слизане.

Пристигна съобщение за Рандъл и той закри с ръка микрофона, за да каже на момчетата:

— Адресите са сведени до два. Ние поемаме по-вероятния, а чикагският отряд потегля към другия.

Летището беше „Лансинг Мюнисипал“, най-близкото до Калъмет, в югоизточния край на Чикаго. Самолетът веднага бе приет. Пилотът спря доста рязко редом с две бездействащи машини в най-отдалечения от терминала край на пистата.

Бързи поздрави до цветарската камионетка. Командирът на АБН връчи на Рандъл огромен букет. Това бе всъщност шесткилограмов чук за разбиване на входни врати, с увита в станиол глава и скрепени към дръжката цветя и зеленина.

— Може да ти се наложи да го връчиш — каза той. — Добре дошли в Чикаго.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Късно следобед господин Гъм беше готов да започва.

С несекващи сълзи в очите той гледа видеозаписа отново и отново, и отново. На малкия екран мама се изкатерваше на водната пързалка и пляс! — право в басейна, пляс! — в басейна. Сълзите пречеха на Джейм Гъм да вижда, сякаш и той самият беше в басейна.

Пълната с топла вода грейка бълбукаше на корема му също както стомахчето на Съкровището, когато лягаше там.

Повече не можеше да понася това — онова долу в мазето да държи в плен неговото Съкровище, да го заплашва миличкото. Горкичкото страдаше, той беше сигурен в това. Не беше сигурен обаче дали ще успее да убие онова там, преди то да нарани смъртоносно Съкровището, но беше длъжен да опита. Още сега.

Съблече се и си сложи халата — винаги завършваше прибирането на реколтата гол и окървавен като новороден.

От богатата си аптечка извади мехлема, с който излекува Съкровището, когато го одраска котката. Извади също така лейкопласт, клечки за чистене на уши и специалното приспособление, което ветеринарят му даде да го слага на Съкровището, когато се е наранило, за да не дразни мястото със зъби. Долу в мазето имаше дъсчици, които щяха да послужат за шини на счупеното краче, и обезболяващ крем, ако онова глупаво нещо в кладенеца вземе да се мята по дъното, преди да умре, и одраска Съкровището.

Старателно прицелен изстрел в главата. Ще трябва да жертва косата. Съкровището значеше за него много повече. Косата ще е жертвоприношение за неговото спасяване.

А сега безшумно надолу, към кухнята. Свали си чехлите и заслиза по тъмните стълби към мазето, долепен плътно до стената, където по-малко скърцаха.

Не светна лампата. Най-долу сви надясно към работната стая, пипнешком в познатия мрак, като опипваше с боси крака променящото се ниво на пода.

Ръкавът му закачи клетката и той чу тихото сърдито изписукване на пеперудата. Ето го шкафчето. Намери инфрачервеното фенерче и надяна очилата. Светът лумна в зелено. Постоя за миг в успокоителното бълбукане на контейнерите и топлото съскане на тръбите. Господар на мрака, царица на Тъмнината.

Свободно летящите из стаята пеперуди оставяха флуоресцентни следи в зрението му, облъгнаха лицето му, когато пухените им криле бръсваха мрака.

Провери „Питона“. Беше зареден със специалните 38-калиброви патрони. Те пробиват черепа и се разширяват, с което причиняват незабавна смърт. Ако онова стои право, когато той стреля отгоре право в темето му, такъв куршум с много по-малка вероятност от „Магнума“ би излязъл през долната челюст, за да разкъса гърдите.

Тихо, безшумно запристъпва, с присвити колене, а лакираните пръсти на краката се вливаха в старите дъски. Покритият с пясък под на стаята с кладенеца приглушаваше шума от стъпките. Безшумно, но не прекалено бавно. Не искаше миризмата му да успее да стигне до Съкровището в дъното на ямата.

Горната част на кладенеца светеше в зелено, ясно се различаваха камъните и хоросанът, шарките на дървения капак рязко изпъкнаха.

Вдигна фенерчето и се надвеси. Ето ги. Онова лежеше на една страна като гигантска скарита. Вероятно спеше. Съкровището бе сгушено до тялото му, спящо. Моля те, Господи, само да не е мъртво!

Главата на онова нещо се виждаше добре. Изкушаваше го да стреля във врата — така ще спаси косата. Прекалено рисковано.

Господин Гъм се надвеси над дупката, изпъкналите стъкла на очилата се взряха надолу. „Питонът“ се усещаше така приятно в ръката, тежък, удобен за насочване. Трябваше да го държи в снопа инфрачервени лъчи. Насочи мерника към слепоочието, където косата леко влажнееше. Шум или миризма — така и не разбра — разбудиха Съкровището и то скочи, заджавка, заподскача право нагоре в мрака, а Катрин Бейкър Мартин в миг покри с рогозката себе си и кучето. Сега се виждаха само мърдащи отдолу издутини, той не можеше да разбере кое е Съкровището и кое — онова. Инфрачервената светлина нарушаваше усета му за дълбочина. Не, не можеше да разбере кой кой е.

Но затова пък видя как чевръсто подскочи Съкровището. Разбра, че крачето му е наред, и проумя още нещо — Катрин Бейкър Мартин няма да причини болка на кученцето, както и самият той не би го направил за нищо на света. О, сладостно облекчение! Заради това споделено чувство той ще я простреля в гадните крака и щом посегне към тях, ще и продупчи шибаната глава. Нямаше нужда вече от предпазни мерки.

Запали всички лампи в мазето, извади и прожектора от килера. Сега се владееше напълно, разсъждаваше трезво — като мина през работната стая, не забрави да пусне за малко чешмите, за да се промият тръбите и да се избегнат после съсиреци в сифоните.

Когато подтичваше обратно надолу по стълбите, понесъл прожектора, на вратата се позвъни.

Звънецът стържеше, кашляше и той трябваше да спре за миг, за да си спомни какво е това. От години не го беше чувал, дори не знаеше, че още работи. Монтиран на стълбите така, че да се чува и в долните, и горните етажи на къщата, той сега дрънчеше — черна метална цица, обвита в прах. Докато я гледаше, тя отново зазвъня и продължи да врещи, а от нея се посипа прах. Някой стоеше на прага и натискаше копчето, до което пишеше „Домоуправител“.

Не си тръгваше. Той нагласи прожектора. Не си тръгваше. Долу в кладенеца онова каза нещо, на което той не обърна внимание. Звънецът дрънчеше, стържеше. Този, който го натискаше, се бе облегнал на него и не го пускаше.

Най-добре да се качи и да надзърне да види кой е. „Питонът“ с дългото дуло не се побра в джоба на халата. Остави го върху масата в работната стая.

Беше преполовил стълбите, когато звънецът млъкна. Изчака няколко мига. Тишина. Реши все пак да погледне.

Когато прекосяваше кухнята, гръмко почукване по задната врата го накара да подскочи. В килера до черния вход имаше пушка. Знаеше, че е заредена.

Вратата към мазето беше затворена, а това означаваше, че никой няма да чуе крясъците на онова нещо долу в кладенеца, колкото и да се дере. Знаеше го със сигурност.

Втори удар по вратата. Той я отвори едва-едва, без да маха предпазната верига.

— Звъних отпред, но никой не ми отвори — каза Кларис Старлинг. — Търся някой от роднините на госпожа Липман. Можете ли да ми помогнете?

— Не живеят тук — отговори господин Гъм и затвори вратата. Вече слизаше пак по стълбите, когато ударите се възобновиха, бяха дори по-силни.

Отвори, без да маха веригата.

Младата жена му показа служебна карта на ФБР.

— Извинявайте, но трябва да поговоря с вас. Търся близките на госпожа Липман. Знам, че е живяла тук. Много моля за ми помогнете.

— Госпожа Липман умря преди години. Не знам да е имала роднини.

— А кой е адвокатът и или може би бившият и счетоводител? Някой, който пази деловите и архиви. Познавахте ли я?

— Слабо. Какъв е проблемът?

— Разследвам убийството на Фредерика Бимел. А вие кой сте, извинете?

— Името ми е Джак Гордън.

— Познавахте ли Фредерика Бимел, когато е работела за госпожа Липман?

— Не. Да не е онова огромно дебело момиче? Мисля, че съм я виждал, но не съм сигурен. Извинете, че не бях много любезен, но... бях заспал. Госпожа Липман имаше адвокат. Може би пазя визитната му картичка, ще се опитам да я намеря. Бихте ли влезли за малко? Краката ми замръзнаха, а и котката само това чака, за да се измъкне. Ще изскочи навън и после не мога да я настигна.

Той отиде при секретера в ъгъла на кухнята, отметна капака и започна да рови в едно чекмедже. Старлинг пристъпи вътре в стаята и извади от чантата си бележник.

— Ужасна история — продължи той, докато търсеше. — Косата ми настръхва, като си помисля. На път ли сте да заловите убиеца?

— Още не, но работим по случая. Господин Гордън, вие ли живеете тук след смъртта на госпожа Липман?

— Да.

Гъм се наведе над секретера, с гръб към Старлинг. Отвори второ чекмедже и заровичка из него.

— А не открихте ли някакви документи? Нещо от деловите и архиви?

— Не, нищичко. Федералното бюро има ли някого предвид? Защото местната полиция е гола вода. Има ли описание на човека, отпечатъци от пръстите му?

От гънките отзад на халата му изпълзя една Мъртвешка глава. Застана в центъра на гърба, където е сърцето, и разпери криле.

Старлинг пусна бележника обратно в чантата си.

Господин Гъм! Слава богу, че палтото ми е разкопчано. Трябва да се измъкна оттук, да намеря телефон. Не. Той знае, че съм от ФБР. Ако го изпусна от погледа си, веднага ще я убие. Какво каза Бъроус? Намерят ли го, незабавно ще атакуват. Неговият телефон. Не го виждам. Не е тук, питай го къде е. Свържи се, а сетне го накарай да легне по лице и чакай подкрепление от полицията. Действуй! Той се обръща.

— Ето го номера му — каза господин Гъм. В ръката си държеше визитна картичка.

Да я вземе ли? Не.

— Благодаря, господин Гордън. Имате ли телефон, от който да се обадя?

Докато оставяше картичката на масата, пеперудата хвъркна. Литна иззад гърба му, покрай главата му и кацна между двамата, на шкафа над мивката.

Той я погледна. Когато обаче тя не погледна пеперудата, когато нито за миг не отмести очи от лицето му, той разбра.

Погледите им се срещнаха — и двамата разбраха.

Господин Гъм леко наклони глава на една страна. Усмихна се.

— Имам безжичен телефон в килера. Ще ви го донеса.

Не! Действуй! Тя посегна към пистолета с едно светкавично плавно движение, репетирано хиляди пъти, и той се оказа там, където му беше мястото. Стойка за стрелба, пистолетът уловен с двете ръце, светът сведен до дулото и центъра на гърдите му.

— Стой, не мърдай!

Той сви устни.

— Ръцете бавно нагоре!

Изведи го навън, внимавай масата да е между вас. Да излезе отпред, да легне с лице в средата на улицата, пригответи си

служебната значка.

— Господин Гъб... Господин Гъм, вие сте арестуван. Искам бавно да излезете навън.

Вместо това той излезе от стаята. Ако беше посегнал към джоба си, ако се беше пресегнал назад, ако беше зърнала някакво оръжие, щеше да стреля. А той просто излезе от стаята.

Чу го как слиза бързо по стълбите към мазето. Заобиколи масата, отиде и тя при вратата на горната площадка. От него нямаше и следа, стълбите бяха ярко осветени и безлюдни. Капан. Щеше да е чудна мишена.

Откъм мазето се чу тънък писък, като прозрачен резен диня.

Не и харесваха стълбите, не и харесваха стълбите...

Катрин Мартин отново изпищя. Сигурно я убиваше. Старлинг заслиза все пак, с една ръка на перилата, другата протегната напред с пистолета, точно под зрителното поле, глава и ръка се извъртяха едновременно, когато се опита да държи в обсега си и двете врати в дъното на стълбите.

Светлините бяха ярки, тя не можеше да мине през едната врата, без да обърне гръб на другата. Трябва да го сториш бързо, наляво към писъците. Покрит с пясък под, кладенец, бързо обръщане към вратата, очи широко разтворени, както никога досега. Единственото прикритие бе зад самия кладенец, с две ръце на пистолета, изопнати напред, леко напрежение върху спусъка, бързо заобикаляне на кладенеца. Отзад нямаше никой.

Лек вик се издигна като пушек над отвора. Сега пък джавкане на куче. Приблужи се до кладенеца, без да откъсва поглед от вратата, стигна до ръба, надникна долу. Зърна момичето, отново извърна очи към вратата, пак надолу, произнесе думите, които я бяха учили да казва за успокояване на заложника:

— ФБР! Вие сте в безопасност.

— Глупости, безопасност! Той има пистолет! Извадете ме оттук!
ИЗВАДЕТЕ МЕ!

— Ще ви извадя. Сега тихо. Помогнете ми. Мълчете, за да чувам. Накарайте кучето да млъкне.

Напрегната зад кладенеца, покриваща с пистолета вратата, с думкащо сърце, дъхът и вдигаше прах от камъка. Не можеше да остави Катрин Мартин и да хукне за помощ, след като не знаеше къде е Гъм.

Придвижи се до вратата и се прикри зад рамката. Сега виждаше донякъде стълбището и част от вътрешността на работната стая.

Трябваше или да открие Гъм, или да се увери, че е избягал, или да вземе Катрин със себе си. Това бяха възможностите.

Бърз поглед през рамо, за да огледа стаята с кладенеца.

— Катрин! Стълба има ли?

— Не знам. Дойдох на себе си тук долу. Пускаше ми кофа на въже.

Върху гвоздей, закован за една от гредите на вратата, висеше ръчна лебедка.

— Катрин, трябва да потърся нещо, с което да те измъкна. Можеш ли да ходиш?

— Да. Не ме оставяй!

— Ще трябва да изляза за малко.

— Кучко мръсна, не ме оставяй, майка ми ще те размаже на пихтия...

— Млъкни, Катрин! Искам да мълчиш, за да мога да чувам. За да се спасиш, трябва да мълчиш, разбираш ли? — И додаде по-силно: — Подкреплението ще пристигне всеки момент, така че спокойно. Няма да те оставим.

Той трябва да има въже. Къде ли е? Иди го търси. С едно мятане Старлинг стигна стълбите, оттам — вратата на работната стая. Вратите са най-опасното място. Бързо вътре, назад и напред покрай най-близката стена, за да вижда цялата стая. Познати форми плуваха из стъклените контейнери, но тя бе прекалено напрегната, за да се стресне. Бързо през стаята, покрай контейнерите, мивките, клетката. Наоколо се разлетяха големи пеперуди. Не им обърна внимание.

Приблужи се до коридора отвъд, грейнал в ярка светлина. Хладилникът зад гърба и се включи и тя се извъртя рязко в поза за стрелба, с палец, стегнат около спусъка. Отслаби натиска. Напред към коридора. Никакво надничане. Главата и пистолетът едновременно, но ниско. Коридорът беше празен. В дъното ателието се къпеше в светлини. Бързо покрай стената, покрай затворена врата, към вратата на ателието. Стаята — цялата в бяло и в светло дърво. Трудна за овладяване откъм вратата. Трябва да се увери, че всеки манекен е манекен, всяко отражение — манекен. Единственото движение в огледалата си ти.

Огромният гардероб зееше празен. Крайната врата — отворена към мрака, към подземното отвъд. Наоколо нямаше нито въже, нито стълба. Никакви светлини извън ателието. Затвори врата към тъмната част на мазето, подпря дръжката със стол и придърпа една шевна машина. Ако можеше да е сигурна, че той не е в тази част на мазето, би рискувала да се качи догоре да потърси телефон.

Обратно в коридора, при единствената врата, която подмина. Иди от другата страна, срещу пантите. Отваряш рязко с едно движение. Вратата се отметна назад, зад нея — никой. Стара неизползувана баня. Вътре въже, куки, люлка за повдигане на товар. Да измъкне Катрин или да търси телефон? Няма начин Катрин да бъде застреляна случайно на дъното на кладенеца. Но убият ли Старлинг, и с Катрин е свършено.

Не и се стоеше дълго в тази баня. Огледа се в двете посоки и се гмурна вътре за въжето. Огромна вана, пълна почти догоре с червеникаво-виолетов втвърден гипс. От него стърчеше ръка до китката, потъмняла и съсухрена, с лакирани розови нокти. На китката — елегантен часовник. Старлинг виждаше всичко едновременно — въжето, ваната, ръката, часовника.

Пълзенето на миниатюрната секундна стрелка, подобно на насекомо, бе последното нещо, което видя, преди да изгаснат светлините.

Сърцето и биеше така, че раздрусваше гръдния кош и ръцете и. Замайна от мрака, усети нужда да докосне нещо. Ръба на ваната. Трябва да излезе оттук. Ако той дойде, няма зад какво да се скрие. „Исусе Христе, излизай. Наведи се ниско и право в коридора. Всички лампи ли са изгасени? Всички. Сигурно е отвъртял главния бушон, къде ли е кутията? Къде ли се намира кутията с бушоните? До стълбите. Много често до стълбите. Ако е така, той ще се зададе оттам. Но ще бъде между мен и Катрин.“ Катрин Мартин отново се развика.

Да чака тук? Докога? Той може да е изчезнал. Откъде да знае със сигурност, че не идва подкрепление? „В най-скоро време ще се сетят, че ме няма. Да, но чак довечера. Стълбите са по посока на писъците. Решавай сега.“ Тя тръгна безшумно, като едва докосваше с рамо стената, едната ръка протегната напред, пистолетът на височината на кръста, близо до нея в тясното коридорче. Сега влезе в работната стая. Усети как пространството се разшири пред нея. Голяма стая. Зае позата

за стрелба — сгънати колене, пистолетът стиснат с две ръце. Така знаеш точно къде е пистолетът — малко под линията на очите спри, послушай се. Глава, тяло и ръце се извързват едновременно, като оръдейна кула на танк. Спри, послушай се.

В непрогледния мрак съскане на парни тръби, капене на вода.

Козя миризма тежко я удари в ноздрите.

Катрин пищеше.

Господин Гъм, надянал инфрачервените очила, се беше облегнал на стената. Нямаше опасност тя да се блъсне в него — помежду им беше масата. Освети я от горе до долу с инфрачервеното си фенерче. Прекалено слаба, за да му бъде полезна. Спомни си косата и обаче — фантастична. Работа за една минута. Още сега може да я свлече и да си я надене. После ще се наведе над кладенеца с косата на главата си и ще извика на онова долу: „Куку!“ Много се забавляваше, като я гледаше как се промъква пипнешком. Сега бедрото и се опря в мивката и тя се запридвижва бавно по посока на писъците, протегнала пистолета. Щеше да е забавно да я преследва по-дълго време — никога досега не го беше правил с въоръжен екземпляр. Колко би било забавно! Но нямаше време за това. Жалко.

Изстрел в лицето ще е приятна и лесна работа от два метра разстояние.

Той щракна ударника на „Питона“, докато го вдигаше нагоре. Щрак-щрак и фигурата се размаза, разцъфна, разцъфна зелена в неговото полезрение, а пистолетът подскочи в ръката му и подът го удари болезнено в гърба. Фенерчето му беше включено и той видя тавана. Старлинг на пода до вратата, заслепена от просвятъците на изстрелите, със звънтящи уши, оглушала от гърмежите. Тя стреля четири пъти. Два и още два. Той — веднъж. Лежеше неподвижна. Да тръгне ли, докато той още не чува?

Запъването на ударника издава звук, който е неповторим. Тя стреля по посока на звука, без да вижда нещо друго освен проблясъците от изстрелите. Сега се надяваше той да стреля в грешна посока и тя да се ориентира по неговия проблясък накъде да стреля. Слухът и се връщаше. Ушите, и продължаваха да кънтят, но вече чуваше.

Какъв беше този звук? Свистене? Като чайник, но с прекъсване. Какво е това? Прилича на дишане. Да не съм аз? Не. Дъхът и се

отблъсна от пода и се върна в лицето и. Внимавай, не вдигай прах, да не кихнеш. Това е дишане. С всмукване като при рана в гърдите. Той е ранен в гърдите. Бяха я учили как да запечатва такава рана, как да сложи нещо отгоре и — мушама, найлонов плик, важното да е въздухонепроницаемо — и плътно да го залепи за раната. Значи го е улучила в гърдите. Какво да прави сега? Ще чака. Ще чака да му изтече кръвта. Ще чака.

Бузата я болеше. Не я докосна. Не искаше да изцапа ръцете си, ако кърви.

Откъм кладенеца се понесоха нови стенания. Катрин говореше нещо, плачеше. Старлинг трябваше да чака. Не можеше да откликне. Не можеше нито да говори, нито да шава.

Невидимата светлина на господин Гъм шареше по тавана. Той се опита да я отмести, но не можа, не можеше да помръдне и главата си. Огромна малайзийска Лунна пеперуда мина досами тавана, в снопа инфрачервени лъчи, спусна се, завъртя се в кръг, осветена от фенера. Пулсиращите сенки на крилете и, огромни на фона на тавана, бяха видими единствено за господин Гъм.

И през всмукването Старлинг чу в мрака задавящия се нечовешки глас на господин Гъм, който изграчи:

— Приятно... ли... е... да... си толкова... хубава?

И още звуци. Изхъркване, гъргорене и свистенето спря.

Старлинг познаваше и тези звуци. Беше ги чувала вече — в болницата, когато умря баща и.

Напипа ръба на масата и се изправи. Тръгна напред пипнешком, към писъците на Катрин, намери стълбите и се изкачи нагоре в мрака.

Всичко сякаш и отнемаше много време. В чекмеджето в кухнята намери свещ. С нейна помощ откри кутията с бушоните до стълбите и се стресна, когато всичко светна. За да стигне до кутията и да отвърти главния бушон, той е трябвало да напусне мазето през друг изход и да се е спуснал сетне зад гърба и.

Старлинг трябваше да се убеди категорично, че той е мъртъв. Изчака очите и да се приспособят към светлината, преди да се върне в работната стая. При това крайно предпазливо. Зърна босите му крака, стърчащи изпод масата. Не изпусна от поглед ръката, лежаща до пистолета, докато не срита оръжието надалече. Очите му бяха отворени. Беше мъртъв, прострелян в дясната част на гърдите, легнал

върху собствената си сгъстила се кръв. Беше облякъл някои от своите дрехи от гардероба и тя не бе в състояние да го гледа дълго.

Отиде при мивката, сложи „Магнума“ на дъската за отцеждане, пусна студената вода и избърса лице с мокрите си ръце. Кръв нямаше. Нощни пеперуди се удряха в мрежата, прикриваща крушката. Трябваше да прескочи трупата, за да вдигне „Питона“. Надвеси се над кладенеца и каза:

— Катрин, той е мъртъв. Нищо не може да ти стори вече. Ще се кача горе, за да повикам...

— Не! Извади ме оттук! ИЗВАДИ МЕ ОТТУК! ИЗВАДИ МЕ ОТТУК!

— Виж сега. Той е мъртъв. Ето пистолета му. Виждаш ли го? Ще повикам полицията и пожарната. Страх ме е сама да те вадя, може да паднеш. Щом ги извикам, веднага се връщам и ще чакаме заедно. Съгласна ли си? Добре. Накарай това куче да млъкне.

Местният екип на телевизията пристигна веднага след пожарната, като изпревари полицията на Белведиър. Шефът на пожарникарите, раздразнен от заслепяващите прожектори, изгони екипа обратно нагоре по стълбите вън от мазето, докато инсталираше тръбната рамка за измъкването на Катрин. Нямаше доверие на куката на господин Гъм, забита в тавана. Един пожарник се спусна и настани Катрин в спасителното столче. Тя излезе, уловила здраво кученцето. То беше, с нея и в линейката.

В болницата обаче категорично отказаха да го пуснат. Никакви кучета. Наредиха на един пожарник да го закара в приют за животни, но той го взе със себе си у дома.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Около петдесет души посрещнаха на Националното летище във Вашингтон нощния полет от Кълъмбъс, Охайо. Повечето чакаха роднини и имаха недоспал, намусен вид, а ризите им стърчаха изпод якетата.

Ардилия Мап зърна над главите на тълпата слизащата от самолета Старлинг. Видът и беше смачкан, под очите си имаше тъмни петна, а по бузите — черни точки барут. Старлинг я забеляза и двете се прегърнаха.

— Имаш ли нещо на багаж? — попита Мап.

Старлинг поклати глава.

— Тогава да се прибираме. Джеф ни чака отвън с микробуса.

Джак Крофорд също ги чакаше. Колата му беше паркирана зад микробуса, на едно от местата, определени за лимузини. Цяла нощ беше бдял заедно с роднините на Бела.

— Аз... — започна той. — Сама знаеш какво си свършила. Вкара победния гол, момичето ми. — Докосна бузата и. — Това какво е?

— От барута. Лекарят каза, че ще изчезне от само себе си след ден-два. Забрани ми да го човъркам.

Крофорд я сграбчи внезапно, притисна я за миг до себе си — само за миг, после я пусна и я целуна по челото.

— Знаеш каква работа си свършила — повтори. — А сега се прибирай и си отспи. Утре ще говорим.

Новият микробус за следене беше комфортен, изчислен за продължително дебнене. Старлинг и Мап се разположиха в удобните кресла отзад.

Без Джак Крофорд до себе си, Джеф натисна педала на газта и тримата се понесоха бързо към Куонтико.

Старлинг пътуваше със затворени очи. След три-четири километра Мап докосна коляното и. Беше отворила две шишета кока-кола. Подаде едната на Кларис и извади от чантата си малка бутилка бърбън.

Отпиха от шишетата и ги допълниха с бърбън. После пъхнаха палци в гърлата на бутилките и добре раздрусаха съдържанието, а пяната изстреляха в устите си.

— Аххх — въздъхна с облекчение Кларис.

— Внимавайте да не го разсипете по мокета — предупреди Джеф.

— Спокойно, Джеф — каза Мап и додаде тихичко, само към Кларис: — Да беше го видяла, като ме чакаше пред магазина за алкохолни напитки. Все едно, че гълташе костилки от праскови. — Тя изчака уискито да подействува и Кларис да потъне по-дълбоко в креслото, за да попита: — Как си, Старлинг?

— Да пукна, ако знам, Ардилия.

— Нали не е необходимо да се връщаш пак там?

— Може и да се наложи в един от следващите дни, но дано ми се размине. Главният прокурор дойде от Кълъмбъс да разговаря с полицията на Белведиър. Дадох писмени показания.

— Има една-две добри вести — каза Мап. — Сенатор Мартин цяла вечер въртя телефоните от Бетезда. Разбра ли, че Катрин я откараха в Бетезда? Тя е добре. Физически не и е причинил нищо непоправимо. За емоционалните увреждания още не могат да се произнесат, ще я подложат на наблюдение. За училище не се тревожи. И Крофорд, и Бригъм се застъпиха за теб. Комисия няма да има. Крендлър помоли да му върнат оплакването срещу теб. Сърцата на тези хора са като тлъсти кюфтета. Утре в осем сутринта няма да се явяваш на изпита по арестуване и обискиране, но в понеделник трябва да го вземеш, а веднага след него и зачота по физическо. Ще зубрим през целия уикенд.

Привършиха бърбъна на подстъпите към Куонтико и заличиха уликата в един кош за боклук встрани от пътя.

— Три пъти се обажда онзи Пилчър — доктор Пилчър от Смитсоновия. Накара ме да се закълна, че ще ти предам, че се е обаждал.

— Той не е доктор.

— Ще му обърнеш ли внимание?

— Може. Още не съм решила.

— По телефона ми се стори забавен. Вече съм решила, че най-важното е един мъж да е забавен. Разбира се, след парите и

послушанието.

— Не забравяй и възпитанието.

— Права си. Винаги ще предпочета възпитания кучи син.

Старлинг се придвижи като сомнамбул от банята към леглото. Мап остави нощната си лампа да свети, докато дишането на Кларис се успокои. В съня си тя току трепваше, някакво мускулче на бузата и заподскача, а в един миг широко разтвори очи.

Мап се събуди на разсъмване с усещане за празнота в стаята. Запали нощната лампа. Старлинг не беше в леглото. И двете торби с мръсните дрехи липсваха, така че Мап разбра къде да я търси.

В топлата пералня Старлинг дремеше наред бавното бумтене на машината, сред мириса на белина, сапун и омекотител за тъкани. Старлинг имаше диплома по психология, а Мап по право, но все пак Мап беше тази, която разбра, че ритъмът на пералната машина и изхвърлянето на водата бяха като туптенето на голямо сърце — нещо подобно на онова, което чува нероденото, нашият последен спомен за ненарушено спокойствие.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джак Крофорд се събуди рано на канапето в кабинета си и чу хъркането на роднините на Бела в къщата. В свободните мигове, преди да го налегне бремето на деня, той си спомни не смъртта на Бела, а последните и думи, произнесени с ясни и спокойни очи:

— Какво става на двора?

Загреба храна за птици със специалния черпак на Бела и излезе по халат навън да ги нахрани, както и обеща. Остави бележка на спящите си сватове и се измъкна от къщи още преди изгрев слънце. Крофорд винаги се беше разбирал с роднините на Бела и оживлението в дома облекчаваше болката, ала все пак с удоволствие потегли за Куонтико.

Преглеждаше натрупаните през нощта телекси и гледаше сутрешните новини в кабинета си, когато Старлинг притисна нос о стъклото на вратата. Той разчисти едно кресло, за да има къде да седне, и заедно продължиха да гледат телевизионните новини, без да кажат дума. Ето!

Домът на Джейм Гъм в Белведиър, с празните витрини на магазина, закрити с тежки капаци. Старлинг едва го позна.

— Занданът на ужасите — заяви говорителят.

Резки, подскачащи кадри на кладенеца в мазето, снимки на телевизионни камери, сърдити пожарникари, махащи на фотографите да си вървят. Нощни пеперуди, побъркани от прожекторите, се мятат към светлината, една пеперуда на пода, по гръб, с криле, потръпващи в последни конвулсии.

Катрин Мартин отказва да легне в носилка, върви сама към линейката, наметната с полицейска куртка, а между реверите се подава главата на кученцето.

Кадър на Старлинг, отстрани, тръгнала забързано към колата си, навела глава, заровила ръце в джобовете на палтото.

Филмът беше монтиран така, че да не включва най-зловещите находки в къщата. На камерата и бяха разрешили да покаже в

далечните кътчета на къщата само ниските, поръсени с негасена вар прагове на стаите с „живите картини“ на Гъм. Засега в мазето бяха преброили шест трупа.

На два пъти Крофорд чу как Старлинг издиша шумно през носа. Рекламна пауза прекъсна новините.

— Добро утро, Старлинг.

— Здравейте.

— Главният прокурор ми прати по факса от Кълъмбъс показанията ти. Ще трябва да ги подпишеш в няколко екземпляра... Значи от къщата на Фредерика Бимел си отишла при Стейси Хубка, оттам в магазина при госпожа Бърдин, за която Бимел е шиела, а госпожа Бърдин ти е дала адреса на госпожа Липман. Старлинг кимна.

— Стейси Хубка е била няколко пъти там да вземе Фредерика, но всеки път приятелят и шофирал, та не беше много наясно къде точно се намира. Госпожа Бърдин ми даде адреса.

— А тя не спомена ли, че в къщата на госпожа Липман живее някакъв мъж?

— Не.

Телевизионните новини показваха репортаж от Военноморската болница в Бетезда. Лицето на сенатор Мартин, оброчно от прозореца на лимузината.

— Снощи Катрин се чувствуваше добре. Сега спи, дадоха и приспивателни. Радваме се, че е спасена, и ще гледаме да забравим останалото. Не, както вече казах, макар и в шок, тя е в състояние да разговаря нормално. Има натъртвания и един счупен пръст. Освен това е обезводнена. Благодаря ви. — Тя ръгна шофьора в гърба. — Благодаря. Не, още снощи спомена кученцето. Не знам какво ще правим, ние вече имаме две кучета.

Репортажът завърши с напълно излишно интервю със специалист по стресовите, който щял да разговаря по-късно с Катрин Мартин, за да прецени емоционалните поражения, които са и нанесени.

Крофорд изключи телевизора.

— Как се чувствуваш, Старлинг?

— Като изтръпнала... И вие ли?

Той кимна и бързо продължи:

— Сенатор Мартин цяла нощ е водила телефонни разговори. Иска да дойде да те види. Също и Катрин, щом и разрешат да пътува.

— Аз съм си винаги у дома.

— И Крендлър иска да дойде. Помоли да му върна доклада срещу теб.

— Всъщност не винаги съм си у дома.

— Сега ще ти дам няколко безплатни съвета. Използвай сенатор Мартин. Позволи и да си излее признателността, нека те хвали публично колкото си иска. И не губи време. Благодарността не е вечна. А като те гледам как действуваш, в скоро време може да имаш нужда от нечие застъпничество.

— И Ардилия ми каза същото.

— Съквартирантката ти Мап ли? Вашият директор ми каза, че учите заедно за изпита по гримиране в понеделник. Току-що е изпреварила по успех с точка и половина съперника си Стрингфелоу.

— Тя ли ще произнесе словото на първенеца при връчването на дипломите?

— Стрингфелоу не се дава. Имало още време и щял да и покаже.

— Ще има да взема.

В средата на писалището на Крофорд се мъдреше книжното пиле, сгънато от доктор Лектър. Крофорд го натисна по опашката и то закълва.

— Лектър оглавява списъка на най-търсените престъпници. Но това не означава, че веднага ще го хванат. Между нас казано, внимавай. Създай си добри навици.

Тя кимна.

— Сега е много зает — продължи Крофорд, — но щом се поосвободи, ще започне да се забавлява. Нека сме наясно и да няма две мнения по въпроса — знаеш, че и с теб ще постъпи като с всички останали и окото няма да му мигне.

— Не вярвам да ме нападне от засада — твърде е грубо и няма да може да ми задава въпроси. Но щом започна да му ставам скучна, ще го направи.

— Добрите навици са много важни, пак ти казвам. Погрижи се никой да не дава сведения по телефона къде се намиращ, без да се знае със сигурност кой пита. Освен това искам да сложа проследяващо

устройство на телефона ти, ако не възразяваш. С едно натискане на копчето можеш да го изключваш.

— Съмнявам се, че ще се втурне да ме преследва, господин Крофорд.

— Все пак чу какво ти казах.

— Да. Чух.

— Вземи показанията си и ги прегледай. Добави нещо, ако сметнеш за нужно. Когато си готова, ще ги подпишеш тук пред свидетели. Старлинг, гордея се с теб. Същото се отнася за Бригъм и за самия Директор.

Думите му прозвучаха официално, не както му се искаше.

Изпрати я до вратата. Тя си тръгваше от него, отдалечаваше се по безлюдния коридор. Той успя все пак да я повика от ложето на своята мъка:

— Старлинг, баща ти се гордее с теб!

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейм Гъм продължи да шестува по първите страници на вестниците и телевизионните новини седмици след като бе положен в последната си дупка.

Репортерите направиха невъзможното да проучат подробно цялата му история, като се започне с архивите на Сакраменто.

Майка му била бременна с него в първия месец, когато не успяла да се класира в конкурса за Мис Сакраменто през 1948 година. Името „Джейм“ в кръщелното му свидетелство се дължало на правописна грешка, която никой не си направил труда да поправи.

Когато кариерата и на актриса се провалила, преди още да започне, майка му се пропила и властите на Лос Анжелис дали двегодишния Джейм за отглеждане в чуждо семейство.

Две научни списания обясниха подробно как това нещастно детство било първопричината, поради която убивал жени в мазето си, за да им вземе кожата. И в двете статии не се споменаваха нито веднъж думите „луд“ и „изначално зло“.

Филмът с конкурса за красавици, който Джейм Гъм бе наблюдавал като възрастен мъж, наистина показвал майка му, за разлика от жената на водната пързалка, както бе доказано със сравнителни измервания.

Бабата и дядото на Гъм го взели от семейството, което го отгледало, когато бил десетгодишен. Той ги убил две години по-късно.

Поправителното трудово училище в Тулеър го обучило на шивашкия занаят през годините, които прекарал в психиатричната болница. Показвал естествена склонност към шиенето.

Трудовият стаж на Гъм се окажа разпокъсан и с много празноти. Репортерите откриха два ресторанта, където бе работил след освобождаването си от Тулеър, беше се занимавал и с шиене. Нямаше доказателства, че в този период от живота си е убивал, но Бенджамин Распай бе твърдял обратното.

С Распай се запознал по времето, когато работел в магазина за сувенирни стоки — същия, в който продавали украшения от пеперуди. Известно време музикантът го издържал. По същото това време се запленил от дневните и нощни пеперуди и метаморфозите, през които минават.

След като Распай го напуснал, Гъм убил новия му любовник Клаус, обезглавил го и частично му одрал кожата.

После отишъл при Распай в Балтимор. Распай, неудържимо привличан от лошите момчета, го запознал с доктор Лектър.

Това бе доказано през седмицата след смъртта на Гъм, когато ФБР успя по съдебен ред да изиска от близките на Распай магнетофонните записи с терапевтичните сесии на Распай при доктор Лектър.

Преди години, когато доктор Лектър бе обявен за психически болен, всички ленти били предадени на семействата на неговите жертви с указания за бъдат унищожени. Но дърлещите се роднини на Распай ги запазили, надявайки се с тяхна помощ да обезсилят завещанието. Изгубили интерес към тях още след прослушването на първите записи, които съдържали безкрайно досадните училищни спомени на Распай. След като вестниците гръмнали за Джейм Гъм, изслушали и останалата част. А когато се обадили на Евърет Йоу и заплашили, че с помощта на записите ще направят нов опит да се обезсилят завещанието на Распай, адвокатът бе позвънил на Кларис Старлинг.

Записите включваха и последната сесия, по време, на която Лектър убива Распай. Но и нещо повече — те разкриваха колко много Распай е споделил с Лектър за Джейм Гъм.

В записа музикантът разказваше, че Гъм е бил побъркан на тема пеперуди, че е одирал вече човешки кожи, че е убил Клаус, че е работил в магазина за кожени изделия в Калъмет Сити, но цицал пари от някаква стара жена в Белведиър, Охайо, която шиела подплати за кожените дрехи. Един ден Гъм щял вземе всичко, което старата притежава, предричаше Распай.

— Когато Лектър прочел, че първата жертва е от Белведиър и кожата и е одрана, той разбрал кой е извършителят — каза Крофорд на Старлинг, докато двамата прослушваха лентата. — Ако Чилтън не си

беше наврял мръсния нос, Лектър щеше да ти поднесе Гъм на тепсия и всички щяха да го обявят за гений.

— Намекна ми дебело това, като написа в досието, че местата са прекалено произволни — съгласи се Кларис. — А в Мемфис ме попита дали шия. Какво е целял всъщност?

— Да се позабавлява. Той от много, много време само това прави — забавлява се.

Запис с терапевтичните сесии на Джейм Гъм така и не беше открит и неговата дейност в годините след смъртта на Распай можеше да се установи само отчасти — посредством делови писма, квитанции за бензин, събеседвания със собственици на бутици.

Когато госпожа Липман починала по време на пътуването си за Флорида в компанията на Гъм, той наследил всичко — старата къща с жилищната част, празния магазин и огромния подземен етаж, както и солидна сума пари. Напуснал работата си в Калъмет Сити, но известно време държал там апартамент и на този адрес получавал писма и колети на името на Джон Грант. Запазил си някои любими клиенти и продължил да пътува от бутик на бутик из цялата страна, вземал мерки за кожени дрехи, които шиел по поръчка в ателието си в Белведиър. Пътуванията използвал и за издирвания на евентуални жертви, както и за да се отървава от тях, след като ги използвал — кафявият фургон пътувал часове по междущатските пътища с готовите кожени дрехи, полюляващи се отзад над найлоновия чувал с трупа на пода.

В мазето разполагал с чудна свобода за действие. Достатъчно пространство за работа и забавления. Отначало това били само игри — гонел момичетата от едно тъмно помещение в друго, създавал си в най-отдалечените стаи „живи картини“, след което ги запечатвал завинаги. Вратите отварял само за да хвърли вътре още негасена вар. Фредерика Бимел започнала да помага на госпожа Липман през последната година от живота на старицата. Джейм Гъм я срещнал един ден, когато вземала от госпожа Липман дрехи за поправка. Фредерика не била първата млада жена, която убил, но била първата, убита заради кожата и.

Писмата на Фредерика до Джейм Гъм бяха намерени измежду вещите му.

Старлинг едва издържаше, като ги четеше, заради надеждата в тях, заради отчаяната нужда, заради нежните думи на Гъм, които се

подразбираха от отговорите на момичето: „Скъпи мой тайни приятелю, аз те обичам! Не съм допускала, че ще изрека тези думи, но колко по-лесно е да откликне човек на същите слова.“ Кога ли се е разкрил пред нея? Дали не е открила мазето? Как ли е изглеждала, когато той се е променил, колко време я е държал жива?

И най-страшното — двамата бяха останали приятели до последния момент. Тя му беше писала и от дъното на кладенеца.

В сърцето на Куонтико Старлинг беше недостъпна за жълтата преса, но тя не я оставяше на мира.

„Националният сплетник“ купи от доктор Фредерик Чилтън записа с последния разговор между Старлинг и доктор Ханибал Лектър. „Сплетникът“ използва записа за цяла серия материали, озаглавена „Годеницата на Дракула“, и недвусмислено намекна в тях, че Старлинг е споделяла с доктор Лектър сексуалните си изживявания в замяна на сведения, довели до залавянето на Гъм. Списанието „Пийпъл“ публикува кратък, но доста приятен материал за Старлинг, като помести и снимки от годишника на Университета на Вирджиния и от Лютеранското сиропиталище в Боузман. Най-хубава беше снимката на кобилата Хана, теглеца каручка, пълна с деца.

Старлинг изряза снимката на Хана и я прибра в портфейла си. Това бе единственият спомен, който запази.

Раните нарастваха.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Ардилия Мап беше страхотен частен учител — имаше дарбата да вижда отдалече въпросите, които щяха да влязат в теста, — но в бягането никак не я биваше. Твърдеше, че е натежала от знания.

Изостана от Кларис на пистата и я настигна чак при стария „ДС-6“, който ФБР използваше за упражнения по отвличане на самолети. Беше неделя сутринта. От два дни залягаха над учебниците и сега им беше приятно под беззвучното слънце.

— Какво каза Пилчър по телефона? — попита Мап, докато се облягаше на колелото на самолета.

— Дватама със сестра си имали къща на залива Чесапийк.

— Е, и?

— Сестра му била сега там с децата и кучетата.

— Е, и?

— Те заемали едното крило. Къщата била огромна, на самия бряг. Наследство от баба им.

— Давай същественото.

— Пилч разполага с другото крило. Кани ме да отидем идния уикенд. Много стаи имало. „Повече от необходимото.“ Това са негови думи. Сестра му щяла да се обади да ме покани.

— Ами? Не знаех, че тези старомодни роднински покани още се практикуват.

— Нарисува ми чуден сценарий — не се притеснявай, вземи само най-необходимото. Разхождаме се по плажа, прибираме се на запалена камина, кучетата скачат отгоре ти, лапите им целите в пясък.

— Каква идилия. Големи лапи, целите в пясък. Продължавай.

— Доста силно го дава, като се има предвид, че дори една среща не сме имали. Той твърди, че когато е студено, най-здравословно е да спиш с две големи кучета. А кучетата щели да стигнат за всички.

— Номерът с кучетата е стар като света. Надявам се че не си се хванала толкова евтино.

— Твърди, че готвел много добре. И сестра му каза.

- Охо! Значи вече се е обадила.
- Тъхъ.
- Как ти прозвуча?
- Окей. Сякаш се обаждаше от другия край на къщата.
- Ти какво и каза?
- Казах „благодаря много“, какво друго можех да кажа?
- Добре — каза Мап. — Много добре. Яж раци Отпусни се. Пощурей. Сграбчи Пилчър и го целуни!

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Келнерът буташе пред себе си количката по дебелия килим в коридора на хотел „Маркър“.

Спря и почука тихо с пръсти, облечени в бели ръкавици, на вратата на апартамент 91. Наклони глава и повторно почука, за да го чуят през носещата се отвътре музика на Бах в изпълнение на Глен Гулд.

— Влезте!

Господинът с превръзката на носа беше по халат и пишеше нещо, седнал пред писалището.

— Оставете количката до прозореца. Мога ли да видя виното?

Келнерът му го донесе. Господинът го поднесе към светлината на лампата, долепи гърлото до бузата си.

— Отворете бутилката, но я оставете върху леда — каза той и добави щедър бакшиш към сметката, която подписа. — Сега няма да го опитам.

Не искаше келнерът да му поднася виното за опитване — каишката на часовника му миришеше прекалено силно за чувствителното му обоняние.

Доктор Лектър беше в отлично настроение. Седмицата мина като по мед и масло. Външността му се променяше точно както той предвиждаше и веднага щом се изчистеха леките синини, щеше да свали превръзките и да си направи снимки за паспорт.

Той сам свърши цялата работа — леки силиконови инжекции в носа. Силиконовият гел се набавя без рецепта, но това не се отнасяше за спринцовките и новокаина. Той обаче се справи със затруднението, като задигна попълнена рецепта от една претоварена с работа аптека близо до болницата. След това забели драсканиците на лекаря с най-обикновено мазило за машинописни грешки и направи ксерокопие на празната бланка. Първата рецепта, която написа след това, беше копие на откраднатата, която върна незабелязано в аптеката, за да не усетят липсата.

Боксьорският вид, който придоби финият му нос, не радваше окоето, а и знаеше, че силиконът може да се измести, ако не е предпазлив, но щеше да издържи до пристигането му в Рио де Жанейро.

След като се посвети на своето хоби — много преди да го арестуват, — доктор Лектър се подготви за евентуалните времена, когато щеше да бяга от закона. В стената на дървена вила на брега на Сускуихана скри пари и документи с друга самоличност, в това число паспорт за чужбина. Не забрави и козметичните средства, с които се беше дегизирал за снимката на паспорта. Срокът му сигурно бе изтекъл, но лесно можеше да се поднови.

Тъй като предпочиташе да мине през митницата като част от туристическо стадо с еднакви огромни значки на гърдите, той вече се бе записал в организирана екскурзия с кошмарното наименование „Южноамериканско великолепие“, която щеше да го отведе в Рио.

Да не забрави да напише чек от името на покойния Лойд Уайман, с който да плати за хотела. Това щеше да му даде още пет дни, докато чекът се влачи из банките. Кредитната карта веднага влизаше в компютъра.

А тази вечер наваксваше с писмата, които имаше да пише и които щеше да препрати чрез специална служба в Лондон.

Първо написа благодарствено писъмце на Барни за множеството услуги, които му беше сторил в болницата, и добави към него щедър бакшиш.

Сетне писа на доктор Фредерик Чилтън, понастоящем под специална федерална защита, като му намекна, че в най-скоро време ще го навести. След тази визита, писа той, болницата ще трябва да татуира инструкциите за хранене върху челото на Чилтън, за да не хаби хартията.

Накрая си наля чашка великолепно „Батар-Монтраше“ и се зае да пише на Кларис Старлинг.

Е, Кларис, млъкнаха ли агнетата?

Дължиш ми това сведение, както знаеш, и аз си го искам. Давай обяви в „Таймс“ и в „Интърнашънъл Хералд

Трибюн“. На първо число на всеки месец. За всеки случай го включи в „Китайски ежедневник“.

Няма да се учудя, ако отговорът е едновременно „да“ и „не“. Агнетата ще млъкнат засега. Но ти ще трябва непрекъснато — отново и отново — да си завоюваш това благословено мълчание, тази тишина. Защото движещата ти сила е всяка човешка мъка, а мъка винаги ще има.

Нямам намерение да те навещавам, Кларис, защото светът е далеч по-интересен, когато те има. Ще те помоля и ти да ми отвърнеш със същото.

Доктор Лектър докосна устни с писалката. Погледна навън към нощното небе и се усмихна.

Имам си прозорци.

В момента Орион е високо над хоризонта, до него Юпитер. Толкова ярък ще бъде отново чак през 2000 година. (Изобщо нямам намерение да ти съобщя колко е часът и на каква височина е.) Предполагам обаче, че и ти го виждаш. Някои от нашите звезди съвпадат, Кларис.

Ханибал Лектър

Далече на изток, на брега на Чесапийк, Орион се виждаше високо в ясната нощ, над голямата стара къща и стаята със запалена камина, чийто огън пулсираше меко и унисон с вятъра над комина. На широкото легло имате разхвърляни пухени юргани, а върху тях и под тях — няколко грамадни кучета. Друга издутинка може би беше Ноубъл Пилчър, но кой знае — трудно бе да се определи и полумрака. Ала лицето върху възглавницата, розовеещо от светлината на огъня, несъмнено бе на Кларис Старлинг и тя спеше дълбоко, сладко наред мълчанието на агнетата.

Издание:

ИК „МЕДИУМ 999 & ИВАН ВАЗОВ“, София, 1991

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.